

Peus Negres

www.cargolins.cat

Som colla de vuit!

*Primer 4de8,
descarregat per
Festa Major*

Foto Lluís Tarrés

Índex

Articles de junta tècnica i administrativa ...	3-10
Chronica dels Feys	11
Xifres de la temporada	25
Anàlisi sociològica de la colla	28
Un bocinet d'història: el 4de8	30
Clixé d'activitats	31
Escrit de la canalla	38
Les rotllanes de la canalla	39
Ara toca ser valents —Júlia	41
Carta a un mestre —Jordi	43
El Concurs —Josep Bargalló	45
Castells, punts, etc. —Jordi Burés	47
Ni muts ni a la gàbia	50
Resum de la temporada	51
Festes de la Magdalena	58
La música i els músics —Sanagustín	60
Quarta Ronda	61
Colles universitàries	63
Kick-boxing casteller	66
Som gent de paraula —juguesques	70
Cartes d'Eivissa	71
Qüestionari als nous	73
Diari Kargolí	76
48 Rue del Cargol	77
Matatemp	78

Peus Negres Castellers d'Esplugues

Número 17 Temporada 2012 III època

Redacció Josep Santacreu, Sergi Pont, Paco Duran, Jordi Adalid

Correcció Iris Osorio

Maquetació i disseny Josep Santacreu

Publicitat Silvia Lozano

Col·laboracions Equips tècnics i directiu, Arita E., José Macías, Ferru Moreno, Adrià Pallarès, Ramon Sàlvia, Joan Pastor, Jonàs Bassó, J. M. Cardona, Ferran Jané i Eulàlia Pagès, Ciclista Resistent, Mar Gual, Júlia Cortada, Ramsès Herrero, Joan Sanagustín, Josep Bargalló, Jordi Burés, Andrea Tàpia, Raquel Garcia, Carlos Rillo

Fotografies La majoria són de Manel Tineo, Ton Gasull i J. S.

Edita Colla de Castellers d'Esplugues

Josep Argemí 52. 08950, Esplugues de Llobregat

650 94 61 59 — peusnegres@cargolins.cat

www.cargolins.cat

cargolins@cargolins.cat

twitter.com/cargolins

facebook.com/cargolins

flickr.com/senkreu

youtube.com/cargolins

La colla no es fa responsable de les opinions dels seus col·laboradors.

Editorial

na temporada més hem crescut com a colla, hem alçat un pis més i hem arribat més lluny que mai. Som els millors. Tothom té contratemps; cal saber aprendre'n, mirar endavant i anar amunt. Pit, collons i ganes de fer-ho...

La revista va creixent, també, d'acord amb el creixement de la colla. El gruix s'eixampla i les activitats es diversifiquen. Com a reflex de l'apartat tècnic, l'aspecte social s'engresca. La colla es fa gran i la revista també.

Som grans. En alçària, vuit pisos. En amplada, set de set, un castell polèmic però que té els seus aspectes positius. Una colla més ampla i més alta, al voltant de la qual molta gent pul·lulem i els nostres pensaments rondan cada dia de l'any, igual com voltem els castells durant els assaigs i fem pinya tots plegats. La colla és més alta i més ampla, però sobretot és més gran.

La revista ha patit, com la resta de la colla, el sotrac de la mort del **Pau**. Era redactor de *Peus Negres* i, com arreu on era, ho donava tot i, per damunt de tot, estava per tothom, per les persones, fins al darrer dia, incansable. Sempre amb una paraula per dir, una abraçada, una telefonada en qualsevol moment. A la Redacció i a l'equip de Comunicació de la colla el tenim sempre present. És impossible oblidar el seu caliu, és impossible oblidar la seva petjada. És impossible oblidar-te, Pau. És massa fàcil d'escriure, però sempre et tenim present, en cada moment, en cada coma, en qualsevol punt. Sempre, collons.

Una temporada més en què hem crescut com a colla, hem après dels molts errors que hem comès i hem celebrat com mai, per tots els pedregars que hem hagut de travessar, el nostre carro gros, un castell irrepitible que, per tot el que ha significat, sembla difícil que cap altra fita casteller pugui igualar. Aquell 23 de setembre va ser el millor dia de la colla, irrepitible, indescriptible, molt gran. No l'oblidarem mai.

amb la col·laboració de:

AJUNTAMENT
D'ESPLUGUES

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

L'any del quatre de vuit

“Un castell que va ser més que un castell, una vivència inoblidable”

*Josep Maria Tarrés i Campreciós,
President*

Quique H.

L'any 2012 passarà als annals de la història cargo-lina com l'any del quatre de vuit. Sí, l'any que la nostra colla va assolir amb èxit el seu primer castell de vuit pisos, l'anomenat *carro gros* en l'argot casteller —perquè antigament els **Xiquets de Valls** quan anaven per festes a actuar a alguna vila ho feien amb carro i els vilatans es fixaven en les dimensions del carro en qüestió per endevinar el nivell de la diada; quan els vallencs arribaven amb el *carro gros* era sinònim d'una diada d'alt nivell en què es veuria el quatre de vuit.

Però el nostre primer castell de vuit no ha estat, ni de bon tros, bufar i fer ampolles. El camí que ens hi ha portat, i que va començar ara fa dinou anys, ens tenia reservades dures proves al tram final. Com si l'avenir estigués fent conxorxa en contra nostre, ens tenia preparades inesperades i doloroses proves, d'aquelles que trasbalsen profun-

dament una colla castellera i tots els seus components. Així, tot just ens refèiem del malaurat accident de **Montblanc**, en què va perdre la vida en **Ramon Rovira**, que el destí ens tenia preparada una sotragada molt més bèstia, la sobtada pèrdua de l'inquiet, tafaner, periodista, independentista, amic i company casteller **Pau Albornà**, que ens va deixar un gran forat al cor que encara avui perdura i que per molt de temps durarà.

L'afegit d'aquestes circumstàncies tan humanes a la dificultat tècnica del castell portava gaire-

bé al límit les nostres capacitats de fer-nos pinya els uns als altres per superar el tràngol i la nostra tossuderia per assajar i treballar sense tenir-ne ganes. Hi havia moments en què més que a un castell, semblava que ens enfrontéssim a una fortalesa inexpugnable, però en el fons tots sabíem que l'havíem de fer perquè ens el devíem a nosaltres mateixos, a tots els que ens heu fet costat durant aquets anys, als que hi són i als que ja no hi són: l'havíem de fer.

Envoltada de totes aquestes circumstàncies va arribar per fi la

«Tots sabíem que l'havíem de fer perquè ens el devíem a nosaltres mateix, a tots els que ens heu estat fent costat, als que hi són i als que ja no hi són»

diada de Festa Major. A l'aire es respirava un ambient de gesta èpica, la plaça plena de gom a gom d'amics i veïns fent-nos costat, nosaltres armats de faixa, camisa i mocador i sobretot de la confiança en el col·lectiu i de la certesa que tots donaríem el màxim. Ens enfrontàvem a la nostra bèstia negra particular.

Concentració màxima, silenci a la plaça, signes de complicitat en tancar la pinya, ben quadrat a la primera s'enfila el tronc, sonen gralles, sona l'aleta, tenim la bèstia, contenció, cal descarregar-lo, lluita per seguir treballant i no començar a fer bots d'alegria, per fi castell descarregat, esclata la joia indescriptible a la plaça, tenim la bèstia.

Un castell únic i irrepetible, un castell que va ser molt més que un castell, una vivència inoblidable.

«Ha estat un gran honor ser el president d'aquesta colla. Heu sabut compensar amb escreix amb satisfaccions i alegries els treballs i maldecaps d'aquests anys»

Pot semblar que la història s'ha acabat, allò de «i foren feliços i menjaren anissos», però al món de la colla les coses no van així. El nostre final és «i foren feliços i es dedicaren a domar la bèstia i a buscar bèsties més grosses per enfrontar-s'hi, no sense abans agrair a tots els que dia rere dia ens feu i ens heu fet costat; sense vosaltres no ho hauríem aconseguit».

Ara, ja que molt probablement aquestes són les últimes ratlles que redacto com a president de la colla, em prenc la llicència d'escriure unes paraules de caire personal. Primer de tot vull dir que ha estat un gran honor ser el president

d'aquesta colla i que em dono per molt ben pagat de tots els treballs, maldecaps i esforços d'aquests anys, que heu sabut compensar amb escreix amb satisfaccions i alegries. En segon lloc, també vull agrair a tots els que m'heu fet costat la vostra confiança i suport, sense els quals de cap forma hauria pogut desenvolupar la meva tasca dins la colla, i molt especialment a la meva millor amiga, companya i mare dels meus fills, la **Carme**, que s'ha empassat totes les emprenyades i maldecaps, que ha arribat on jo no arribava i que sempre m'ha encoratjat a tirar endavant. **Gràcies.**

ALUMINIS I VIDRES

Finestres i tancaments
Persianes motoritzades
Tanques PVC
Vidres de seguretat
Mampares i Reixes

607 228 557

jauverge@yahoo.es

ROURA
BICICLETES

C/ VALLERONA, 15
08950 ESPLUGUES DE LLOB.
TEL. 93 371 73 90

mercatlaplana
municipal
ESPLUGUES
93 371 39 78

Rai Batlle i Girbau

Cap de colla

“La colla té una força sobrenatural que et fa tirar endavant. De vegades intentem explicar a gent de fora el que significa formar part de la colla, però creieu-me, és inútil, això no es pot explicar amb paraules”

Quan l'any passat m'asseia davant l'ordinador per escriure l'article per a la revista, l'accident de **Montblanc** em venia al cap una vegada i una altra. Ara m'hi torno a posar i el record del **Pau** no se m'esborra. És un record que ens acompanyarà tota la vida. La seva força, la seva vitalitat i el seu amor pels castells ens fan seguir endavant, treballant perquè allà on sigui es pugui sentir orgullós de la seva colla...

Ara em toca fer la valoració de l'any. Suposo que hauria de començar dient que, seguint en la línia dels últims anys, hem fet la millor temporada de la història,

que som molt bons i tot això... Però, si haig de ser sincer, aquesta no seria una valoració real ja que des de la tècnica ens havíem marcat uns objectius i ens hem quedat força lluny d'aconseguir-los. Aquesta temporada se'ns ha entremessat el tres per sota, la torre segueix com l'assignatura pendent i el 4de8 ens l'havíem plantejat des d'un principi com un castell per repetir en alguna altra actuació. Ara bé, hem de ser optimistes i sí que hi ha coses de què podem estar molt orgullosos: hem viscut un gran creixement els últims mesos, hem descarregat més castells de set que mai i per primera vegada necessitàvem un tercer autocar

en un desplaçament (un objectiu que ens havíem marcat en el primer any de la tècnica i que a priori semblava impossible). Al **Concurs de Tarragona** mobilitzàvem dues-centes persones que es consolidaven en un final d'any espectacular, en què arrossegàvem entre 160 i 180 persones a **Sant Just** i a **Gràcia**, fet que ens permetia consolidar el 7de7. Per Festa Major aconseguíem el desitjat 4de8, castell que descarregàvem per primer cop i amb força solvència.

Tenim una gran colla, més gran i més preparada que mai, i si seguim units i treballant amb un objectiu comú estic convençut que farem grans castells. Han sigut dos anys molt intensos al capdavant de la colla en què he après molt de tots vosaltres, així que no em queda més que donar-vos les gràcies per aguantar-me i per tot el que m'heu ensenyat.

...

Tots tenim una història personal amb el 4de8. La meua es remunta molts anys enrere.

Fa una pila d'anys van penjar un quadre d'un castell a l'**Avenç**, a l'antic Avenç, abans que uns decoradors trastornats el transformessin en això que és ara. Era un dibuix d'un 4de8 amb els colors de la nostra camisa, però curiosament s'hi havien deixat l'acotxador. En aquella època la colla lluitava per aconseguir castells de set i la cultura castellera al poble era encara pitjor que l'actual. Mirant aquell quadre, ens havíem passat tardes senceres entre cerveses comen-

M. T.

«Han sigut dos anys molt intensos en què he après molt de tots vosaltres; gràcies per aguantar-me i per tot el que m'heu ensenyat»

tant com el podríem fer, buscant possibles alineacions i criticant la tècnica de torn per anar massa a poc a poc.

Els anys van anar passant i el nostre possible 4de8 no és que no s'acostés sinó que cada vegada s'allunyava més. Recordo xerrades amb en **David Carreras**, el nostre fundador; eren llargues converses en què sempre acabàvem discutint si algun dia el faríem o no. Vam anar superant els anys més difícils pel que fa a castells per a la colla, l'Avenç deixava de ser un bar agradable i la colla començava una lenta però constant evolució. Anys més tard i després de celebrar algun nou èxit de la colla, el 4de8 tornava a sortir com a tema de conversa. Era un castell llunyà però hi havia gent que hi començava a creure.

Ara fa dos anys, en muntar la tècnica, el 4de8 va sortir com un dels objectius a assolir; ja només

ens tocava posar-nos a pensar per aconseguir-ho. Érem conscients que seria un camí difícil, que ens trobaríem molts entrebancs i dificultats, però no estàvem preparats per al que la vida ens deparava. Cops molt durs ens van trastocar, cops que t'ho fan replantejar tot, per als quals no estàs preparat. Però la colla té una força sobrenatural que et fa tirar endavant. De vegades intentem explicar a gent de fora el que significa formar part de la colla, els diem que som una gran família, que estem molt units, que ens ajudem i ens donem suport els uns als altres... Però creieu-me, és inútil, això no es pot explicar amb paraules.

Més junts i més forts que mai, ens acostàvem a Festa Major. Portava divuit anys somiant en aquest moment i era conscient que moltes coses podien sortir malament, però havíem treballat molt dur i

sabia que la colla estava preparada. Recordo les cares de concentració de tothom, la tensió que hi havia i el sentiment general que allò no podia sortir malament, les abraçades i els ànims abans de començar, gent que ja plorava abans que sonessin les gralles; això només podia anar bé... Les cames em van tremolar durant tot el castell, sonava l'aleta i seguia amb la mirada perduda, concentrat a no fer res malament, començava a veure els primers somriures, però encara no podia afluixar. Quan vaig alliberar-me del pes a l'esquena vaig ser conscient que ja ho havíem aconseguit; vaig tenir un primer pensament de record per a en David Carreras, en **Ramon Rovira** i el nostre estimat Pau i, després d'un crit alliberador, em vaig fusionar amb la bogeria col·lectiva de la colla: abraçades, somriures, llàgrimes; en definitiva, felicitat, molta felicitat.

Només us diré una cosa: vigileu el que somieu, perquè de vegades els somnis es fan realitat.

Marcats al cor

*Lluís Muñoz
Cap de troncs i sotscap
de colla*

tenim el nostre lloc i que les grans fites les aconseguim entre tots.

Perdoneu potser que no faci una valoració gaire profunda però ja veieu que sobre castells no cal dir res. Heu estat impecables. Tot i així, sé que el més important és com ho hem fet, com també explico de passada. És possible que no ens puguem imaginar el que hem passat junts, jo no puc fer-ho pels cops marcats al cor que em quedaran per sempre, però fem la vista enrere i el grup humà que hem format és immens i no tinc paraules per descriure'l. Que després del que hem passat hem d'asseure'ns i disfrutar els uns dels altres, d'estar al costat de tots i intentant-nos ajudar en el que puguem. Això és el que ens queda. Mirar endavant.

Després de tot, **Pau**, vas marxar i aquí ens quedem. Sense paraules però ja saps que hem fet el 4de8 i més castells inèdits com el 7de7. I em presentaré com a cap de colla com havíem parlat vegades.

Tot i així tingues molt clar que:

Et vindrem a saludar amb cada aleta.

Et recordarem que som aquí amb cada toc de castells.

Et farem sentir la nostra força.

I així estarem amb tu, per sempre.

Així doncs,

Dono les gràcies a tota la tècnica que hem estat junts i a tots vosaltres, la colla, pels esforços fets dia rere dia que han donat uns fruits que podem seguir fent realitat mirant sempre amunt, però també al costat per ajudar a qui ho necessita.

Començàvem el 2011 amb reptes clars, repetir el 3de7s i intentar descarregar la torre i el nostre màxim objectiu, el 4de8.

Jo passava de cap de canalla a cap de troncs i a fer de sotscap de colla, gràcies a totes les persones que formeu la colla i que any rere any m'heu ensenyat tant perquè arribés el moment en què el **Rai** em proposés de fer-ho. Aprofito per dir-te que ens has fet tirar endavant en uns moments molt complicats i a més a més hem aconseguit fer realitat el somni més gran somiat.

L'any 2011 assajàvem els castells amb una bona dinàmica i fent bé les coses; recordo inclús que feïem assajos de pilars i tot, els dijous. Els troncs avançaven cap al 4de8 i en la resta de castells anàvem agafant experiència de forma exponencial. Quèiem al 3de7s i acabàvem la temporada fent-ne set de consecutius, un dels quals a Bunyuel.

Encaràvem el setembre amb

un 4de8 perfilat del qual havíem fet bones proves abans d'estiu i tot apuntava bé. A l'actuació de Montblanc ens plantejàvem fer la torre i un cop a plaça tornàvem a caure i en **Ramon** moria al cap d'uns dies. Vam treure forces cadascú d'on les tenia.

Més endavant al Concur7 feïem la millor actuació de la història dedicada a ell. I ja el 4de8 es va esvaïr, però seguíem junts després d'un immens cop marcat al cor.

L'any 2012 va començar com el primer, caient del 3de7s, un castell que hem deixat de banda per les exigències d'un castell com el 4de8 i per raons diverses inclús tècniques. Això sí, el quatre anava bé i de mica en mica i amb gran dificultat hem anat confeccionant entre tots un castell de somni.

A més a més, considero que pel que fa al tronc tots hem fet posicions que mai abans havíem fet i ho hem fet amb èxit. També aprenent la competència entre nosaltres però sense oblidar que tots

Equip de canalla

Aquesta canalla

Els Cargolins tenim una canalla molt valuosa. Aquesta tan innocent i pura, la que s'esforça al màxim per fer grans castells, castells que tots somiem. És aquesta que fracassa i es torna a aixecar, afrontant i superant tots els problemes que es presenten davant d'aquest llarg camí.

Són els que posseeixen els grans valors castellers, per fer somiar la colla i per somiar-hi ells. Aquells que aprenen d'ells mateixos, de la colla, del món casteller. Lluiten, com tots, per aconseguir nous reptes.

La canalla que creix alhora que ho fa la colla. La que estima i es fa estimar. La que ens fa somriure i plorar d'alegria. Aquesta canalla que ha fet el primer 4de8 de la nostra gran història, i la que espera demanant a crits tornar a repetir-lo. Aquesta que accepta correccions tècniques i assajos frenètics per tal de poder fer un nou castell. Aquesta que quan fa l'aleta no pot parar de somriure i aquesta que quan la colla no està segura ells tampoc ho estan. Aquests menuts que confien en nosaltres, i en qui nosaltres més confiem. Aquells petits castellers que fan que cada

petit detall sigui una recompensa per fer la feina ben feta.

Són la rauxa, la felicitat i la festa més divertida. Aquesta canalla que té a les seves mans el futur i que gaudeix de tots i cadascun dels moments que la vida els regala. La més altruista, la que ajuda i anima a tothom. La que amb una senzilla mirada et dona les forces necessàries per continuar treballant. Aquesta canalla, la nostra, la vostra, la seva.

Aquesta canalla és la que se sent orgullosa de cridar:

Visca els Cargolins!

SUPERMERCAT ZHONGHUA

CIF: X1671633Q
 AV ISIDRE MARTI 12, ESPLUGUES DE LLOBREGAT
 08950 BARCELONA
 Tel. 689685388

 **Centre
del descans**

Matalasseria
Assessors del descans

C/ Doctor Manuel Riera, 8
 08950 Esplugues de Llobregat
 Barcelona, Catalunya.
 T 933 728 053
 F 933 728 053
 M 659 660 030
 E info@centredeldescans.cat
 W www.centredeldescans.cat

Equip de pinyes

Sembla que va ser ahir quan a l'inici de temporada somiàvem el 4de8. En breu en comencem una de nova i com tots els anys el motor de la il·lusió ens farà somiar en noves fites i en un final de temporada igual o millor que el d'aquest any, perquè... tots ens volem superar, oi?

I seguint la línia d'en Tarrés, avui us volem parlar d'una fórmula, la que ha fet possible assolir un dels més desitjats objectius: el 4de8. L'any que ve hi haurà noves fites i també voldrem riure, plorar, sentir, cridar, ballar, cantar i fer bons castells. Per això us animem a aplicar aquesta fórmula que tot seguit desenvolupem.

Som una família en constant creixement i les xifres ens ho demostren. I parlarem de pinya, que és el que ens toca. Hem passat de ser 100 persones a gairebé 140. Què us sembla? *Al loro, que no estam tan mal!*

D'aquesta manera, tenim nous taps, vents, crosses, rengles, contraforts, baixos, agulles i laterals que milloren dia a dia amb l'ajut dels antics cargolins.

Cal remarcar que és feina de tots que els nous se sentin com a casa i, aquest any, veient les assistències d'aquesta gent nova a les últimes diades, creiem que ho hem aconseguit. Heu de saber que gràcies a ells s'han salvat molts castells. Així, volem anunciar que tota aquesta «gent nova» ja no és considerada «gent nova», sinó cargolins tan importants com els que porten més temps a la colla. Gràcies per ser-hi i per quedar-vos-hi. Ara és feina vostra també acollir els

que han de venir en un futur, que n'han de ser molts. I és que és tan gratificant conèixer i parlar amb cadascun dels integrants d'aquesta colla! Conèixer-vos a tots és tot un plaer i el millor premi que es pot rebre com a cap de pinyes. Doncs aquest premi també està a l'abast de tots vosaltres. Gaudiu-ne perquè val la pena i continuem fent créixer així la nostra família.

Però tot i que el volum d'efectius en una pinya és importantíssim, hem d'especificar que no ho és tot. L'experiència dels que ja hi érem, sumada a l'emoció màgica de la sang nova, han creat l'atmosfera perfecta per assolir aquests nous objectius. I és dintre d'aquesta atmosfera prolífica on volem destacar —com a part fonamental de la fórmula— el vostre compromís i esforç. Cada persona durant aquesta temporada ha aportat en diferent mesura el seu esforç a la colla. Aquest treball ha fet possible un dels nostres somnis. Aquesta nova temporada us encoratgem a tots —nous, vells, alts, baixets, borratxos i abstemis— a donar el vostre 100%. Així enfortim la colla i els nostres castells i per Festa Major a la Closca *se va a habé un follón que no sabe ni dónde se ha metió!*

Per tant, tornem-ho a repetir

aquest any vinent:

[Esforç + Compromís × (gent antiga + gent nova) = Objectius] + Motivació = Bons castells, barra lliure i festival a la Closca

No volem acabar l'article sense recordar el Pau, el nostre amic i company. Un casteller que reunia molt d'això que estem dient i que, encara que ens provoca molt dolor la seva pèrdua, estem segurs que encoratjaria qualsevol de nosaltres a anar sempre amunt, Cargolins! Allà on siguis, sàpigues que ens ajudes a tocar el cel!

I per acabar, toca ja felicitar-vos a tots per aquesta temporada passada, perquè al sopar de Nadal no ens vau deixar acabar la frase en el nostre curt però profund discurs: sou uns cabrons. Sí. Sou uns cabrons perquè ens heu robat el cor, perquè passem més estona pensant en vosaltres que en les nostres parelles. Perquè en les nostres «reunions secretes» al local mentre juga el Barça només fem que parlar de vosaltres, dels vostres problemes i alegries, perquè ens preocupen i ens enriqueixen... Perquè sou collonuts! No hi ha més. Us estimem.

Quina sort tenim de formar part de la pinya d'aquesta colla.

Orgull de pinya!

Grup de músics

Junts, gralles de vuit

Aquest any la colla ha experimentat una evolució notable quant a nivell tècnic i quant a l'assoliment dels objectius que tenia.

Paral·lelament les gralles també hem crescut tècnicament. Hem incorporat segones veus, nou repertori i els tabals han experimentat una millora notable pel fet que ja tenim tabalers propis. Volem destacar la qualitat del so a plaça i l'augment de membres del grup.

No obstant això, per arribar a aquest nivell no només s'ha de treballar els divendres col·lectivament, sinó que individualment cadascú ha de preparar repertoris i assajar a casa seva. La feina en grup òbviament és important per perfeccionar l'afinació i unificar el so, però creiem que per seguir millorant la penetració tècnica a plaça seria molt adient poder assajar algun castell amb la colla.

Al final d'aquesta temporada han arribat dos tabals i tres gralles, entre ells un adult que anteriorment formava part de la colla. Què ha mogut el **Felipe** a formar

part del grup?: «La qualitat musical i la capacitat de creixement que ha experimentat en un any, així com la creença que la colla és una i per tant qualsevol pot formar part del tronc, la pinya o els músics.»

Per fi gralles de vuit!

Per Festa Major estàvem molt nerviosos. Vam viure el castell entre tremolors, llàgrimes i molt patiment. Recordeu que les gralles ho veiem des d'una altra perspectiva, però no menys de prop. No ens podem permetre el luxe de perdre notes a causa dels nervis, ni afliurar la bufera per l'emoció de les llàgrimes que ens rodolen galleta avall quan l'enxaneta corona el castell.

I... per fi vam poder estrenar la nostra tan esperada i assajada sortida llarga (de la qual probablement amb l'emoció del moment pocs es van adonar).

Aquest any per als músics no ha estat tot de color de rosa. Hem tingut un camí llarg i costerut on hem trobat alguns obstacles. Dins del grup, com pot passar a altres parts de la colla, hi ha disparitat de criteris, que afortunadament amb

diàleg i bona harmonia hem sabut solucionar. Els problemes també han arribat de l'exterior del grup. Aquests darrers van fer perillar la continuïtat del grup, però un cop més el seny, el fet de mirar sempre pel bé de la colla, no haver deixat ni una sola setmana de treballar conjuntament i mirar per la música han fet que tot torni al seu lloc a poc a poc.

A tots aquests entrebancs, afegim-hi el fet que, per raons òbvies, el lloc d'assaig és diferent i això representa un problema d'integració a la Colla. Tant és així que no coneixem una bona part de la gent nova que ha arribat els darrers mesos i nosaltres som uns totals desconeguts per a ells.

Volem seguir creixent i que alhora la colla creixi amb nosaltres. Esperem que totes aquestes petites històries s'acabin de polir, que algunes desapareguin i que les noves que es presentin siguin planeres i simples.

Estaria bé recordar a tothom: orgull de pinya, orgull de tronc, orgull de canalla i...

Orgull de gralles!

Chronica dels Feyts

J. Santacreu

Un dos mil dotze ple de grans victòries i grans castells, i també de moments molt durs i d'algunes derrotes. El chronista pren el pergami, la ploma i el tinter i es disposa a relatar amb completa objectivitat els gloriosos feyts de la Colla de Castellers d'Esplugues esdevinguts l'any de nostru Senyor dos mil dotze.

Manresa

diumenge 1 d'abril

Obriem temporada un Diumenge de Rams radiant després d'un hivern atapeït amb eleccions a Junta incloses i l'aprovació d'un nou Reglament de Règim Intern. Els autocars, de còrvid nom, també eren nous. Legions romanes ens donaven la benvinguda a les places castelleres, que també ens somreien: per primer cop, debutàvem amb tres castells de set. El 3de7 d'inici es va tramitar amb facilitat, malgrat que va anar un pèl lent, igual que el 4de7 de després. Vam triar el 3de7 amb agulla per cloure rondes, a manca de poder fer altres construccions per escas-

sedat de camises. El 3de7a va pujar una mica desmanegat i a la descarregada una forta sotragada va amenaçar la consecució de la cosa; alhora, el pilar del mig va brandar força. Finalment, un pilar de 5 en què el segon semblava una mica abocat endavant. I així, amb el millor inici, fèiem la mateixa actuació que els **Tirallongues** i patíem massa per dominar el 3de7a. Com aniria aquest dos mil dotze? Se'ns resistirien gaire les places? Conqueriríem els objectius? Llegiu la resta de la Chrònica per saber-ho, **cabrons...**

Cornellà

dissabte 16 d'abril

El dissabte celebràvem la clàssica Diada de Primavera dels amics de **Cornellà**, la Diada de la República, com també es coneix. Les coses començaven amb el retard casteller habitual i, després dels pilarots

de tota la vida i de comprovar que queien algunes gotes de pluja malgrat les moltes clarianes al cel, vam principiar la vetllada amb un petri, marmorí, granític 3de7. A segona ronda vam portar un 4de7a bell com ell sol: sorprenentment ben quadrat, amb l'amplària i les distàncies escaients, només va patir per baix, amb l'**Adrià** gemejant que esglaiava. Finalment, un 4de7 de mides estupendes i un vano de 5 puixant i poderós. Acabada l'actuació, els amfitrions ens van oferir un pica-pica esplèndid. I ja només esmentarem el gran estol de grallers que van posar música a les nostres construccions.

Diada de Sant Jordi diumenge 23 d'abril

L'estrena a casa tenia lloc una setmana més tard. Força camises blau elèctric envaien el Brillas, tot i que l'esforçat cronista d'aquestes llampants cròniques, lesionat per un dissortat i inexplicable accident de bici, s'ho va haver de mirar de fora estant. Començàvem forts amb el primer 5de7 de l'any, una mica lent però contundent, que deixava pas a un 4de7 en què cada rengle mirava a una banda diferent, força desllorigat. Finalment, un 4de7 amb agulla en la línia del cinc: molt segur i amb molt bones mides, i amb el pilar del mig que va girar per saludar la plaça. Per plegar, un vano de 5 que també va girar, el pilar de 5 del qual tenia l'alineació «b», la del **Ferran** com a segon. Afegirem que la filla del **Jaume Baix**, la **Blanca**, va pujar per primer cop tota sola un pilar (el de quatre) i que la **Ylènia** també es va estrenar, d'acotxadora al cinc.

Centelles diumenge 6 de maig

Arribàvem al poble osonenc sota núvols que feien flaire de tempesta. Una *passa* de comunions de canalla ens deixava sense nens, que

lligat a desercions a pinya i tronc ens obligaven a abaixar expectatives i a desitjar, gairebé, que els núvols precipitessin. Començàvem amb un quatre de set «universitari», molt més feixuc que de costum, amb dosos de més de vint anys i una enxaneta que ja era enxaneta quan encara no dúiem casc (alabat sia déu). El colós, que des de dins es veia romboïdal, es va vèncer amb una relativa facilitat. Tot seguit era el torn d'un 3de6 aixecat per sota que en alguna aixecada no va acabar d'anar a l'hora, mentre que en tercera ronda portàvem l'anfractuós 4de6 amb agulla, un castell que a aquest brillant cronista no li agrada gens i del qual ja parlarà un altre dia. Segons la nota de premsa de la colla, es confirma que hi va haver novetats al tronc: el **Jonàs** cantava la pinya des de segons, cosa noticable. Vam acabar, de forma força novedosa, amb un trist pilar de 4 aixecat per sota, i tal dia farà un any. I mentre marxàvem de plaça, començava a ploure.

El Poble-sec diumenge 20 de maig

El xàfec violent primaveral lapidava **Barcelona** i, entre el plugim posttempesta, arribàvem al **Poble-sec** per delectar-nos amb el que ens

deparava la jornada. Sortíem amb un 5de7 molt solvent, en què sembla que un segon estava girat però que, amb tot, va anar com una seda. El cinc donava pas al 3de7 aixecat per sota, veritable repte de la jornada. I si al 2011 havíem començat amb dues llenyes d'aquest castell, el 2012 no va començar pas millor: va pujar molt bé fins al darrer pis, que, com tothom sap, és quan de debò comença la gresca. La primera aixecada dels segons damunt els baixos va ser una mica un nyap: la rengla va alçar-se molt més ràpid, deixant la plena més avall; el castell es va girar molt, sobretot la rengla, i va acabar petant. En repetició tiràvem el 4de7a, molt obert enmig del xivarri de la pinya i amb un dels baixos que va patir força. Plegàvem amb un 4de7 força tranquil i amb un pilar de 5 per acomiadar-nos.

Els **Bandarres** ens van convidar a botifarra i, oh, sorpresa!, va aparèixer l'omnipresent i tot poderós **Jaume Barri**, el nostre déu, que va fer una actuació força semblant a les de **Ganàpies**, una mica més adaptada a la canalla, però molt divertida. I un grup d'*ska* per tard va tocar sota l'amenaça constant de la pluja i, entre tanta aigua, el 3de7s quedava a l'aigüera...

J. S.

Aplec del Cargol dissabte 26 de maig

Aterràvem als **Camps Elisis de Lleida** per participar a l'Aplec del Cargol entre emanacions de cervesa vessada i de cloves de cargols bavallosos. Ens enfaixàvem a l'ombra al costat de la glorieta sota l'esguard del **Gran Cargol Cervesaire** i tancàvem la pinya dels pilars

d'entrada, per encarar una actuació tranquil·la en què vam gaudir molt dels castells i de l'ambient. Vam començar amb el 3de7, vam seguir amb el 4de7a i vam enllestir amb un 4de7, tots força bé de mides, força ben parats i força sense maldecaps, i pit i amunt i força equilibri valor i seny. I un pilar de 5 per cloure-ho. Tot amb tot, sembla ser que el 4de7a tenia un rengle ubicat al Papiol.

En acabat, ens vam retratar amb el Gran Cargol Cervesaire i vam fer cap al local dels **Castellers de Lleida**, que van acollir-nos magníficament i van oferir-nos una cargolada impressionant en què només va desentonar el vi, una infàmia de Badajoz que no feia justícia a aquells excelsos cargols, que vam exterminar... I tornant cap a Esplugues, vam fer una mica de soroll a l'Autocorb, amb pilons i arrencacebes, mentre escuràvem una ampolla de vi aigualit i fèiem temps per seguir trascolant a la Closca dels Cargolins..

Trobada del Baix dissabte 2 de juny

Una Trobada del Baix a **Cornellà** força àgil en què el nivell general comarcal semblava si fa no fa engrescador i amb la reincorporació d'**Esparreguera**, sembla ser que per qüestions de logística: són poca gent i trien actuacions a prop de casa. Per la seva banda, la **Jove de l'Hospitalet** no ens acompanyava per problemes de camises.

Començàvem amb un altre 5de7, que va pujar amb molta tranquil·litat i fermesa; des del pou del tres es veia una mica tremolós però no gaire i potser una mica obert per terços. En segona ronda provàvem el 4de7a, el cinquè del curs, els mateixos que l'any passat a aquelles alçades. Aquest castell i el següent, el 3de7a, van anar igual de tranquils, malgrat que hi havia força enrenou a les pinyes, sobretot a l'última. Acabàvem amb un vano de 5 i tots molt contents.

Després dels castells vam sopar tots plegats mentre un grup de

J. S.

rumba una mica així del Baix va *acaronar* les nostres orelles, mentre la majoria dels castellers de les colles seien en rotllanes autistes i la feien petar entre ells. I aquest 2013 la Trobada l'organitzem nosaltres, ja veurem quants serem i si vénen les quatre colles noves.

Aniversari de Saballuts diumenge 17 de juny

La setmana havia estat duríssima. Ningú no s'ho podia esperar, però el **Pau** ens va deixar un dilluns al vespre i la colla i el món casteller es va commocionar. L'actuació de **Sabadell** va ser molt trista, però havíem de mirar de continuar en-davant com fos.

Tres estrenus ciclistes arribàvem a les 10 a Sabadell i, sota el bat del sol de juny, enmig de les obres del metro del Vallès, que sembla que duen la mateixa velocitat que les del Baix Llobregat, enlairàvem totes tres colles —**Saballuts**, **Micacos** i nosaltres— un pilar de quatre de dol pel Pau.

Vam fer la millor actuació del que portàvem de temporada: 5de7, 4de7a, 3de7a i 2pde5, la mateixa que a la Trobada del Baix però amb dos pilars de cinc. Els

castells en general van anar força bé, sobretot vistos des de fora, tot i que des de dins eren una olla de grills i, sobretot al 3de7a, la pinya remenava força. Els pilars, especialment el del 4de7a, van brandar una mica massa, però de fora es-tant es veien molt bé. I a la merda.

Sant Joan diumenge 24 de juny

Actuàvem en la Festa Major de **Sant Joan Despí** després de la res-saca de Sant Joan a Esplugues. Havíem fet un assaig força fort però a plaça érem quatre piules i fèiem 3de7a, 4de7, 3de7 i 2pde5. Els castells van anar relativament bé, les pinyes seguien sent una mica un galliner, però els troncs eren molt forts i no passava res. Com a dada a destacar, **Cornellà** va fer millor actuació que nosaltres des-prés d'algun temps, amb 3de7a, 4de7a i 3de7, més un pilar de 5 —nosaltres en vam fer dos de si-multanis.

Arenys de Mar dissabte 7 de juliol

Actuàvem a una hora relativa-ment intempestiva, les vuit del vespre, a **Arenys de Mar**, una be-lla vila més coneguda per tothom com Sinera:

Quina petita pàtria
encercla el cementiri!
Aquesta mar, Sinera,
turons de pins i vinya,
pols de rials. No estimo
res més, excepte l'ombra
passatgera d'un núvol.
El lent record dels dies
que són passats per sempre.

El viatge amb bici cap a Sine-ra va ser una mica dur, pujant i baixant sense gaire solta puigs i turons de **Collserola** i la **Serrala-da de la Marina** i fent molts qui-

lòmetres pel passeig marítim del **Maresme** i per la Nacional II. I finalment ens vem deturar a Sinera:

Quan et deturis
on el meu nom et crida,
vulgues que dormi
somniaut mars en calma,
la claror de Sinera.

Vam dinar i vam visitar la platja sinerenca i encabat ens plantàvem davant l'església del poble per celebrar la Diada de Festa Major amb els **Capgrossos de Mataró**, que ens hi havien convidat. L'actuació va ser molt ràpida —molt més que les sis hores de bici del matí per fer 68 quilòmetres ben curiosos—, una de les més ràpides que recordem: en poc més d'una hora, despatxada. Nosaltres vam fer uns castells molt parats i tranquils: 4de7a, 4de7 lleuger i 3de7a després d'un peu i mig desmuntat. Van ser construccions molt avorrides, no com la pujada al Puig de Castellar amb les bicis a l'espatlla. Doncs això, vam acabar amb un pilar de 5 una actuació que no passarà als annals de la història, tot i que va ser força maca:

«Vilatans, patricis de Sinera: som a les acaballes de la falla. El sol s'ajoca enllà dels turons del Mont-Alt, una ora suavíssima es desvetlla al Mal Temps i ens portarà sentors de fonoll i de menta...». Enllestim, doncs: els **Capgrossos**, que protagonitzaven la tercera actuació en només dos dies, feien sense problemes 4de8, 5de7 i 4de7a més un vano de 5, i tots contents. Tots contents? En les ombres del capvespre enfilàvem cap a l'autocar recordant tothora: «Quan roures enyorosos / de verds marins comencen / crepusculars missatges, / volent-te foc, demano / nova claror, que siguis, / davant altars on cremen / ardents silencis d'ales, / encès cristall, més flama, / llum de cançó senzilla.»

El Raval diumenge 15 de juliol

Al **Raval de Barcelona** portàvem novament el 3de7s, que va reproduir els problemes del **Poble-sec**: en aquesta ocasió, la plena va regirar-se molt a la penúltima aixecada, amb el segon molt tort cap a una banda; quan va poder recuperar la posició, els terços no ho van poder fer i va acabar pentant tot. Sembla que en general les aixecades eren massa ràpides i brusques; en tot cas, 3de7s pel cap. En primera ronda havíem despatxat un 5de7 força segur amb el tres una mica malament de mides; en repetició a la segona ronda provàvem el 4de7a, que va alçar-se molt ferm tot i que per dins es bellugava força i el xivarri habitual de les nostres pinyes era constant. Un dels baixos patia força, amb algun xisclé d'aquells esfereïdors. Val a dir que va estrenar-s'hi al tronc la **Marina**. En tercera ronda portàvem un 4de7 lleuger de pes massa tranquil. Acabàvem amb un pilar de 5 i adéu-siau.

III Memorial David Carreras diumenge 22 de juliol

En aquest 2012 es van ajuntar els actes de la Festa Major petita de **Santa Magdalena** i l'ofrena a la patrona en un sol cap de setmana, deixant l'actuació castellerà enmig d'un programa d'actes molt atapeït i colorit. Així, després dels actes de la **Processó del Ferro** del dissabte, el diumenge, amb els **Diables** obrint-nos via, ens plantàvem a l'església a fer la cosa. Sortíem de 5de7, que segons una piuladora habitual «abans feiem com a gran objectiu en 1a ronda i ara serveix per donar confiança al castell difícil, que fem en 2a

M. T.

Francesc Figueras

J. S.

Granollers

diumenge 2 de setembre

Repreniem la temporada a **Granollers** per Festa Major de l'Ascensió amb molt poc assaig i curts d'efectius. El nostre **pre-sident** participava en l'encesa de la «tronada», una mena de traca eixordadora, i tot seguit enfilàvem els castells: 3de7, 4de7, 5de6 i 3pde4, molt parats i tranquils, molt avorrits. Al 5de6, que va durar com un de set, va estrenar-s'hi una nena, la **Lua**, i també la **Xènia** en un dels pilars.

Montblanc

Onze de Setembre

Era un tranquil vespre de reriales d'estiu de l'any dos mil dotze quan uns abrivats cargolins vam pujar al cotxe i vam enfilat cap a la **Conca de Barberà** per celebrar la **Diada Nacional de Catalunya** a l'esplèndida vila de **Montblanc**. Abans, però, el nostre vehicle va passar per **Valls** per veure l'actuació de les colles vallenques a la plaça del Blat. Aprofitem per comentar l'excel·lent temporada de la **Joves de Valls**, que ha culminat el millor any de la seva història moderna. En acabat, passàvem per Montblanc a fer la gresca als concerts i tal i, encara una mica força enterbolit per la disbauxa, aquest cronista veia els castells de l'endemà amb unes quantes boires.

Hi vam fer els castells típics: un altre 5de7, el 4de7a, que ja n'eren un fotimer, i un 4de7 «seriós» de cara al 4de8. Feia, d'altra banda, tot just un any que carregàvem el 2de7 a Montblanc i que succeïa el traspàs del **Ramon Rovira**, oncle del **Pau**; la Diada va ser molt emotiva per això entre les tres colles directament afectades, **l'Arboç**, els **Torraires** i nosaltres.

Foto: **Concepció Ventura**

ronda», i que en aquest cas era el 3de7 per sota, el qual va pujar més o menys rebregat. A l'última aixecada, quan semblava que havíem aturat la primera sotragada forta, el castell va tenir una rebrincada insalvable i se'n va anar avall. Les explicacions al desastre finalment han sedimentat en un «fem les aixecades massa brusques»; la impressió d'aquest isnell cronista és que els assajos no acabaven de consolidar uns equips seriosos i tot plegat feia que en conjunt la Colla no anés a l'hora.

En repetició fèiem el 4de7a, que va anar com oli en un llum, igual que el 4de7 del final. Plegàvem amb un vano de 5. I amb això cloïem una primera part de la temporada lleugerament inferior en registres castellers que l'anterior, però amb una mena de sentiment generalitzat que teníem molta força malgrat les patacades, i que ens en podíem sortir al setembre.

M T

Valldoreix

diumenge 16 de setembre

Abans de Festa Major passàvem per **Valldoreix** per acabar de preparar els castells. Començàvem amb un 5de7 que sembla que va anar una mica desgavellat, tot i que com de costum des de fora ens deien que el teníem molt maco. A segona ronda fòtiem un inesborrable 4de7, de cara molt al carro gros, sense gaire cosa a destacar, i tot seguit descarregàvem un mirífic 4de7a i, finalment, plantàvem dos pilars de cinc, que ja feia algun temps que no xerricàvem.

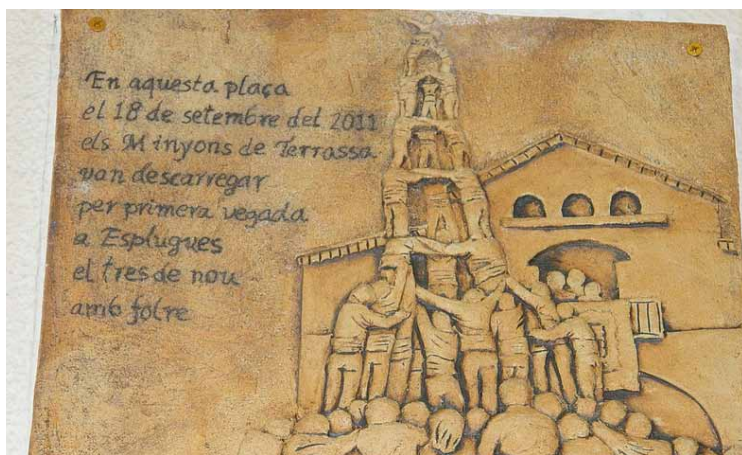
Festa Major d'Esplugues

Actes d'inici i Pregó

Festa Major molt intensa aquest 2012. Dimecres al vespre començava amb un assaig especial amb molta gent d'altres colles en què vam fer proves molt potents, que vam celebrar a la moscatellada de la barraca del Robert Brillas en acabat.

L'endemà eren els actes del **Pregó**. Cap a les set es feia l'ofrena al roure del Brillas, que sembla

una alzina, i s'homenatjava el **Pau**. Plens de licor de ginjoler i de cervesa, anàvem en cercavila a l'Ajuntament a sentir el Pregó, moment en què es va destapar la placa pel 3de9f dels **Minyons de Terrassa** de l'any passat, els primers que ens han fet plaça de nou. I mentre es desplegaven dues estel·lades al balcó de l'Ajuntament, començaven les corrandes del *Ferro, ferro* amb l'absència d'en **Marcel Casellas** a causa de la seva paternitat però amb la presència d'en **Joan Reig**, bateria de **Els Pets** i de **Mesclat**. L'endemà fèiem un assaig obert al Brillas i en acabat teníem torn de barra als concerts fins a les 6: tot estava disposat per conduir el carro gros a bon paratge.

XIX Prediada

Ens cruspíem la paella popular al migdia i a la tarda fèiem unes partides de botifarra al Brillas perquè cap a les sis de la tarda sortís la cercavila més llargaruda i avorrida de les que coneix aquest esforçat cronista: quan començava a baixar per Isidre Martí els castellers, que havíem fet algun pilar a la cruïlla amb Àngel Guimerà, enfilàvem el camí del Brillas mentre repartíem tríptics contra el Concurs de Tarragona.

Vam començar amb el 4de7 «dels lleugers», prova del 4de8, amb quarts i quints, que no va oferir gaire resistència. Tot seguit provàvem el 5de7, que va semblar una mica obert del tres i un pèl remenat a la descarregada, però sense gaires problemes. Plegàvem amb el 4de7a que, segons deien, de fora es veia prou bé. El **Jaume I** comentava que estava més tancat del normal, com un 4de7, i que, tot plegat, signava una «Prediada de tràmit». Rubricàvem l'assumpte amb un pilar de 5 també de tràmit.

En acabat, sopàvem tots al Brillas, amb les altres colles, **Torraires** i **Cornellà**. Va passar el correfoc amb diverses **colles de diables** o dracs o dimonis. Més tard, al sopar de **Bastoners**, tocava **La Ceba**

i la **Carxofa**, que són força bons, i a les Tres Esplugues en **Miquel del Roig**, que va fer força gresca amb alguns castellers de fora d'Esplugues i un escamot força important de **Minyons**. I amb el desig que l'endemà descarreguéssim el 4de8 ens n'anàvem a dormir.

XIX Diada de la Colla

El cronista arribava a plaça una mica abans de les dotze mentre el **Tarrés** parlava per dedicar els castells al nostre **Pau** just abans del pilar d'entrada a plaça, amb una estelada en el seu record. Pensant tota l'estona en ell, era el moment del 4de8.

La pinya va tancar-se amb molta calma i els segons van col·locar-se. Després d'alguns segons de dubte, els terços van pujar amb decisió i es va anar bastint el castell amb una

fermesa increïble. El 4 estava absolutament parat tota l'estona, no va perdre les mides en cap moment i es va coronar amb una facilitat al·lucinant. A la descarregada, amb l'esclat de la plaça, només va haver-hi una remenadissa molt petita; el quatre va seguir tan marmori com abans. No es va estendre l'eufòria fins que els terços no van sortir, i quines putes ganes que en teníem, hòstia puta. Quina alegria...

Després d'aquell castell tan rutilant al mig de la plaça de l'Ajuntament ja qualsevol altra cosa era una mica igual, tot i que la Diada continuava amb un altre castell inèdit, la truita de set, a la qual ningú no va fer gaire cas. Amb relatives poques pinyes a assaig vam clavar el 7de7 molt sobradament. Dues rondes i dos castells inèdits, però sobretot amb un 4de8 meravellós que va ser catàrtic en molts sentits.

Plegàvem rondes amb el 5de7, un castell que havíem estrenat a Festa Major l'any 2008 i que ens servia per obrir sempre l'actuació de Diada fins l'any passat. Un cinc molt tranquil·let malgrat l'eufòria que ens regalimava per les orelles. Per acabar, una cosa ben estranya, un vano de 5 tunejat, amb dos pilars de cinc al mig, i més tard els pilars rebentabalcones habituals, per on passa tota la

canalla, i la tradicional foto de grup.

Pel que fa a les altres colles, només volem destacar el gran paper dels **Capgrossos**, que van treure's l'espina de fa dos anys amb un 3de9f molt maco, esdevenint per tant la segona colla que el fa a casa nostra. Van afegir-hi el primer 7de8 de la seva història, un 5de8 clavat i un pilar de 6 carregat espectacular. **Sabadell** s'ho prenia amb més calma després d'una diada a **Reus** el dia abans i completaven sense gaires problemes 4de8, 5de7 i 2de7.

La millor actuació de la nostra història la celebràvem a la Closca com de costum mentre alguns cargolins complien les seves juguesques de fa tres anys o quatre anys, publicades al **Peus Negres 15**, amb crims capil·lars inclosos i borratxeres casellesques poc convincents. I res més...

Bolos comercials

30 de setembre

Enguany hem fet alguns bolos comercials que no apareixen gaire en aquestes meravelloses cròniques. El trenta de setembre anàvem al **Club de Polo de Barcelona** a vendre'ns amb motiu de la cloenda de la Junior Davis Cup. El bolo va ser força distret, amb foto amb els guanyadors i aquesta notícia:

Los chicos brasileños y las chicas sudafricanas recibían un premio especial a la mejor indumentaria del torneo. La ceremonia finalizo con unos los Castelletes, una montaña humana tradicional catalana en cuya cima se subieron dos niñas que sorprendieron a la audiencia mostrando las banderas italiana y estadounidense.

De bolos n'hem fet algun altre enguany, molt ben negociats per la **Marta**: al maig en fèiem un al **Palau de Congressos** per una convenció de vestits de núvia, que també va ser curiós, amb pilars de tres fets caminar i una cobla que ens tocava el toc de castells, mentre que l'u de juny a la **Zona Franca**, envoltats d'estrangers ebris, fèiem una cosa per l'estil.

J. S.

Concurs de Castells

6 d'octubre

Ens aplegàvem a la Closca els Cargolins més un grapat de castellers d'altres colles, una mica més de dues-centes persones, perquè els Autocorbs ens dugués a Tarragona. Mentre un insecte groc llampant empastifava el vidre, el dissert cronista escrivia bells rims de vetusta inspiració:

En nom d'en Barri te diray
un beyl dictat, et retrayrai
feyts aperts de castelleria
et d'una franca companyia
che volen far los castellers
d'Splugues, bons guerriers
che volgron per lo món anar
et lo carro gros conquistar.

La renovada plaça de braus, coneguda com a TAP, ens acollia els penúltims, just abans de **Sant Cugat**, que duien un concert de gralles molt trempat. Amb el

temps molt just, superant els escorcolls de l'equip de seguretat, i després de cantar *Els Segadors* ben esgargamellats, enfilàvem en ronda conjunta, enmig de l'enrenou i del merder de la TAP, el nostre segon intent de 4de8, un castell que va pujar atabalat i que va ser engolit per un ambient que desconeixíem exactament com ens havia d'afectar i que ens va passar per sobre. Els nervis es van accentuar i, sense que la canalla sentís ben bé el **Lluís** perquè comencessin a desmuntar-lo, el 4 va acabar petant. La nostra pinya, tot i que prou voluminosa, en no comptar gaire amb l'ajut de les colles del voltant, i en ser relativament inexperta pel gran nombre de noves camises, no va ser prou ferma i també es va encomanar dels nervis. En general, el Concurs no va assemblar-se gens al **Concurset de Torredembarra** i, segons aquest humil cronista,

À. Tarroja

va ser una merda punxada d'un pal.

El cronista es passejava per la plaça en la segona tongada conjunta de la primera ronda i escrivia a la seva llibreta: «Mentre **Tirallongues** descarregava un tremolós 5de7, a la **Jove de Sitges** se li despenjava la canalla del 7de7 quan anaven a fer la segona aleta. No vaig adonar-me exactament què havia passat a Sitges, m'ho va explicar després en **Raimon**; en aquell moment, vaig mirar cap a dos 7de7 més de colors diversos que es bastien a l'altra banda de la plaça. Vaig fixar-me en el 4de8 dels **Marrecs**, però de cop i volta un dels 7de7 es desmuntava. Quina colla era? Impossible de saber, hauria de repassar els resultats. Semblava que l'enxaneta de Salt volia fer baixar el carro gros, tot i que va fer-hi l'aleta. Tanmateix, els dubtes de tot plegat van fer que el 4 s'esberlés per quarts. Mentrestant, fet un embolic, sense tenir clar quin castell era de qui ni ben bé si era un tres o un quatre, o un cinc o un set, els **Bordegassos** queien de 3de8, sembla ser que

també després de dubtes de canalla, i després d'haver-lo carregat».

Començava la segona ronda amb l'atabalament lògica de tot aquest despropòsit. El cop del 4 ens havia estabornit i refusàvem de repetir-lo, optant per un simple 5de7 que el cronista té absolutament oblidat de la memòria. En tercera ronda vam muntar la pinya del 7de7 dues o tres vegades, mentre l'*speaker* repassava classificacions i les absurdes puntuacions. La truita de ceps es va fer amb relativa tranquil·litat, malgrat que entre la primera i la segona aleta des de la pinya es van sentir tres tocs d'aleta i tot l'esvalot de la plaça.

Durant un d'aquests moments, el cronista va pujar a la zona de premsa amb la seva bella acreditació de **Quarta Ronda**, mentre bescanviava una cervesa per dues «enxanetes» i es lliurava a pensaments atrabiliaris: «Amb la tongada d'intents desmuntats i llenyes, i amb la nostra patacada de 4de8, una plaça de braus és, al cap i a la fi, una forma sofisticada d'escorxador». Mentrestant, des

de les altures, mirava d'albirar a l'horitzó com **el Vendrell** descarregava un 2de8f.

I amb això ja començàvem la quarta ronda, amb un 4de7a sense gaire més història. Al principi semblava obert, però després es va tancar molt i estàvem enclastats a baix de tot. I acabada la festa per part nostra, assistíem a un final de Concurs en què tres colles es jugaven la primera posició, amb els **Xicots** i els **Bordegassos** competint descaradament i amb **Sant Cugat** culminant la seva millor actuació, amb 2de8f i 4de8 descarregats i el seu primer 3de8, carregat en aquesta cinquena ronda quan ja el tenien a tocar.

Plegàvem totes les colles amb pilars de comiat i cap a casa. De camí cap a l'autocar passàvem per la necròpoli paleocristiana, amb les tombes al ras enmig de la nit, comiat ideal del coliseu tarracòense per anar a sopar plegats a la Closca. I si el Concurs pot haver estat positiu en alguns aspectes, aquest irascible cronista repeteix que bé se'l poden confitar.

Viatge a Donosti 8 i 9 d'octubre

Amb la ressaca del Concurs, dilluns havent dinat pujàvem a l'autocar per participar a l'homenatge al Pau que el Grup GSR, la seva empresa, organitzava en el marc del **Congrés Gastronòmic de Donosti** anual. Entràvem al «Complejo Amotzagaña» cap a les 22.10 h, remuntant una carretera estreta, amb revolts i molt alzinada. Entre dubtes, acabàvem de pujar enmig de la nit per arribar a una mena d'aparcament fosc. Baixàvem però hi tornàvem a pujar: On som? És aquí? L'autocar maniobrava i avançava vers una construcció solitària que es retallava uns metres més enllà, enmig de les muntanyes ombrívoles. Els llums es van tornar a obrir, amb

les portes: És una trampa? Baixem? A pas de cargol, anàvem escampant-nos per l'esplanada, ens separàvem, ens ajuntàvem, ens repartien les claus, deixàvem les endergues i els fòtils a la cambra assignada per les altes instàncies inapel·lables de la colla i pujàvem al *jaletxea* per sopar. Vam fer gresca fins que ens van tancar i al pati de fora escoltàvem els rumors que el **Sergi** escampava amb aquella alegria.

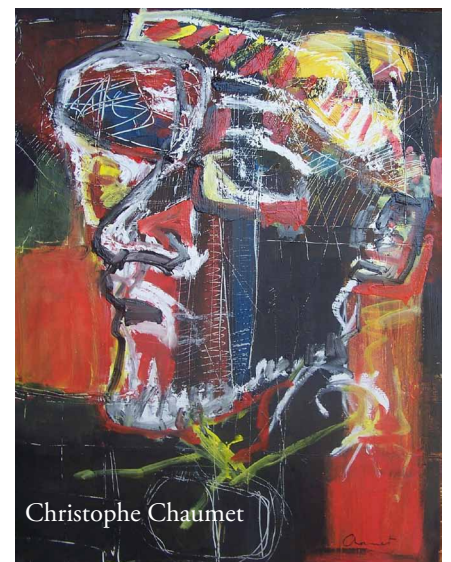
Dimarts pujàvem per esmorzar i fèiem una passejada per Donosti, cadascú una mica per on l'enfila, pentinats pels vents atlàntics i bressats pel mar Cantàbric. Al Kursaal ens fèiem un parell de fotos i entràvem al palau de congressos, on ens tenien cosa d'una hora engatant-nos amb cervesa especial i atipant-nos amb un pica-pica molt generós i, final-

ment, anàvem a l'auditori, on vàiem el vídeo d'homenatge al Pau, que va ser molt emotiu, i, en un somiqueig general, baixàvem a l'escenari per fer el nostre pilar amb l'ovació dels congressistes.

Vam donar un quadre a la família del Pau fet pel **Christophe** la mateixa nit de la desgràcia i, finalment, marxàvem del Kursaal per dinar en un altre *jaletxea*, passada la zona universitària de Donosti, mentre l'eximi cap de pinyes seguia aprenent a *escanciar* la sidra, regant-ne el terra. I pujàvem a l'autocar per fer vuit hores més de viatge cap a Esplugues, jugant a les «cabretes» i la paella i passant per un control de la Guàrdia Civil amb metralladores que reien sorneguers veient l'estelada que penjava d'un vidre de l'autocar.

Foto: Diario Vasco

Christophe Chaumet

F. Figueras

F. Figueras

Sant Just Desvern
diumenge 28 d'octubre

A Sant Just havíem de tornar a prémer l'accelerador per provar el 4de8, però els assajos no havien acabat d'anar bé —probablement la colla començava a estar exhausta de tot plegat— i algunes baixes ací i allà ho feien inviable. Així, entre les festes de Sant Just i el Festival Arrelàt de l'**Espluga Viva**, pasàvem un cap de setmana força atapeït i festiu amb vents del nord gebrats que van escombrar el públic de **Can Ginestar**. L'actuació va tenir «poc ritme» pels quatre intents desmuntats de les altres colles i per la fredor de l'ambient. Descarregàvem un 5de7 força maco, un 4de7a un pèl deslloriat però no gaire (el fred feia lliscar els peus dels de tronc i enrederava els dits dels pinyaires) i plegàvem amb la nostra tercera truita de ceps —© **Susa**—, un 7de7 estil galliner (ous per fer truita) de remor i bellugueig constant fàcilment completat malgrat les brandades. Concloïem el festival blau elèctric amb dos pilars de 5 simultanis més cinc de 4 posteriors alhora, sembla ser que també una fita històrica, que celebràvem amb gran rauxa disbauxada cruspint-nos la paella a la Closca. Al vespre, el **Marcel Casellas**, al Festival Arrelàt, acabava el concert de la seva cobla amb el *Toc d'Entrada a Plaça dels Castellars d'Esplugues*, colofó perfecte d'un cap de setmana festiu i combatiu.

Sant Feliu dijous 12 d'octubre

Després de l'esprint de Festa Major i Concurs, i la mateixa setmana de Donosti, la colla anava més relaxada a **Sant Feliu**, que a més coincidí amb un pont festiu. Sant Feliu ens porta més aviat sort: va ser on vam descarregar el primer 4de7 amb agulla, l'any 2002, i també el segon, a la Trobada del Baix del 2008, en què junt amb el 5de7 capgiràvem la tendència comarcal que encara dura, sent la colla més forta del Baix.

Al matí havia plogut; un front de tempestes havia passat fregant la costa tot i que semblava que no ens aigualiria la festa. Començàvem amb un 3de7 molt rodonet i parat que va semblar força avorrit, i en segona provàvem el 4de7a, que es va alçar al segon peu amb molta tranquil·litat. Fèiem el 4de7 tot seguit, molt desquadrat i una mica bellugadís, bunyolejant, i acabàvem amb un vano de 5, força maco. El cronista va tenir algun problema quan va comentar la resta de l'actuació, i per tant aquí ho deixa, destacant en tot cas que els **Castellers de Sant Feliu** van recupe-

rar el 5de6, no transitat des de feia força anys, cosa que es va notar en la seva execució. D'altra banda, a més dels **Matossers**, hi havia els **Castellers de Viladecans**, que van fer les seves primeres passes per les places. En acabat, els de color rosa ens van convidar a fideuà a la mateixa escola que el 2008.

Com que de Sant Feliu són alguns membres de la Colla, alguns van passar-hi per les **Festes de Tardor**. Com tothom sap, les colles de diables són molt potents a la capital del Baix, i enguany encara se n'ha fet una colla nova. Els actes d'inici de cercavila i de l'encesa de la foguera són molt atractius, així com la cremada a la plaça de l'Estació, que va acabar amb el *Gangnam Style* i un castell de focs molt ben parit. El dia abans de l'actuació es fan dos seguicis, que acaben cap a la una de la matinada al parc Lluís Companys amb una ballada general de l'estil del *Ferro, ferro* però més multitudinària, poc protestatària i molt etilicofestiva. En resum, unes festes de Sant Feliu força distretes en molts aspectes, sense gaire pressió, per gaudir dels castells i de la festa popular.

Terrassa

diumenge 4 de novembre

A **Terrassa** érem relativament pocs per actuar a la plaça de l'Ajuntament després que al matí els **Castellers de Cornellà** ens atorguessin, al programa **Quarta Ronda** i a la colla en general, la seva Camisa d'Honor, tota una distinció que ens omple d'orgull i que agraiem profundament, així com l'acollida al Patronat de Cornellà aquell diumenge en què, en el marc de la seva Diada, van recuperar el 5de7, cosa per la qual els felicitem sincerament.

Mentrestant, els grallers havien estat tocant a les matinades de Terrassa, com molts cargolins sabíem, i entre pluges disperses encetàvem una diada en què tornàvem a descartar coses més grosses. Hi fèiem un 4de7 avorrit, tranquil, de tràmit, un 4de7a molt tranquil i avorrit i un 3de7 rodonet, avorrit i tranquil. Dos pilars de 5 per acabar i adéu-siau. La setmana havia estat complicada, amb dues llenyes a assaig el dimarts i la lesió el divendres del **Pau**, dos titulars a tots els castells, en un accident fortuït a la Closca, que ens feia gairebé prendre comiat definitiu del 4de8. I no gaire res més: els **Castellers de Terrassa** descarregaven el pri-

mer pilar de 6 de la seva història al primer intent de forma magistral i amb una gran expectació de la plaça, més el 4de8, un 7de7 i un id2de8f, signant la seva millor actuació des del 95. Una diada que es va fer una mica llarga, en què vam igualar el nombre de castells de 7 descarregats en una temporada, i que al capdavant va ser massa assequible per a la Colla, però no hi havia gaires possibilitats d'anar més amunt.

Vila de Gràcia

diumenge 18 de novembre

I acabàvem temporada els conspicus Cargolins a la Diada dels **Castellers de la Vila de Gràcia**, amb el 3de7s i el 4de8 definitivament descartats, així com el 5de7 amb agulla, pinxo de truita que s'havia remenat però que finalment s'ha quedat a la nevera, i per molts anys. La cercavila sortia de la plaça del Sol passant per Xiquets de Valls i, finalment, entràvem a la plaça de la Vila de Gràcia amb un pilar caminant. Seguint la tònica general de les darreres actuacions, sense forçar gens, descarregàvem 5de7, 7de7, 4de7a i 2pde5. El 5de7 va pujar tremolós, molt xerrrotejat i sembla que malament de mides, tot i que de fora estant es

veia prou bé: el tretzè de l'any, un menys que al 2011. El 7de7, tot i el xivarri, es va descarregar amb moltíssima solvència, mentre que el 4de7a va ser encara més tranquil. Els **graciencs** ens convidaven a un pica-pica i, en acabat, amb un plugim amarador, ens colàvem a Can Musons, el nou i flamant local de Gràcia, a comentar la jornada amb ells, participar en el seu dinar de carmanyola i veure el **Miquel del Roig**. I fins l'any vinent, que sigui molt millor que aquest.

a més a més.

A banda d'haver estrenat la **categoria de vuit**, com tothom sap, hem perdut el 2de7 i el 3de7s, com també és ben sabut. Tot plegat ha fet que ens haguem quedat en nou **3de7s** descarregats (set l'any passat) i sis que han caigut a mitges (tres el 2012, dos el 2011, un altre el 2010). Això fa que el percentatge històric de llenyes sigui molt elevat, del 40% (sis de quinze intents totals). Les úniques estructures que hi competeixen són, amb el 50% clavats, el **2de7** (tres carregats, dos intents, cinc intents desmuntats), el **4de8** i el **2de6 aixecat per sota** (un de descarregat i un intent frustrat en cada cas). Observant els números, veiem que tenim un percentatge de llenya que tendeix a la meitat dels intents totals en els nostres castells límit, cosa que als darrers anys no ens havia passat fins a la torre: quan provàvem el primer 5de7 o 4de7a els començàvem a repartir per les places amb un grau d'encert molt elevat, tal com també ha passat amb el 7de7. I és que aquestes construccions demanen molt de compromís de tothom, que tots plegats fem pinya, etc.

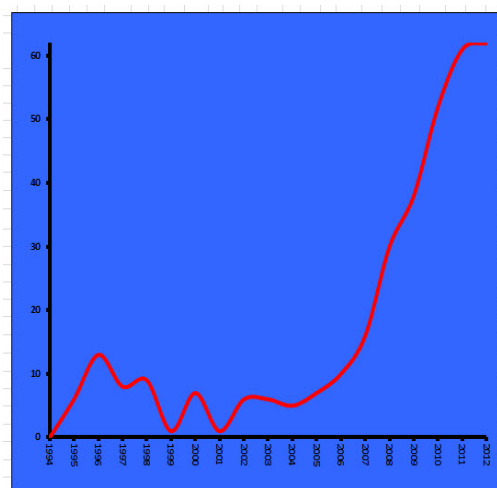
Altres històries: hem descarregat vint-i-set **pilars de 5** (20 descarregats + 2 intents el 2011; 18 el 2010), rècord absolut, gràcies sobretot que en set ocasions n'hem fet dos de simultanis. També ha estat el rècord de **pilars de 4**, amb força diferència: 83, si les dades anteriors al 2005 són correctes (recordem que per a aquell període ens refiem de la base de dades de la **Colla Jove Xiquets de Tarragona**). Hem descarregat disset 4de7a, que supera el màxim de l'any passat, quinze; i també hem trencat sostre amb el **4de7**, amb setze, quatre més que els dotze del 2008, 2009 i 2011. A més, hem estrenat el **7de7**, que hem completat en les quatre ocasions que l'hem provat aquesta temporada.

L'actuació de **Festa Major** va ser la millor de la història gràcies al 4de8 i el 7de7. Fa força anys consecutius que superem la millor actuació, i segons la nostra humil opinió encara tenim camp per córrer. Adjuntem la taula extreta de **portalcasteller.cat**, sense les puntuacions, a la pàgina següent.

Tot i que ja ens esllavissem massa en el terreny dels punts i no ens agrada, hem consultat també a Por-

tal Casteller l'evolució de la colla en comparació amb tres que tenen relació amb nosaltres: **Moixigan-guers, Cornellà i Poble-sec**. La gràfica, també a la pàgina següent, mostra les cinc millors actuacions per temporada segons la taula de puntuacions TPU'12, una de tant que hi ha en aquest món de mones. Així, tot i que aquestes dades no valoren res més que punts, permeten de fer-se una idea general comparada d'aquestes tres colles. D'entrada, veiem corroborat el nostre creixement més o menys exponencial fins aquest 2012. Veiem com el nivell de **Cornellà** va anar baixant fins a encreuar-se

Nombre de Cde7 per any

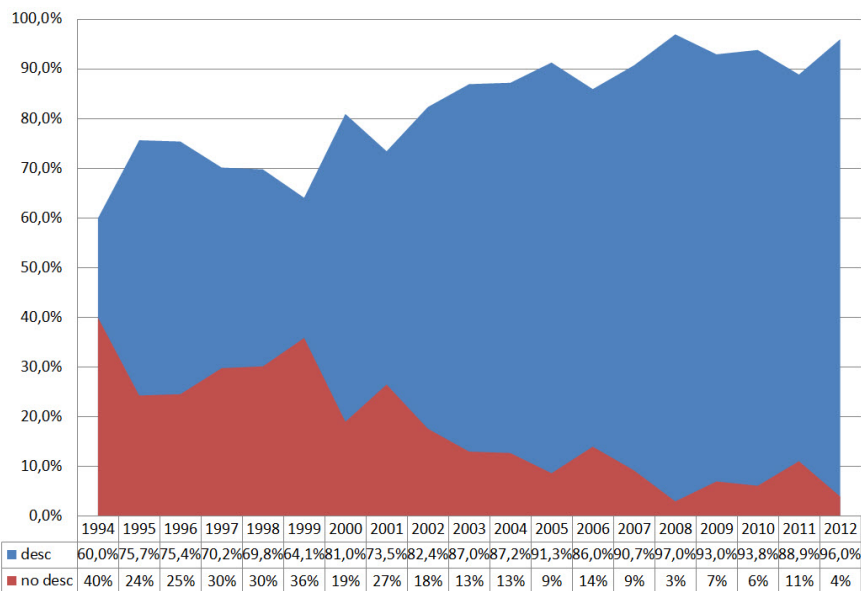
Resum estadístic 1994-2012

	d	c	i	id	% llenya	
TOTALS	86%	2%	3%	9%		
Pde4	760	4	1	1	41%	0,7%
4d6	85	3	1	6	5,1%	9%
3d6	145	1	7	9	9%	15%
3d6a	3	0	0	0	0,2%	0,3%
4d6a	108	2	1	4	6%	10%
5d6	35	0	0	0	2%	3%
3d6s	5	0	0	0	0,3%	0,5%
2d6	135	1	4	10	8%	14%
2de6s	1	0	1	0	0,1%	0,2%
Pd5	91	5	6	2	5,6%	9,4%
4d7	110	3	6	24	7,7%	13%
3d7	84	7	3	37	7,0%	12%
3de7a	23	0	0	3	1,4%	2,4%
4de7a	50	1	1	1	2,8%	4,8%
5de7	44	0	2	2	2,6%	4,4%
7de7	4	0	0	0	0,2%	0,4%
3de7s	9	0	6	0	0,8%	1,4%
2de7	0	3	2	5	0,5%	0,9%
4de8	1	0	1	0	0,1%	0,2%

	d	c	i	id	%
TOTALS	324	14	20	72	75%
					17%
					5%
					3%

% castells descarregats sense pde4

Font: Castellers d'Esplugues (2005-2012), CJXT resta d'anys

amb la nostra «línia»; el moment simbòlic d'aquest capgirament comarcal va ser aquella **Trobada del Baix a Sant Feliu**. Ara sembla que Cornellà torna a pujar, coincidint amb la recuperació dels castells de set i mig. Observem que els **Moixiganguers**, que sempre han anat un pas per davant nostre, enguany han accelerat la progres-

sió: han descarregat 4de8, 2de7, 9de8, 3de7s, etc. Així, si nosaltres ens havíem acostat a ells, ara ens n'hem tornat a separar. Finalment, els **Bandarres**, que s'havien mantingut força temps una mica per sota nostre, enguany han fet una molt bona temporada i, segons aquestes puntuacions, ens han passat per davant. En la darrera

gràfica, d'Àlex Tarroja (@castellistica), es poden acurar aquestes evolucions amb les generals de tot el món casteller (colles ordenades per gamma, castell sostre).

Què volem dir amb això? Doncs no res, senzillament volíem fer una petita anàlisi de com anem en comparació als altres, que en general van creixent, com nosaltres, però que ens recorden que no ens hem d'adormir: cal seguir lluitant cada dia per anar superant nous reptes i dificultats, cal el compromís de tothom i que tothom estiguem a gust fent aquesta activitat, que al cap i a la fi és molt més que no sols fer un castell més alt; és tot el compromís i esforç de tots plegats per assolir-lo, suant la cansalada.

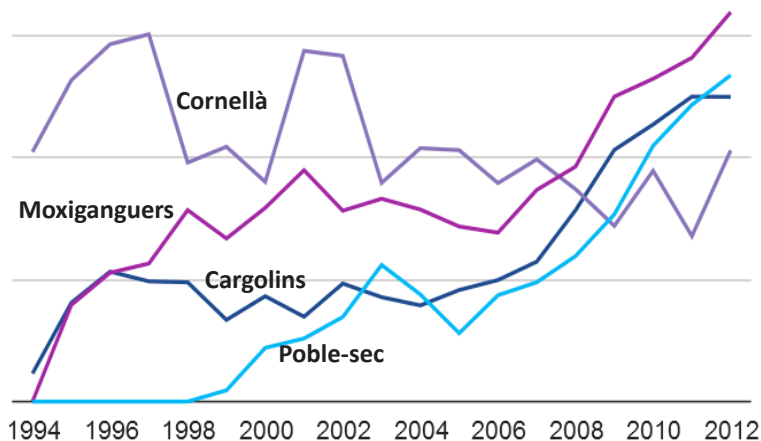
Normalment analitzem altres qüestions no estrictament numèriques, de l'estil amb quantes colles hem actuat, si ens ha plogut gaire o si hem fet tres o quatre bolos comercials. En tot cas, aquí ho deixem, recordant novament que els castells no es poden reduir només a números i que, segons l'estadística, si jo tinc dos carros dels grossos i tu cap, en tenim un per barba (o potser dos carros petits cadascun).

Salut, castells i no al Concurs.

Millors actuacions

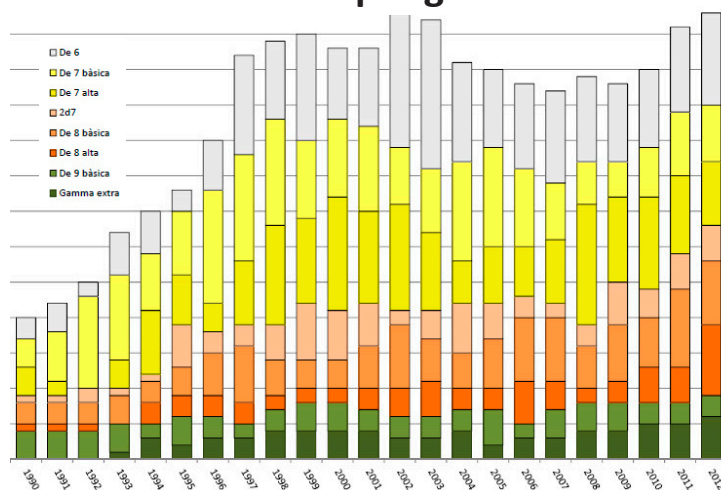
#	Data	Població / Info.	Actuació
1	23/09/2012	ESPLUGUES DE LLOBREGAT XIX Diada dels Castellers d'Esplugues	7d7, 4d8, 5d7, 2xPd5, 3xPd4
2	02/10/2011	TORREDEMBARRA Concurset de Castells Vila de Torredembarra	Pd4cam, 3d7s, id2d7, 2d7c, 5d7, Pd5, 2xPd4
3	19/09/2010	ESPLUGUES DE LLOBREGAT Diada festa major a Esplugues de Llobregat	3d7s, 5d7, 4d7a, Pd5, 3xPd4
4	20/11/2010	TERRASSA Vigília de la 32a Diada dels Minyons de Terrassa	3d7s, 5d7, 4d7a, Pd5s, Pd5
5	16/10/2011	ESPLUGUES DE LLOBREGAT II Memorial David Carreras a Esplugues de Llobregat	4d7a, 5d7, id2d7, 3d7s, iPd5, Pd5, Pd4
6	23/10/2011	SANT JUST DESVERN Fira a Sant Just Desvern	3d7s, 5d7, 4d7a, 2xPd5, Pd4
7	06/11/2011	BARCELONA Festa Major del Barri del Clot - Camp de l'Arpa a Barcelona	4d7a, 5d7, 3d7s, Pd5
8	06/10/2012	TARRAGONA XXIVè Concurs de Castells a Tarragona	4d7a, i4d8, 5d7, 7d7, Pd5
9	28/10/2012	SANT JUST DESVERN Festes de Tardor a Sant Just Desvern	5d7, 7d7, 4d7a, Pd5, 7xPd4
10	18/11/2012	BARCELONA Diada dels Castellers de la Vila de Gràcia a Barcelona	Pd4cam, 5d7, 4d7a, 7d7, 2xPd5
11	15/11/2009	a Barcelona, BARCELONA Festa major del Clot	Pd4cam, 2d7c, 3d7a, id2d7, 3d7, Pd5
12	20/09/2009	ESPLUGUES DE LLOBREGAT Festa major d'Esplugues de Llobregat	5d7, 3d7a, 4d7a, Pd5, Pd4
13	24/10/2010	SANT JUST DESVERN Festa Major de Sant Just a Sant Just Desvern	5d7, 3d7a, 4d7a, Pd5, 3xPd4
14	08/05/2011	FIGUERES Fires i Festes de la Santa Creu a Figueres	Pd4cam, 4d7a, 5d7, 3d7a, Pd5, 2xPd4
15	05/06/2011	GRANOLLERS Festes de l'Ascensió a Granollers	3d7a, 4d7a, 5d7, iPd5s, Pd5s, 2xPd4

Evolució comparada 1994-2012

Font: www.portalcasteller.cat

Nombre de colles per gamma

Font: Àlex Tarroja (@castellistica)

Analitzant la gent de la colla

Jonàs Bassó

Tots i totes sabem que som els **Castellers d'Esplugues**. Portem la camisa blava i se'ns coneix com els **Cargolins**. Avui en dia, som més castellers dels que mai hem sigut a la colla. És per això que, dins d'un grup relativament nombrós com el que som, podem observar algunes coses objectives a través de les dades. Aquestes línies pretenen donar informació demogràfica bàsica de la nostra colla per satisfer la necessitat dels curiosos, tafaners i xerraires. De fet, la idea d'escriure aquest petit article surt de sospites infundades —per no dir formalment hipòtesis— i curiositats creuades entre alguns cargolins que un dia parlaren de la colla entre cervesa i cervesa.

La base de dades consultada per fer-ho és la que tenim a la colla. Aquesta temporada passada la **Carne Bosch** ha fet una gran feina. Com us podeu imaginar, ha d'estar força actualitzada —aproximadament cada mes i mig— perquè cal disposar de totes les dades necessàries per gestionar assegurances i comunicacions. No cal dir, però, que tot i disposar de la base de dades més actualitzada de la història de la colla, pot ser que hi hagi algun desajust amb la realitat.

Amb les dades amb què hem treballat, podem dir que avui en dia els Castellers d'Esplugues som d'orígens diversos (1), que estem a la flor de la vida i que tenim una distribució força paritària (2), a banda que hem crescut considerablement! (3)

1. Origen dels cargolins

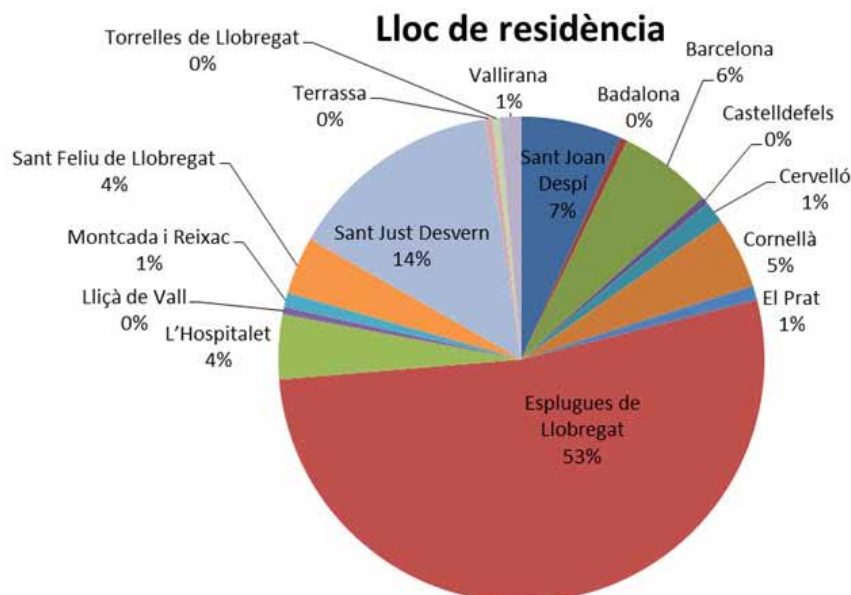
Una de les qüestions que més em va cridar l'atenció va sorgir quan algú va expressar que li semblava que hi havia més gent de **Sant Just** que no pas d'**Esplugues** a la Colla. De fet, el **mateix alcalde** de Sant Just Desvern un dia va proposar (mig de debò, mig de conya) que canviéssim el nom de la colla, ja que hi havia molts castellers del municipi rífenyo! El fet és que ho vaig considerar una dada prou important com per veure quin percentatge real hi havia a la colla, no només de la gent de Sant Just, sinó d'altres poblacions. D'on venim els Castellers d'Esplugues?

Hi ha encara una lleugera majoria d'**autòctons** espluguins i espluguines a la colla (53%), mentre que la resta conformen una amalgama de diversos orígens. S'ha de dir que entre el gran grup de castellers forans hi ha dues poblacions molt representades. Per un costat, **Sant Just Desvern** s'emporta un bocí important del pastís amb el

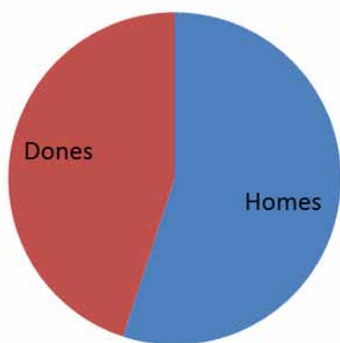
14% de la colla, i darrere va **Sant Joan Despí** (7%). Les següents poblacions que aporten més castellers als Cargolins són **Barcelona** i **Cornellà**, amb un 6% i un 5% respectivament. Immediatament després tenim un empat al 4% entre **Sant Feliu** i **L'Hospitalet**. A continuació, les següents poblacions aporten poca quantitat (que no qualitat): **Montcada i Reixac**, **Vallirana**, **Torrelles de Llobregat**, **Terrassa**, **Badalona**, **Castelldefels**, **Cervelló**, **el Prat** i **Lliçà de Vall**.

2. Gènere i edat

Si parlem dels cargolins, tots sabem que som una colla molt paritària, formada per castellers i castelleres en tots els àmbits. Ara bé, amb les dades a la mà, també em va picar la curiositat saber quants i quantes som. La colla està formada per uns quants homes més que dones. Si bé elles són menys, segurament han anat retallant la diferència en els últims anys —

Gènere

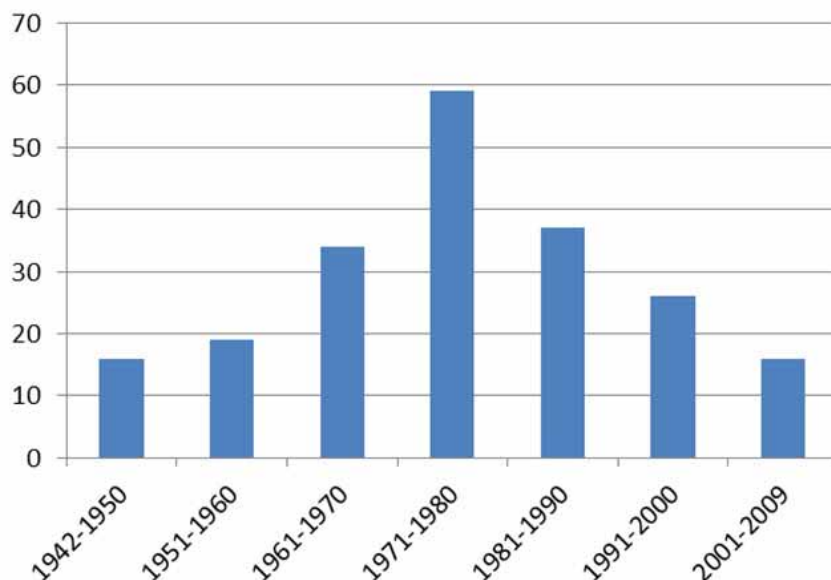
malauradament no tenim dades d'anys anteriors. Així, actualment, ho tindriem força igualat, amb el **55% d'homes i el 45% de dones**, d'un total de 209 castellers.

I si hem parlat del sexe dels nostres castellers, també hem d'esmentar-ne l'edat. I d'això sí que n'hi ha per tots, ja que amb un grup tan gran com el que tenim hi ha gent de totes les mides. En general la colla no es caracteritza per ser ni vella ni jove, ja que podem assenyalar que entre tots i totes tenim una **mitjana d'edat de 54,5 anys** aproximadament. Si agrupem les edats dels cargolins per generacions, podem veure que el rang més nombrós és el dels que han nascut entre el 1971 i el 1980.

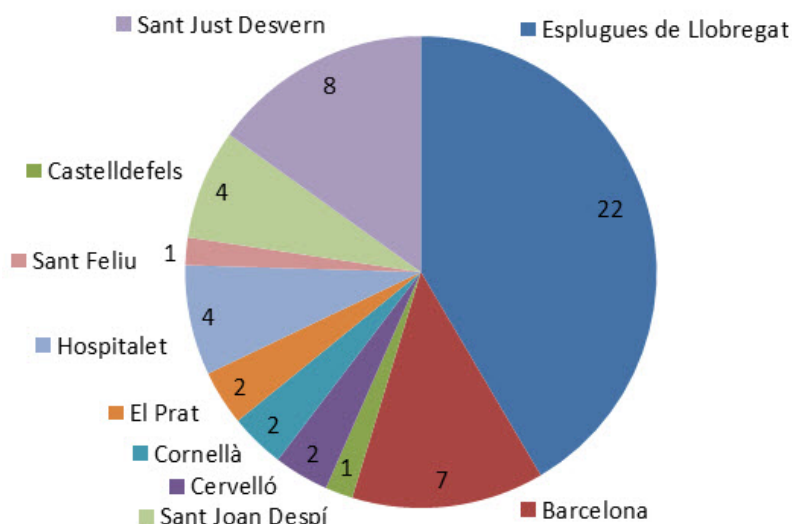
3. Creixement

I per veure el creixement que s'ha dut a terme aquestes dues temporades —alguns pensem que és el més gran dels últims anys— he diferenciat els cargolins que ja formaven part de la colla abans que en **Rai Batlle** fos el cap de colla dels que han entrat als Castellers d'Esplugues durant aquestes dues temporades (des del principi del 2011 fins al final del 2012). Podem veure que en aquests dos anys la colla ha crescut significativament, atès que una quarta part de la colla (25,3%) ha decidit formar-ne part en aquest temps. Això vol dir que, de tota la gent actual, un 74,7% ja hi era. En nombres absoluts, les noves camises són 53,

Franges d'edat

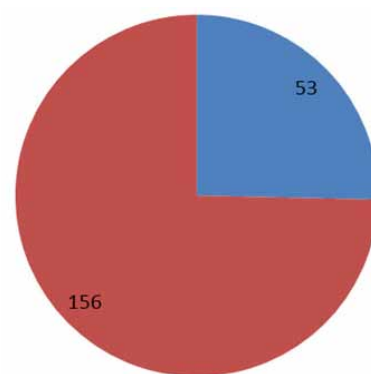
Procedència dels nous

un nombre prou important que explica en part la nostra millora qualitativa, la magnitud dels esdeveniments socials i la rellevància que la colla ha adquirit entre les altres colles del Baix Llobregat.

I tots aquests castellers nous, d'on surten? Potser vénen de fora, potser s'han perdut a la nostra colla? Doncs, si bé és cert que hi ha força gent nova que no és d'Esplugues, **els autòctons continuen liderant** aquest petit grup que anomenem «els nous» i que esperem que no triguin gaire a treure's aquesta etiqueta. Veiem, doncs, que aquest dos últims anys han entrat 22 cargolins d'**Esplugues**, 8 cargolins de **Sant Just**, 7 cargolins de **Barcelo-**

Castellers nous i antics

na; de l'**Hospitalet** i de **Sant Joan Despí**, 4 cargolins de cada; 2 cargolins del **Prat**, de **Cornellà** i de **Cervelló**, i 1 cargolí tant de **Sant Feliu** com de **Castelldefels**.

En fi, som una gran família!

un bocinet d'història...

El carro gros blau elèctric

Paco Duran

*«La feina de tothom ha fet
realitat un somni fins fa
poc impensable, també dels
que no hi eren, que sí que
estaven en els nostres cors»*

Altra vegada, com ja ha passat aquests darrers anys, el **Josep** m'ha tornat a encarregar que escrigui un article explicant els antecedents o la història d'un castell. La veritat és que em fa sentir com l'avi que explica les seves batalles als seus néts.

Però, de nou, he acceptat l'encàrrec. Haig de dir que l'any passat li va costar molt d'arrencar-me quatre ratlles i que pràcticament va ser ell qui va escriure l'article i jo només vaig fer petites correccions o vaig afegir alguns detalls desconeguts pel «heavy»? «punk»? «rapat»? (ja no sé com dir-li).

Aquest any es tractaria de parlar dels antecedents del famós 4de8. La primera qüestió és: però en té, d'antecedents? Sincerament jo no recordo ni una sola prova mig seriosa en els quinze anys abans que ens el plantegéssim. Així com havia pogut escriure del 3 per sota, de la torre o del 5de7, resulta que no puc dir res del 4de8. La seva

història és tan recent que ha estat impossible trobar-li antecedents.

Per tal d'assegurar-me en la meva afirmació, he fullejat i rellegit les darreres revistes i he trobat el que pot ser els inicis del nostre carro gros.

A l'article de l'**Adal**, com a cap de colla en aquell moment, podem llegir: «A més a més, s'han rodat nous membres per al tronc pensant sempre en el futur. Per exemple: hem fet que un 4de7 pugui ser molt lleuger preparant-ho pel demà».

A la crònica sobre la Trobada del Baix que es va celebrar a **Castelldefels** l'any **2009**, el Josep diu: «Tot seguit vam plantar del 4de7 dit "lleuger" perquè més o menys tothom baixava un pis i els que eren quarts passaven a terços i a segons campaven els terços habituals».

Tornaríem a plantar aquest «quatre lleuger» a **Sabadell**. En aquesta ocasió el Josep diu: «A tercera ronda vam plantar l'anomenat "Quatre de Set Lleuger", un eufe-

misme per no dir "Prova de Quatre de Vuit", que, com que encara semblava llunyà, no podia ser pronunciat en veu alta, malgrat que *sotto voce* tothom el tenia a la boca».

El tornàvem a fer a Terrassa, en l'actuació de **vigília dels Castellers de Terrassa**, i novament a **Figueres**.

L'any **2010**, a Sant Cugat, fem un 4de7 «mitjanament lleuger», a Manresa «lleuger», a Can Vidalet «semilleuger», segons escriu literalment el Josep.

En la revista del 2010, el **Josep Maria Cortès**, aleshores president de la **Colla Joves Xiquets de Valls**, diu: «Esteu fent un gran creixement: en els últims tres anys us heu superat progressivament. Però ara teniu el gran repte de fer el dos de set i el salt als vuit pisos».

Ja el **2011**, el **Rai**, en el seu article com a cap de colla, es lamenta de no haver pogut assolir els reptes de l'any: descarregar la torre de set i afrontar el 4de8.

Finalment, durant la inoblidable **Diada de Festa Major** d'aquest any, hem pogut fer realitat el 4de8. La feina duta a terme per tothom ha fet realitat un somni fins fa poc impensable. Ens hauria agradat que moltes persones estimades poguessin gaudir, allà mateix, a la plaça de Santa Magdalena, d'aquell moment màgic. No ha pogut ser així, però si no han estat presents a plaça sí que ho han estat en els nostres cors i la nostra ment.

Clixé d'activitats

La teca i el beure són els actors protagonistes de l'oci i l'activitat social de la colla i de la seva evolució els darrers anys. És una frase una mica enrevessada extreta de la revista anterior, però segueix sent ben certa. Comencem l'any, normalment, amb la calçotada, el 2012 celebrada a la nostra Closca que ens estimem tant, amb les tones habituals de ceballots i de carn a la brasa i el pati fent-se cada cop més petit mentre el veí malparit sent el enrenou que movem.

Ha estat l'any de les paelles: ens n'hem cruspit cinquanta mil cuinades entre el **Sasi**, la **Vella** i el **Rubèn**. No calien gaires raons per fer-ne: un assaig especial (que de tants que n'hem fet el que era especial era no fer un assaig especial), una trobada intempestiva a la Closca, una festa a Esplugues...

De paelles exportades, a banda de les de festes, recordem sobretot la de *Toca per la Marató*, activitat «solidària» organitzada pels **Drums d'Esplugues**, colla de percussió, dins el marc de la marató nadalenca de **Televisió de Cata-**

lunya. Tothom en va sortir molt content, tot i que era el diumenge després del nostre sopar de Nadal i que anàvem força ressacosos. Però per a maratons i curses contra rellotge, la gran **pinya solidària** de la primavera, en què vam voler muntar la pinya més gran del món, també emmarcada en una marató solidària d'aquestes, «contra la pobresa», en deien, patrocinada per La Caixa i gent per l'estil. Vam moure un bon sarau i, tot i que podria haver-hi hagut més gent «solidaritzant-se», vam recaptar força calés, ens va fer costat gent diversa del poble i vam poder conèixer personalment l'**Elisabet Carnicé**, que va locutar l'acte en directe per la tele.

La participació en actes «solidaris» és una mena de deure com a entitat cívica que belluga unes dues-centes persones a l'any. No només hem estat presents en aquestes maratons, que al cap i a la fi, i segons per a qui, són força discutibles, sinó que també hem tornat a col·laborar amb el banc d'aliments de **Gent Constructiva**, mentre que, a part, hi ha el tema

de **Ni muts ni a la gàbia**. Com sabeu, la colla va adherir-se a la campanya en suport dels encausats per defensar **Collserola**, entre els quals hi ha un membre de la colla i gent molt activa del poble. Perquè, per a qui escriu aquesta cosa, la solidaritat ben entesa és, com a mínim, això.

En tot cas, la colla ha seguit participant activament en tot d'actes organitzats des de la **Coordinadora d'Entitats de Cultura Popular**, des de la Professó del Ferro a Sant Mateu, etcètera. No és exactament el mateix, però també vam ser presents a la presentació del llibre *Esplugues Sona*, dirigit pel **Joan Sanagustín** i editat per l'**Espluga Viva**: els nostres músics hi van interpretar el *toc de castells*.

Però a banda d'aquests àpats i activitats fora de la Closca, hi ha un parell d'esdeveniments que volem destacar. El primer és l'habitual castanyada i túnel del terror. Enguany el gimnàs va tornar a esdevenir terrorífic, la canalla en va sortir esgarriada i la **Marina** despullada. Finalment, el 18 de gener vam celebrar el Carnestoltes a la Closca, com és habitual, amb pollastres humanoides, *bravehearts* presidencials, bruixes rialleres i heavies esfereïdors.

I bé, segurament ens deixem mols tiberis, sopars i dinars, fet que és bon senyal perquè significa que la colla és molt activa i hi ha ganes d'organitzar saraus. **Bon profit!** *J. S.*

La culpa és de la Vella

Reflexions d'un assaig

Ramon Sàlvia

Una vegada passada l'eufòria d'haver descarregat el nostre primer castell de vuit, i mentre estava en un assaig de final de temporada mirant la gent, em vaig adonar que jo només portava tres anys a la colla, molt importants si mirem els resultats, ja que ens hem consolidat com una de les millors colles de set i per fi hem aconseguit el tan buscat i treballat 4de8. També vaig recordar les converses que durant aquest temps he tingut amb la gent que fa molts més anys que són a la colla i que em deien coses com: «Ara, això sí que és un assaig; fa goig veure tanta gent» o «ens presentàvem a plaça i només podíem fer castells de sis o de cinc moltes vegades» o «fins i tot no podíem actuar»...

Evidentment el més fàcil en aquests anys tan durs era deixar-ho, però *gràcies* a aquesta gent que van seguir fent castells en els moments complicats i que mai es van desanimar, avui podem dir que som una gran colla. Jo que vaig entrar quan tot anava rodat,

només conec la part bonica de la història, amb un cop molt dur, cruelment dur, i que porto sempre dins meu però que al mateix temps ens serveix per seguir lluitant per aconseguir noves fites.

A ELL li vull donar les gràcies per tot el que ens va donar, la seva generositat, la seva força, i també a tots els que en un moment o altre han portat la nostra camisa a plaça, i molt especialment a tots aquells cargolins i cargolines que van saber aguantar els moments complicats, ja que han estat uns elements importantíssims a la nostra colla.

Mirant, també em vaig adonar que hi havia molta gent que no coneixia, gent nova que està entrant a la colla per la dinàmica que portem i que és fonamental acollir i fer que en gaudeixin per aconseguir ser una colla de vuit consolidada. És un repte però no un impossible; només cal que mireu cap al Vallès, on poden tenir els mateixos avantatges i inconvenients que al Baix Llobregat.

Amb un xic de nostàlgia

Joan Pastor

Quan per Festa Major vam descarregar el primer castell de vuit de la història de la colla, pel meu cap, a banda de l'alegria i l'emoció del moment, van passar molts records, moltes vivències, moltes emocions i també moltes decepcions, molts projectes, molt de treball i moltes satisfaccions. I és que en divuit anys passen moltes coses.

Però deixeu-me que us faci una reflexió.

Quant entrem a la Closca, el primer que veiem és una gran fotografia d'un gran castell. Després entrem al bar i al fons, al costat de la barra, veurem una petita fotografia d'un castell molt petit.

Entre una fotografia i l'altra la distància és de divuit anys del treball i la il·lusió de molta gent que han fet molt per aquesta colla. Alguns d'ells malauradament no han pogut gaudir d'aquests moments, i no podem oblidar que molt d'aquest èxit és d'ells.

juny - 94, Trinitaria, (Intent tres de cinc)

És per això que no podem abaixar la guàrdia; ha costat molt arribar fins aquí, com diu la cançó, i també costarà molt consolidar-nos-hi. Ara és el moment més delicat, a altres colles els ha passat i farem bé de prendre'n exemple.

Per als que estem a la colla des dels primers temps, fer un castell de vuit era un somni. És per això que en nom de tots ells dic:

Gràcies colla!

Gra de Fajol

El dia 10 de juny, amb motiu de la restauració de la creu que algú s'havia emportat del cim del Gra de Fajol (2714 m) —creu que havia estat plantada pel **Centre Excursionista d'Espluga Viva** anys enrere—, un grapat d'intrèpids cargolins vam enfilar-nos a aques-

ta muntanya del Pirineu.

Els cargolins vam col·laborar en la col·locació d'una nova creu. Va ser un acte molt emotiu i a la vegada complicat, atès que la pujada i la col·locació van ser força problemàtiques pel fort vent que bufava. Fins i tot el **Christophe** va haver d'agafar la **Candi** i la **Maria**, ja que un cop de vent gairebé les tira a terra. Per aquest motiu no vam poder fer el pilar al cim, tot i que sí que es va aixecar un cop a baix, després de dinar i dels parlaments.

Creiem que tots els que hi vam anar tenim un record molt especial d'aquell cap de setmana. Tant el **Ramon**, la **Maria**, la **Candi** i jo, com a membres del Centre Excursionista, volem agrair a tots els castellers que van ser-hi el seu suport i el bon rotllo que en tot moment van mostrar.

Joan Pastor

Em proposo escriure unes línies explicant de què va el tema dels pollastres aquests que mengem després d'algunes diades: de quan hi ha pollastres, del seu preu, del sarau del dinar, i finalment us donaré la localització de l'establiment per si mai hi voleu anar.

D'on he tret la referència d'aquests senyors que ens venen els pollastres és per on haig de començar. Us diré que els amos del *puesto* són una parella que van muntar la botiga... doncs ja deu fer prop de deu anys o més. I al principi em van dir que si volia anar a treballar amb ells els diumenges, que tenien molta feina.

Sabeu en què consistia aquella feina? Doncs no us ho perdeu... A les 9 del matí havíem d'omplir els pollastres amb el farcit secret que aquí no revelaré i després es posaven a rostir, fins a les 15 o les 16 hores, que començàvem a rentar les màquines i tota la brutícia que genera l'activitat... fins a les 19 hores, i us asseguro que és una feina molt dura i acabes petat.

Com sabeu, tenim una pila de diades al llarg de la temporada (*gilipollas quien lo lea*). Hi ha molts cops que ens conviden a dinar,

però, com que això no és la regla, ens hem d'espavilar nosaltres amb el dinar... Aleshores, aquí al «*mendalerenda*» se li va acudir la idea de cridar aquests senyors i encarregar-los uns pollastres.

En un principi el preu estava a 10 euros i era molt fàcil fer els comptes: un quart, 2,5 €; mig, 5 €. Però a principis de la temporada passada ho van apujar a 12 € i aleshores els preus han variat a: un quart, 3 €; mig, 6 €. Els ho perdonem perquè, la veritat, com que ens regalen moltes coses que, en un principi, havien de ser per a la canalla... Tots sabem que acaba als estómacs dels canalles corresponents.... (incloent-me a mi).

Per als que no sabeu com funciona el tema, us n'explico el procediment. Anem a una diada en què pleguem tard i no sabem què endrapar; aleshores, a les 14 hores, quan comença la ronda de pilars, passo a demanar a tothom si vol pollastres i l'apunto a la llista, fent grupets de quatre quarts (1 pollastre), i quan ja he avisat a TOTHOM, tots sense excepció, aleshores ho encarrego a la botiga i ho preparen junt amb els regals i ho vaig a buscar.

Dinem tranquil·lament a la

Closca, fem colla, bla, bla, bla, i... després de dinar, us haureu adonat que últimament les senyoretetes **Sara** i **Àlia** (que són collonudes) passen a recaptar els cèntims corresponents a les persones que han demanat els pollastres.

El procediment no és tan complicat, oi? S'avis a tothom, es pren nota, es va a buscar i es recapten els cèntims, qualsevol ho pot fer! (*gilipollas quien lo lea*) Ara, el dia que no hi siguin aquests dels pollastres ens haurem de buscar una altra botiga, però no sé si trobarem algú que ens regali tanta cosa, però bé... ja es veurà arribat el cas.

Us vull facilitar l'adreça i telèfon dels pollastres, per si voleu fer comandes durant l'hivern, sabent que si dieu que sou de castells «**La Paki**» us farà els regalets corresponents. És al carrer Martí i Blasi, de L'Hospitalet, número no me'n recordo, i el telèfon és 93 333 23 35.

Kardona Fried Chicken

S'acosta l'hivern... P.G.B.

S'acosta l'hivern i és època de pausa de les activitats castelleres. Un temps perquè la gent de la colla pugui desconnectar una mica del calendari tan estret que portem durant tot l'any. Dos assajos trencalloms a la setmana i diada un diumenge sí i un altre també (sense comptar agost, totalment lliure. S'ho munten bé aquests de la tècnica, quin tros de burgesos, i semblaven tontos quan els van comprar...), festes gitanes amb qualsevol excusa, ja sigui Festa Major, Sant Mateu, castanyada, carnestoltes, cavalcada, Sant Jordi, entregues de camises, aniversaris, bodes, batejos, comunions, etc., etc., etc...

Però què és això? Que no! *¡Que no nos engañen, que nos digan la verdad!* Tothom sap que la Closca mai dorm! Durant tot aquest temps sense castells continuen havent-hi activitats. Ja hem fet el **sopar de Nadal** (l'1 de desembre, *¡tócate los huevos capao!*), també es continua obrint per veure el **futbol** (vaaaaaaale, que es fa durant tota la temporada igualment). Això va pels nous, pot vindre qualsevol, però estaria bé que us apuntéssiu al grup del Canal+ perquè així tothom paguem menys quota; com diria el **Gallo**, «no seas ratas, justitos». Si, finalment, el dia 21/12/12 (4 ahau, 3 kankin) no s'ha acabat el món i

la Junta i l'equip d'entusiastes fans que tenim al costat de la Closca ho permeten, també obrirem per **Cap d'Any**; quina millor forma de començar el 2013 hi ha? Vale, sí, us ho hem deixat prou fàcil, n'hi ha unes quantes (qualsevol suggeriment que se us acudeixi en aquest moment serà bescanviat per un clatellot al **Pèsol**), però haurem de donar-nos una mica de publicitat, que si no obrirem i sols hi serem els del **P. G. B.** De l'1 de gener del 2013 en endavant, *a los hechos me remito*, de ben segur que es muntaran mooooooltes més activitats de les quals se us informarà puntualment a través del mail de la colla, Facebook, www.cargolins.cat, etc...

Bé, a part de l'estupeeeeeeeenda agenda d'activitats tan resumidament explicada, arriba el torn de parlar de les impressions de l'any des de darrere la barra... La colla continua creixent, cada setmana hi ha algú nou a la Nau. Com a exemple clar, el creixement del personal de bar, a causa del frenètic i desmesurat consum que hi ha al local ajuntant els *cinturones negros* habituals amb les noves incorporacions, que vénen amb ganes de donar-ho tot i de no deixar-se intimidar pels veterans. Comptem amb cinc dels millors i més sexy's bàrmans d'aquí fins a la Nau: **Punky-M.A.**, **Adrià-Randy**, **Txushhh**, **Emmèli-**

do i **Macis**, gràcies pel vostre gran treball; sense oblidar-nos dels cops de mà ocasionals darrere la barra d'alguna ànima caritativa, gràcies a tots per la vostra col·laboració... I parlant d'això i tal, us volem recordar que el local no es neteja sol. Que donar un cop de mà als habituals del bar i als que organitzen dinars, etc., sempre serà benvingut.

A tot això, gent, que hem descarregat un **4de8 espectacular!** I a la primera! Vaaaaaaaale, que després al Concurs ens vam pegar una bona nata. Per nervis, presses, novetat, l'aire que no tallava el nas del **Rai**, infinitat de motius, però bé, que ho tornarem a fer. Descarregar-lo ens referim. Tampoc ens podem oblidar que hem estrenat un nou castell, el **7de7**, també anomenat truita de set, polèmic en general, però l'hem portat cap endavant amb molta solvència. Sembla que consolidem la nostra patejada del carrer Montserrat, en el marc de les festes de **Santa Magdalena** (festa petita dels collons), ho hem lluitat i és digne de veure, pujar aquelles rampes de nit, envoltats de torxes i gent i tot això regats de ginjoler... També ha sigut l'any en què més castells de set hem descarregat!, però no hem tingut ous de fer el **3de7s**. Va Cargolins, que l'hem de recuperar per la propera temporada (si la nova tècnica vol, *of course*), i no ens oblidem de la torre, que aquest any hem, hem, què ha passat amb la torre...?

Com hem dit anteriorment, canvia la tècnica. Volem donar l'enhorabona a tots pel treball i esforç que hi han dedicat. És cert que no s'han pogut assolir tots els objectius marcats, tot i que hi hem estat ben a prop. Han hagut de lluitar amb un gran grup de gent, animant-lo, empenyent-lo cap endavant, motivant-lo per assolir tots els reptes a pesar del gran revés que hem sofert aquesta temporada... Ho hem deixat pel final, però òbviament no ens oblidem de dedicar unes paraules a la memòria de **Pau Albornà**. Se't troba molt a faltar, amic. Les teves discussions esportives repenjat a la barra prenent un patxaran. La teva forma de cantar i celebrar els gols del Barça a la Closca. La teva crítica a les paelles i sopars del Sasi, Rubén, de la Vella i companyia. El teu saber estar i motivació a la pinya des de la teva posició de baix. La teva salutació i xerrada amb tots i cada un de la gent que hi havia a l'assaig. I, com no, aquell crit teu de P.G. B.! que se sentia cada cop que es feia un castell o un vano amb la gent del bar... Sense cap dubte, ens deixem infinitats de motius per recordar-te, tota la colla et troba a faltar, ningú t'oblida i, per descomptat, cada cop que s'obre el bar, sempre en un moment donat hi ha un brindis per tu, Pow. Així que ens acomiadem tots aixecant el nostre got i et diem, salut i castells, company!

Aquest any l'Intercasteller ha de ser blau elèctric

Bona tarda, no? Aquest any el torneig se celebrarà a **Salt** els dies 23 i 24 de febrer, una data escollida amb un gran criteri, ja que com que no farà fred a Salt a finals de febrer... Però *bueno*, mentre no ens toqui fer-ho a nosaltres...

Des de ja fa unes setmanes, els joves i no tan joves espartans d'**Esplugues** i rodalia entrenem per dur la colla encara més al cim d'on és ara.

És per això que s'ha demanat als més experts de la **NASA** que estudiïn com fer l'univers encara més gran perquè puguem arribar més enllà d'on som.

Els locutors que s'encarreguen de les retransmissions dels partits, **Banyes i Baves**, per a Ràdio Nooigonal!, han assegurat que han passat per tots els entrenaments de les colles participants, i afirmen: «Aquest any l'Intercasteller ha de ser blau elèctric». També ens han dit que els Cargolins

realitzaran un entrenament especial que durarà una setmana per ensenyar a tirar penals.

Bé, deixem les bromes. Estaria molt bé que vingués molta gent, no només a animar, sinó a disfrutar d'un cap de setmana en companyia de la família cargolina i gaudir dels partits, concerts, gols, victòries...

És una bona manera d'animar l'equip i de disfrutar del que significa el torneig. Hi ha un premi dedicat a la millor afició i faria molt bona companyia al premi del Concur7.

Aquest torneig és més important que els anteriors i els futurs, és el primer Intercasteller en què ens faltarà un dels més grans i un molt bon amic nostre, **Pau Albornà**.

Pau, aquest torneig és per a tu.

Ahir, avui i sempre,

Visca els Cargolins!

Adrià Pallarès

Escamot ciclista

A la colla hi ha molts aficionats a la bici. Gràcies a una filtració de l'equip de Redacció de la revista, hem vist que només entre els novatos cinc es confessen amants de la bici de forma explícita.

Amb motiu d'aquesta raó, al maig va organitzar-se una esplèndida sortida a la platja del Prat per la riba del Llobregat. Un bon grupat de cargolins va pujar a la bici per gaudir d'unes vistes pel Delta força boniques i d'una jornada de platja. En acabat, a la Closca ja de tornada, alguns van seguir practicant altres esports, mentre que d'altres la feien petar al pati engolint cerveses, una altra mena d'activitat esportiva.

Però no tot és tan esplèndid. L'escamot ciclista resistent, format pel **Quique**, el **Josep** i el **Christophe**, ha vist com antics pedaladors anaven desertant. Va ser mítica l'anada a **Arenys de Mar**, tramuntant la Serra de Marina amb la bici a l'espatlla. D'aquests tres, el Christophe mereix un reconeixement particular: felicitats, *crack*, ets un bèstia!

De la mateixa manera, altres anys un grupet de cargolins pedàvem per **Collserola** els divendres a la tarda. Aquí és on les desercions són més alarmants: es van perdre aquelles sortides en què ens endinsàvem en esbarzers esponerosos, travessàvem profunds bassals fangosos i ens estimbàvem per corriols pedregosos. Ah!, tornaran mai aquells bons temps?

Salut i bici!

El ciclista resistent

El Circ Cargolí Una Cavalcada de Reis inoblidable

Podríem escriure moltíssimes coses bones sobre la passada Cavalcada de Reis, en què vam participar amb la carrossa del **Circ Cargolí**, però segur que ens quedariem molt, molt i molt curts.

Així doncs, hem pensat de reproduir-vos alguns dels missatges d'agraïment que vam enviar la mateixa nit de Reis, en el xat de *WhatsApp* que vam crear per a l'organització de la carrossa, algunes famílies participants:

«Cargolins/cargolines, ha sido una tarde súper. Chicos, la carroza super; chicos y chicas la canalla, bueno, bueno... qué decir de la canalla!!! Estaban guapísimossss. Un besazo muy fuerte a todos y que nos traigan mucha felicidad los reyes... NOS LO MERECEMOS!!!!»

*«Molt guai. La **Jana**, la **Queralt** i l'**Eloi** s'ho han passat mooooooolt bé. I els "papes" també!!! Gràcies a*

tots per aquesta tarda tan especial.»

*«Los padres de **Mariona** también queremos agradecer enormemente a todas las personas que han dedicado su tiempo para que nuestros hijos disfrutaran como lo han hecho. Tanto pequeños como grandes hemos disfrutado mucho. Feliz noche de reyes.»*

«Les meves filles segur que no oblidaran mai la nit d'ahir. Moltes, moltes, moltes, moltes gràcies als que ho van fer possible.

*PD: L'**Eulàlia** i jo tampoc ho oblidarem.»*

Espero que us transmetin el sentiment de les famílies, pares, mares i canalla que hi vam participar.

Moltes gràcies de nou als que ho van fer possible i a la colla.

Ferran Jané i Eulàlia Pagès,

Pares de la Mariona, la Laia i la Martina

Escrit de la canalla

Som la canalla. Aquesta temporada ha sigut un gran repte per a tots, ja que ens hem esforçat molt per aconseguir nous castells, com el 4de8 i el 7de7. Hem lluitat molt, hem treballat fins tard i hem aconseguit unes bones recompenses... SOM DE VUIT!!!

Aquest any ens ho hem passat molt bé a les colònies, tant a les

d'estiu, que van ser a Ribes, com a les d'hivern, que han sigut a Les Preses.

El que ha fet especial aquesta temporada ha sigut el 4de8, i nosaltres el vam viure així:

Quan començàvem a veure tançar pinya, els nervis es començaven a apoderar de nosaltres. Tot seguit van pujar segons, la canalla que no pujava estava nerviosa i amb els dits creuats. Quan els terços pujaven les gralles encara no sonaven i tota la plaça estava en silenci. De sobte es va sentir la veu del **Lluís** dient: «Som-hi forts! Quarts amunt!» I van començar a sonar les gralles. Quan els quints es col·locaven tota la pressió de la

plaça va començar a notar-se. El **Pau** i la **Sara** molt segurs del que feien es van mirar i van col·locar els peus. Quan la **Ylenia** es va col·locar es notava les ganes de coronar el castell, ja estàvem a punt... De sobte, la **Zoe** amb un somriure a la cara va fer tres passes i en un moment ja érem de vuit! Quan el castell es va coronar, tota la canalla i la gent estàvem saltant i cridant d'alegria. Va començar a descarregar-se, tots ja estàvem plo-rant contents fins que el castell es va descarregar, ja era nostre. Just quan tot el castell ja estava a terra tots vam anar corrents fins la pinya a cantar el «LOLOLO» i també felicitant i donant l'enhorabona a tota la colla.

Va ser un moment INOBLI-DABLE!

Les rotllanes de la canalla

sempre tenen i tindran forma d'ou ferrat

No sé si vaig prendre una bona decisió, no va ser fàcil, suposo que no tenia gaires més opcions, si més no això és el que m'agrada pensar. Si ho hagués de tornar a decidir, no estic segura de decidir el mateix. Deixar la canalla a principis del 2012 no em va fer gens de gràcia, el procés va

ser ràpid però molt estrany. Tants assajos junts, tantes colònies, actes, actuacions, tallers, activitats, abraçades, plors, rialles, sopars de Nadal... Són tantes les emocions que hem passat plegats... I de cop i volta vaig veure que això s'havia acabat.

Vaig entrar a la colla al setembre del 2008, i al cap de poc més de

mig any vaig tenir la sort d'entrar a l'equip de canalla. Per tant puc dir que, pràcticament, només he viscut els castells amb vosaltres i a través vostre; i això, canalla, creieu-me, és el millor regal que em podia endur. Ara ja fa quasi un any que no formo part d'aquest gran equip, La Canalla, però tot i així encara sento una nostàlgia quan us veig fent estiraments abans d'una actuació, o quan us veig encara jugant a l'assaig (d'acord us he vist pocs cops perquè sovint arribo més tard). És per això que, sempre que puc, vinc i vindré a empenyar-vos una mica.

La majoria de gent que em coneix em diuen que tinc poca memòria, i raó no els hi falta. Per això no deixa de sorprendre'm que, encara avui, recordi alguns detalls del dia que vaig haver de dir-vos

que no podia seguir amb vosaltres, que ja no podia seguir sent cap de canalla. Ens vam asseure on estan sempre les gimnastes. Allà al mig, fent un rotllana, d'aquelles que sempre us deia que més aviat era un ou ferrat que no pas un cercle. Diria que vaig ser bastant breu amb l'explicació: «tinc una nova feina bla bla bla», però quan em va sortir la frase «ja no seguiré sent la vostra cap» se'm va fer un nus a la gola... Éreu molts, us volia mirar a tots a la vegada i no podia, tenia un malestar estrany, sort que de cop i volta us vaig llançar a sobre meu fent una immensa muntanya d'abraçades i el malestar va marxar.

Canalla, gràcies a tots, gràcies de tot cor, no sabeu fins a quin punt m'heu arribat a ensenyar co-

ses. Vull seguir-vos veient durant molt i molt de temps en els assajos, actuacions i derivats, i vull seguir veient com creixeu, com cada cop sou més bons castellers, més bons homenets. Tot i la meua poca memòria, no us oblidaré mai!

I no m'oblido del gran equip de caps de canalla, el d'aquesta temporada i el de les passades, que m'han ensenyat tant i amb qui he compartit tant de temps... Reunions, valoracions, dies grisos però també moltíssimes alegries. Pels caps que ja no hi són, pels que ho heu sigut i pels que ho seguireu sent, gràcies. Gràcies per aguantar-me i per donar-me suport especialment en aquesta decisió. Gràcies des de la **Gemma** fins a la **Júlia**, passant pel **Lluís**, el **Pau**, l'**Iris**, l'**Anna**, la **Mar Bono**, l'**Eugènia** i

la **Sara**. I sí, també reconec que he trobat a faltar una mica les vostres reunions, però us haig de dir que aquest article és per a la canalla, per als caps ja us en faré un altre ;).

I canalla, no us preocupeu, que sempre que pugui em colaré a les vostres colònies!!!! ;)

Ara toca ser valents

Júlia Cortada

pensament.

I de cop, sembla tan senzill quan la plaça embogeix i tots somriem sabent que ja l'hem carregat...

Ja està fet, penso, i somric quan em creuo la mirada de la **Zoe** que també somriu tot baixant ràpidament, i m'agafen ganes de cridar ben fort quan l'**Iris** ens recorda que el castell no ha acabat encara...

Surten dosos, el **Pau** i la **Sara** criden tot baixant, les quintes sorrim amb els ulls inundats de llàgrimes, quarts es llencen a la pinya, terços i segons s'abracen caient a sobre els uns dels altres i assenyalen el cel, t'assenyalen a tu...

Ho hem tornat a aconseguir, altra vegada, la plaça Santa Magdalena arrenca a crits i aplaudiments, de cop tot són abraçades blau elèctric, i llàgrimes barrejades d'emoció i tristesa per aquest any tan i tan dur que ens ha tocat viure i per aconseguir aquest carro gros més que merescut.

...

Colla, som tan grans...

Em costa tant escriure en aquests moments...

Malgrat això, necessito dir-vos quelcom important, que tinc a dins i que encara no he tingut l'oportunitat d'expressar-vos...

Em sento tan orgullosa d'aquesta colla, hem assolit aquell objectiu, el somni de tots els que hem lluitat durant molt temps i també el dels que fa poc que han

«Cadascun dels nostres castells serà per a tu, per la teva empenta i per les teves ganes de viure»

Aquell matí, a diferència d'altres festes majors, els nervis no em recorrien el cos; altres sentiments em tocaven l'ànima, però nervis no, havien desaparegut del tot, ni tan sols aquell mal d'estómac que molts patim abans de provar aquell castell inèdit...

Volia ser a plaça, sentir la veu d'en **Lluís** dient terços amunt, quarts, quintes...

I de cop em trobava allà, fent el pilar d'entrada amb el teu mocador a la mà, per tenir més força, i per fer-te encara més present del

que ja eres en la nostra plaça.

I tot seguit, sense pensar-s'ho, el **Rai** anunciava el tan esperat 4de8.

Per dins em ressonava aquell tan teu «va, a per totes, ho aconseguirem!», «confio en tu, pots fer tot el que et proposis».

Silenci a plaça, es tanca la pinya, quin goig de pinya...

Els segons s'agafen, i no tenen ni temps de queixar-se que en Lluís crida terços amunt, quarts preparats...

Els cors bateguen a tota màquina, i al cap tots hi tenim un únic

From: paupax77@hotmail.com
 To: llista@cargolins.org
 Date: Tue, 21 Sep 2010 10:49:12 +0000
 Subject: [Cargolins] sou la meva família

Hola a tots,

La veritat és que tot i tenir una de les llengües més riques del món, mai hi hauran prou paraules per expressar en català o suahili el que vaig sentir el diumenge a plaça i durant els dies següents. Però és que aquest sentiment no és casual i tampoc és degut a haver assolit un castell com el 3d7s (que va ser acollonant!!!!!!!!!!!!!!), ve de molt més lluny.

Aquesta festa major ja s'han complert 4 anys des que el Pujo, el Lluís, l'Eugeni, el Pedra i un servidor vàrem trepitjar per primer cop les Moreres, des de llavors els cargolins s'han convertit en la meva família, i des d'aquells primers rifenyus de la nova fornada n'han vingut molts més i en vindran molts més perquè feu sentir a la gent com a casa.

Tampoc voldria oblidar-me de tots aquells que ja no hi són, dels que varen començar tot això i que gràcies a ells en podem gaudir avui tots nosaltres, com ara el David Carreras (a qui m'hauria agradat conèixer), el Quique (el meu mestre en història i orgull cargolí) o la vella, persones que han sabut transmetre l'orgull cargolí any rere any perquè la flama no s'apagui, perquè siguem conscients del difícil que és assolir una diada com la de festa major d'enguany, però sobretot, perquè es mantingui l'esperit de colla, el més important de tot. Un esperit que ens va fer aixecar com si fóssim un de sol el 3d7s, un esperit que es palpa als assajos, al local i en qualsevol activitat que fem junts.

La veritat és que no puc demanar més, tinc la família més gran del món, amb avis, pares, joves i nens, una colla que també ha fet que conegués la Júlia i moltes altres persones que ja formen part de la meva vida.

Gràcies, de tot cor.

P.D: Us demano que no em jutgeu pel vergonyós estat etílic que vaig exhibir diumenge, va ser culpa de la vella... Però l'ocasió s'ho mereixia!!!!!!

Pau Albornà

arribat però que també han viscut un moment difícil per a aquesta gran família.

Ho hem aconseguit, fins i tot quan pensàvem que no ens quedaven forces per fer-ho...

Primer de tot, vull agrair a **la tècnica** que haguem pogut aconseguir el gran repte, d'haver treballat de valent a cada moment, que no deixéssim de fer castells, perquè era el moment més que mai de fer una gran i forta pinya i aixecar el nostre millor castell i poder així acaronar el cel amb la mà.

En concret, vull donar les gràcies a **l'equip de canalla**, no ha estat fàcil i heu estat al peu del canó en el moment més fort de la temporada, sou un gran equip i ha estat un plaer treballar amb vosaltres.

Després a **la canalla**, per fer-me viure instants preciosos plens d'innocència. Per ensenyar-me com superar pors i confiar en aquells que sempre són al nostre costat. Per haver-me fet passar un temps preciós a prop vostre com a cap de canalla. Per arrencar-me un somriure en el pitjor moment de la meva vida, i sobretot per veure com us estimeu els castells i els viviu de la forma més intensa possible, us portaré sempre al cor, petits.

També a tots aquells que heu estat allà, a cada moment i que sempre us estaré agraïda.

A la **Marta**, les **Mars**, la **Gemma**, la **Vane**, el **Jaume** i la **Gina**, l'**Adal** i **tota la canalla** amb les seves abraçades, ja sabeu per què...

I finalment a tu, **Pauet**, el meu gran amor, gràcies per donar-me la força necessària per poder pujar amunt i intentar seguir aquest camí que ara ens han estroncat. Gràcies per confiar en mi com a castellera, com a cap de canalla i com a persona. I sobretot gràcies per ensenyar-me l'art de viure i estimar, el millor gran aprenentatge de la meva vida.

Cada un dels meus passos, cada un dels nostres castells, serà per a tu, per la teva empena i per les teves ganes de viure.

Ara toca ser valents, encara que costi...

Jordi Adalid

Carta estranya a un mestre. El dia que junts vam créixer

«Pinya tancada, mans amunt, silenci extrem; tu, segur, continues amb el teu somriure que mai es va esborrar i que mai no s'esborrarà»

És ben d'hora però el cansament és totalment substituït pels nervis. Sóc al mercat, l'Emmel em passa un cubell d'escombraries ple de gel, tu ens reserves grans coses per avui, el Macis va amb una samarreta en què hi diu «Cargolins», tu fa temps que portes camisa, de fet ja estàs enfaixat, ho puc veure als ulls del Jordi, que, carregat amb l'últim cubell de gel, fa temps que ja pensa en tu.

A la Closca es respira una atmosfera estranya, d'il·lusió i de nervis; en canvi, tu transmetes una tranquil·litat infinita, saps el que passarà, n'estàs segur i es nota. Sóc al lavabo de la Closca netejant musclos amb la Paula; la Paula es talla, una mica de paper de cuina i continuem, avui no hi ha lloc per a problemes. Quan hem acabat ens reunim tots al porxo i parlem, el temps passa, és tard però ningú es mou, sembla que tinguem por d'afrontar aquest gran repte. Ara sí, anem cap a la plaça. La Silvia ens porta per un camí pel qual mai

havia anat, un camí que, ara, és especial.

Arribem a la plaça, tu fa estona que ja hi ets; ets a la cara pàl·lida de nervis del Rai, ets a la cara de preocupació de l'equip de pinyes, que tot just repassa que hi siguem tots, també ets dins l'a juntament en la barreja de ganes, por i valentia de la canalla, ets a cada miradeta que es fan les caps, aquelles miradetes que diuen que avui farem alguna cosa gran. Ara sí, el Rai ha acabat de parlar amb els altres caps de colla, es gira i ens mira a tots uns segons; se'm fa etern, tot just han passat uns instants que se'm passa pel cap el que està a punt de dir, noto una opressió a l'estómac, ho diu, «sortim de quatre de vuit!». Té la veu de sempre, però alhora se li nota un to força peculiar, acompanyada d'una brillantor especial. Ara arriba el moment i els nervis marxen i la teva tranquil·litat s'encomana, el teu somriure passa a tots aquells que n'estaven convençuts i als que no ho veien clar. I ara, just en el moment que

el Jonàs comença a cantar pinya, desapareixen les cent vuitanta persones que hi havia allà, ja no hi ha noms, ara tots som un.

Pinya tancada, mans amunt, hi ha un silenci extrem, només interromput pel xiuxiueig d'una plaça poc castellera però entusiasmada; tu, segur, continues amb el teu somriure que mai es va esborrar i que mai s'esborrarà. Pugen els segons i recordes els molts castells que has fet, no oblides el teu pas per l'Arboç, aquell lloc que tant t'estimes, penses sobretot en aquells que has fet amb els Cargolins, recordes la torre i el tres per sota, però recordes també aquells castells de sis i de set dels quals poc es parla però que tu has gaudit com el que més. Pugen terços i recordes els minuts abans de gravar Quarta Ronda, el Sergi i tu revisant nerviosos el guió, mentre el Ramsés parla de projectes de futur i la Carme s'encarrega d'atendre els convidats, recordes el moment just de començar, la veu del principi que a vegades surt

dubtosa però que a mesura que el programa avança es converteix en una veu segura, recordes com **Pixafilms** amb el *Banyes i Baves* es riuen de tot i de tothom, i recordes les xerrades davant d'ETV una vegada acabat el programa. Pugen quarts i comencen a sonar les gralles que tot just trenquen aquell silenci impur, i penses en les gralles, símbol del teu petit país, el teu lloc al món, on hi ha aquell Arboç que tant t'estimes, on hi ha **Sant Just**, casa teva, i **Esplugues**, on fas castells, on hi ha tots aquells llocs que t'han acompanyat sempre, en tots els moments, bons i dolents; penses com el teu petit país lluita dia a dia sense cansar-se perseguint ambició el seu objectiu, la llibertat; potser va ser d'aquí que va sortir la teva tenacitat, potser d'aquí vas treure les teves ganes de menjar-te el món. Pugen quints, el pis que tot just estrenem avui, i et passa

per la ment la Closca, i penses en la festa, penses que allà també se'n fan, de castells, penses que allà es fa colla, s'hi fan les quartes rondes, els sopars de canalla i de colla, s'hi veu futbol, s'hi celebren festes en família, perquè al cap i a la fi penses en els bons moments que has viscut amb la teva família. I tot just quan els dosos i l'acotxador estan col·locats, es comença a notar alguna cosa especial, l'enxaneta posa el primer peu, posa el segon peu, un petit peu descalç, i llavors aixeca la mà i et toca, no espera, tu ets a la pinya fent força i aguantant el castell o ets a quints amb la **Júlia**, la teva ànima bessona, aquella en qui penses sempre, que cuides, protegeixes i sobretot estimes, amb qui has construït una vida; de fet, ben mirat, ets a tot el castell, des del peu del baix a la mà de l'enxaneta passant per les gralles, perquè al cap i a la fi aquesta és

la màgia; separats som una família, però junts som un, tots fem l'aleta, tots toquem el toc i tots som a baix, i tu també hi eres, i qui no s'ho cregui que miri la fotografia de la Closca.

Després de tota l'actuació, entre abraçades, somriures i llàgrimes, marxem a la Closca a fer la quarta ronda, com sempre. Tot és igual, però tot és diferent.

Abans del 23 de setembre em negava a creure que havies marxat, que aquell dia de juny s'havia acabat tot. Jo encara havia d'aprendre moltes coses de tu, em negava a creure que ja no hi eres. Després d'aquell dia ho vaig confirmar, vaig veure que en cap moment havies marxat, que hi eres, hi ets i hi seràs sempre.

Això, com no podia ser d'una altra forma, acaba així:

Salut i Quarta Ronda!

Colles del Baix Llobregat al partit de la selecció de Catalunya. Foto: Plataforma ProSeleccions

Una trobada singular i excepcional

*Josep Bargalló
Comissionat del la Biennal de Castells*

«El Concurs de Tarragona és l'única oportunitat que tenen molts castellers de participar activament amb la seva pròpia camisa en una actuació de la gamma més alta»

Això dels concursos castellers ve de lluny: el primer fou el «Concurs Regional» celebrat a **Barcelona el 1902** —al qual hi assistiren les dues **colles de Valls**, les úniques del moment—, tot i que el que es considera l'iniciador de l'època moderna se celebrà a **Tarragona el 1932**. D'aleshores ençà, començant per aquell primer certamen tarragoní, els concursos mai no han estat exempts de debat, però han esdevingut un baròmetre casteller i un component específic de la seva projecció.

El concursos castellers dels anys 30 —promoguts, entre d'altres, per **Pau Casals**— van néixer amb la pretensió de posar en relleu la renaixença que estava florint a partir d'una trobada oberta a to-

tes les colles. Una trobada singular i excepcional, cert, pel marc i pel format, però també pel fet de reunir un nombre de colles inusual en les actuacions quotidianes i de permetre veure reunides a plaça camises que habitualment no actuaven juntes.

El **Concurs de Tarragona** —biennal i ininterromput des de 1980, que el 2014 realitzarà la seva 25a convocatòria—, ha mantingut aquesta singularitat i excepcionalitat, i continua essent una trobada única en el panorama casteller. Ha servit per fixar característiques tècniques que ara són indiscutibles —a partir d'un consens ampli, però també de la posició en aquest sentit que li ha atorgat la continuïtat— i ha posat damunt la taula debats que han esdevin-

gut fructífers —per punyents que hagin estat en el seu moment—, però sobretot per mantenir aquesta funció d'aparador que no va lligat a una colla concreta o a una celebració festiva local i que reuneix un nombre superior de colles i de camises que cap altra actuació.

L'ampliació del nombre de colles en la darrera edició ha subratllat aquest component: tot i que l'extraordinària expansió del fet casteller impedeix, ara, reunir totes les colles, el Concurs és l'única oportunitat que tenen molts castellers de participar activament i amb la seva pròpia camisa en una actuació en què es basteixen construccions de la gamma més alta. Les colles del més alt nivell es troben —i no totes a la vegada— alguns cops l'any, i de vegades accompan-

«El Concurs ha servit per fixar característiques tècniques ara indiscutibles, ha posat sobre la taula debats fructífers i és un aparador excepcional per al conjunt del món casteller»

yades d'altres, però les actuacions que signifiquen l'elit del calendari casteller tenen una convocatòria limitada i tancada. El Concurs és, i amb molta diferència, l'actuació en què es veuen castells d'alt nivell més oberta a colles i a castellers. I aquest és un tret que, si bé és lògic que no sigui especialment significatiu per a les colles més grans, és evident per a la majoria de la resta. Que només una de les 33 colles que —finalment— van ser convidades a participar en la darrera convocatòria declinés la invitació és una mostra fefaent d'aquest interès.

Podem debatre'n el marc i el format —amb uns raonaments objectius—, podem argumentar que

fomenta la competitivitat —que ja és una qüestió més subjectiva— o que ho fa de manera distinta a la resta d'actuacions —que depèn del punt de vista particular de cadascú—, però és evident que el Concurs ha esdevingut una de les grans cites del calendari casteller, que s'hi veuen —cada dos anys— les construccions més complexes i del nivell més alt, que hi participen més colles i més castellers que en cap altra diada —i que permet veure colles de nivells distints costat per costat—, que aplega un interès mediàtic superior —tant en mitjans nacionals com, especialment, internacionals... Una trobada singular i excepcional que és tradició i que, a cada moment,

ha volgut —i sovint sabut— adequar-se a l'evolució constant del fet casteller.

Debatem, doncs, el que calgui —respectant tots els criteris, i entenent totes les postures. Millorem —sempre més i millor— el que calgui. I permetem que aquesta trobada singular i excepcional, aquest aparador biennal, mediàtic i amb voluntat universal, continuï essent el punt de trobada d'una majoria com més àmplia millor del món casteller, l'aplec de com més camises millor —i de com més colors i tonalitats millor... Una trobada per viure grans castells, per conviure amb molts castellers, per mostrar-nos al món...

M. T.

Per a mi això són castells, per a altres són 1123 punts amb penalització per peu desmuntat

Jordi Burés i Ricart

Castells, punts, contrapunts, Mira quién Baïla, set disculpes i alguns sentiments

No sé ben bé per on començar, se'm fa francament difícil. Així que diré d'entrada, ara que ja has llegit una frase i mitja d'aquest article, amb la complicitat que ens dóna això (oi que sembla que ens coneixem de tota la vida?), que no pretenc adoctrinar ningú, ni sentar cap càtedra ni dogma de fe, res més lluny de les meves humils, i ara mateix no del tot definides, intencions. Sí que parlaré sense embuts, i malgrat saber que seré polèmic, demano d'entrada perdó a totes les sensibilitats ferides, maltractades o caigudes en combat a qui aquestes quatre línies puguin molestar. Si la teva està entre elles, accepta les meves més sinceres disculpes. Vagi per endavant que escric això a títol individual i que el que estàs llegint són idees meves, no parlo en nom de ningú ni de cap colla, com meva i només meva és la culpa dels sentiments i pensaments que et puguin despertar.

Competició i punts

Sóc un minyó típic i tòpic, un «hippy» d'aquells que porten motxilla, la camisa per fora i la faixa

mal plegada. Crec, a risc de semblar un pèl raret, que visc els castells d'una manera diferent a com sembla que ho fa el món casteller en general, o almenys sembla ser que així se'ns vol fer creure des de la majoria dels mitjans que parlen de castells (aquests que en saben tant, malgrat no haver portat una faixa més que la vegada aquella que al *col·le* van fer de Rovelló als Pastorets). Sóc d'aquells a qui, qui no ens entén o no vol entendre, ens diu: «Bah... als **Minyons** tot els és igual, com que ells no fan els castells per competir...» Això, aquesta tonteria, l'acostumen a dir per norma general amb un mig somriure bastant imbècil i una cantarella definitivament imbècil del tot (perquè et facis una idea, jo em sento quan escolto això igual que tu cada vegada que parles amb algú que no fa castells i que en saber que tu en fas, et pregunta «Ah!, i què ets? L'enxaneta?», encara que facis 1,80 m i pesis 112 kilos). Doncs bé, per a tota aquesta gent aquí va un regal: Els Minyons de Terrassa competim. I MOLT! Crec que és un sobirana tonteria dir que una colla que amb dinou anys d'història DEScarregava un

3de10fm no competeix; ho trobo francament d'una falta de mires i d'intel·ligència remarcable i força preocupant. Els Minyons SÍ que competim, i punt. Ara bé, i aquí començarem a entendre'ns, espero. Competim a la nostra manera, amb unes regles i normes pròpies, que no són marcades per cap rànquing ni concurs i que, per descomptat, és una manera de fer que renega, s'indigna i protesta cada vegada que al costat del nom d'un castell hi veu una puntuació. Els punts jo no dic que estiguin malament per al **Gran Dictat**, el **Mira quién baila** o la partideta de botifarra de la tarda de dissabte, però al costat d'un castell, a mi, personalment, m'hi sobren completament del tot bastant. Diria que, a grans trets, això és el que als Minyons ens fa sentir i viure els nostres castells d'una manera ni millor ni pitjor, però, això sí, diferent. Punts? No, gràcies.

Els castells, activitat «competitiva», tradició i sentiment de la terra amb inqüestionable contrapunt de rivalitat són, per sobre de tot, un sentiment; i els sentiments, perdona'm company o companya, però fan de molt mal puntuar.

Recordes aquell dia, tu ja saps de quin dia estic parlant, que vas pensar que ja no podies més, que et vas sentir vençut i vas creure que cauríem? Aquell dia que, malgrat defallir, el teu company, la teva companya, aquell que estimes, que no suportes, que et cau bé o potser no del tot, que coneixes molt o poc, et va donar aquelles forces que a tu et mancaven i ens en vam sortir... o potser no. I ara podries, si us plau, puntuar-me aquell dia, just aquell dia, en una taula del 0 al 1000?

Un castell riu, plora, sua i fa pudor de peus, un castell tremola o està ferm com unes cuixes, com esperàvem o contra tot pronòstic, un castell està fet de pors, temors, actes sublims d'heroïcitat anònima i efímera, de sang, suor i llàgrimes, somriures i celebracions sonades sovint contraproductes per a fetges sensibles. Un castell NO són 1000 punts! I creure això, perdonar de nou, però és massa pobre, massa fred, massa simple, parlar de puntuar un castell és per a mi com parlar de puntuar la dona, la mare, la filla o la padrina, que val 890 punts, però com que diumenge en comptes de canalons com sempre va fer empedrat té una penalització de -15... Va home va, no fotem!

I segons la meua manera de veure-ho, un castell no deixa de ser una competició. En primer lloc contra tu mateix, però, perquè no dir-ho, també contra la colla del costat: a tots ens agrada ser els millors i que la nostra colla faci els millors castells, els més grans i a més llocs. Gaudir d'admiració i reconeixement, escriure la nostra història amb lletres ben grans i els que tenen la sort de sortir a la foto, ja ni t'explico. Però cal que aquesta competició sigui regulada per la fredor d'una taula de punts fictícia, artificial i d'imparcialitat

molt, molt, però que molt qüestionable? No se't posen els pès de punta cada vegada que veus la diferència mínima de punts entre un castell carregat i el mateix descarregat? Val el mateix un castell fet a casa per Festa Major, que un portat a 150 km en dia laborable? Costa igual un 4de8 per una colla de gamma extra de sota el Llobregat (allà per la perifèria on són tots del Barça però ens diuen pixapins) que per una colla nova de zona no tradicional? La tercera ronda és igual el dia que totes et ponen, o el dia que la cosa s'ha torçat i has de treure tot el que et queda a dintre per acabar amb dignitat?

I competim, és clar que competim! Però a la nostra manera. Perquè rivals no vol dir enemics, perquè en un món casteller (petit, petit) en què tots més o menys ens coneixem, i tots ens deixem la vida familiar, la platja, les ressaques de diumenge i mitja esquena (el capçalera ja ens ho diu que patirem quan siguem més grans), no entenc com es poden deixar d'admirar, valorar i aplaudir les construccions de la colla que tens al costat. Sigui quina sigui aquesta colla, comportin en relació a la teua actuació el que sigui que comportin. Si tots sabem el que costen els castells millor que ningú! I a plaça es guanya i es perd, però curiosament pot guanyar tothom i també tothom pot perdre, i aquest guanyar o perdre és molt senzill, només has de mirar les cares de la gent després dels pilars i ja sabràs com ha anat la cosa, no et cal cap taula de puntuació ni cap jurat de *Mira quién Baila* que t'ho vinguin a explicar! A mi, i us ho dic de tot cor, només m'han vençut els meus propis i estimats castells, i mai, mai ningú m'ha fet sentir derrotat. I he sentit enveja d'altres colles, sí! I he disfrutat els seus castells, això m'ha fet sentir, a part d'aquesta

enveja, respecte, admiració i moltes, moltes ganes d'arribar puntual divendres a l'assaig! M'acceptes un consell? (és només un consell, ja t'he dit al principi que no venia a aquí per adoctrinar): Disfruta dels teus castells, admira els dels altres i treballa per ser millor cada dia, pensant que formes part d'un tot plegat que és Patrimoni, Tradició, Sentiment i Terra. Competeix sempre, però no et deixis fer sentir mai derrotat! Tu ho has donat tot a plaça i a l'assaig? Sí? Doncs ja està, company... has guanyat.

El Concurs de Tarragona

A aquestes alçades del tema, i venint de la colla que vinc, ja deus haver imaginat el que penso del **Concurs de Castells**, aquest magne espectacle que cada dos anys omple la plaça de Braus de la imperial Tàrraco i que, segons els mitjans aquells d'abans (els de la faixa del Rovelló dels Pastorets), i també segons una gran part del món casteller (els d'abans també, aquells que si els Minyons no competim i tal), és el centre total i absolut del món casteller, la pera, la Champions dels Castells (ja que

segons ells per descomptat que els castells són un esport), l'hòstia en patinet, la gran festa que triomfa com la Coca-Cola i que va inventar el xiclet. A part del Concurs, no hi ha res més. Només actuacions prèvies de cara a preparar el Gran esdeveniment i per classificar-se (a poder ser per al diumenge, per poder lluitar contra els millors). Parlo amb certa ràbia i no la dissimulo gaire, per tercera vegada en dues pàgines em torno a disculpar. Però la història ve de lluny, diuen que el Concurs està igual de fart dels «rebels» Minyons, com els Minyons estem farts del Concurs... Segurament deu ser veritat.

Alguna vegada, no fa pas tant, intentaves parlar amb algun company d'una altra colla que s'interessava pel tema. Parlaves (amb passió) de castells tancats en un recinte on es cobra entrada, de taules de puntuació injustes en què es prioritza el castell inèdit que ven més per la tele, carregat o descarregat poca diferència hi ha (de punts molt poca, almenys),

de sis rondes, de penalitzacions per peu desmuntat, de la màxima expressió de la rivalitat mal entesa feta *hooliganisme* a les grades amb banderes de 100 m² i bufandes, xiulades a peus de 4 net desmuntats, de jurats, de colles celebrant obertament la llenya de la colla rival mentre s'emportaven canalla cap a la Creu Roja (això ho he vist jo i ha passat), de centralisme de zona tradicional que encara reivindica que «els castells són més meus que teus, pixapins», malgrat ser Patrimoni de la Humanitat. Però quin valor doneu als castells si el 5de8 va en ronda conjunta, si us plau! A mi perdoneu-me (i ja en van quatre), però això del Concurs no són castells, és espectacle antropològic, és *showtime*, és Circ du Soleil... però castells? Castells no! Almenys no per a mi, no com jo els estimo i entenc. Sense variació, la persona de l'altra colla et mirava amb cara de dir «aquests Minyons no enteneu res, però si és la gran festa de la tele i del món casteller! I ara ja hi anem tots! I vosaltres hi acabareu anant —ell ho sap segur, que l'hi ha dit un que en coneix un altre que ho sap de veres—. I a més és una actuació molt ben pagada, i no podeu seguir anat contra el món. Entesos que allò de la integració de la dona us sortís bé, però amb això del Concurs acabareu tragant». I tu també invariablement te'l mires i estàs a punt de repetir per segona vegada els arguments que acabes de donar (amb més passió encara, que d'això tots els castellers anem molt sobrats), però normalment ho acabes amb un «Mira, tot són maneres de veure-ho. Ei, per a tu sí i per a mi no, eh! Vull dir que tothom faci el que vulgui que jo em dedicaré a *lo meu*, tots amics, ara pau i després glòria». No saps com arriba a cansar que et mirin com un *marciano* (en el millor dels casos) una vega-

da i una altra i una altra... Buf, es fa bastant pesat, la veritat.

La màxima expressió dels castells fets tristos punts és el Concurs, no puc donar-te argument més gran per no voler saber-ne res. Si punts no, gràcies. Concurs tampoc, gràcies de nou. I no és fàcil dir que no al Concurs, mai ha estat fàcil anar a contracorrent, els darrers anys amb tot el protagonisme mediàtic de la Biennial menys encara. El fàcil és anar-hi, cobrar el xec, sortir a les fotos i estalviar-se explicacions que no volen ser escoltades (molt sovint). Viuríem força més feliços amb menys cabells blancs i menys arrugues; de vegades és una temptació, no us penseu. Però (i ara perdoneu la llicència) estic content, potser no sóc de la millor colla (jo per descomptat penso que sí), potser no sóc de la colla més rica i mediàtica, però sóc d'una colla prou valenta per fer-se cas a si mateixa, malgrat tot, malgrat gairebé tothom... Això, company o companya, a mi em fa feliç, profundament feliç, i jo ja en tinc prou.

Si heu arribat fins aquí, gràcies per la paciència i la compressió per endavant. Ens veiem a les places on els castells són lliures, xerrem (no de punts ni de Concurs, no cal), fem un got i ens trobem a les pinyes. Si guanyem ja ho celebrarem, si perdem ens podem consolar, però ja us he dit abans que en això de perdre els Minyons som un pèl estranys i si sabem seguir lluitant i si sabem no rendir-nos i seguir fidels a nosaltres mateixos, jo penso (i perdoneu-me, és la darrera vegada) que els Minyons de Terrassa no perdrem mai. Us convido a provar el nostre mètode, si ens trobem m'expliqueu què tal.

Salut i castells. Una abraçada, companys.

Ni Muts ni a la Gàbia

La Fiscalia demana 27 anys de presó a 9 espluguins per defensar Collserola

Un bon moviment popular i social hi ha hagut des que ara fa un any van arribar les peticions fiscals contra 9 veïns d'Esplugues de Llobregat per fets d'octubre de 2007 i març de 2009 relacionats amb les protestes contra el tristament famós **pla Caufec** —rebatejat per la **família Sanahuja** (Sacresa) com a **Porta Barcelona**. Poc després s'iniciava una campanya de solidaritat que s'anomena **Ni muts ni a la gàbia** que pretén evitar que cap persona oposada al projecte urbanístic vagi a la presó per protegir el territori. L'any 2012 la campanya ha engegat la **recollida de signatures** —hi ha unes 1.500 signatures individuals— i ha realitzat xerrades i altres actes de visibilització del conflicte fruit dels quals una trentena de comerços i una dotzena d'entitats s'han adherit al manifest que demana l'arxivament dels dos processos penals. D'altra banda, veiem un escàs moviment judicial, ja que encara no hi ha dates de judicis i segueix una fase d'instrucció lenta i feixuga. Passa el mateix en l'àmbit polític, en què només el juny de 2012 va tenir lloc una declaració conjunta de tots els partits polítics del consistori que qualificava les possibles sancions com a «desproporcionades».

Ni muts ni a la Gàbia considera

«La campanya de solidaritat “Ni muts ni a la gàbia” vol aconseguir que ningú vagi a presó per protegir el territori»

que l'origen del conflicte és polític i per tant la solució també ho ha de ser. Per això hi ha hagut reunions amb el Govern Local i els partits de l'oposició per tal d'arribar a un pacte de conformitat, que seria un acord entre les parts implicades per evitar arribar a judici. L'acord es considera una eina política que ha d'anar acompanyada de la pressió social i política adequada per tal que arribi a Fiscalia, que ha de valorar la continuïtat del procés judicial. Malgrat els acostaments, encara no hi ha pacte però sí que hi ha gestos de l'equip de govern i de la resta de forces polítiques, com la declaració institucional.

Les possibles condemnes

Abans d'aquelles peticions fiscals, una setantena de persones ja havien acumulat més de 200 denúncies per delictes o faltes i una d'elles havia ingressat a presó durant 10 dies el maig de 2009, fruit de la lluita veïnal contra la urbanització a la falda de la muntanya de Collserola. Però no va ser fins al gener de 2012 que la preocupació per la repressió —selectiva per part de la policia tant local com autonòmica a l'hora d'escollir les persones denunciades— no va agafar importància. Només amb dos expedients policials sobre la taula, la Fiscalia va determinar que 9 veïns d'Esplugues podien

**NI MUTS
NI A LA GÀBIA**

Més informació

<http://nimutsnialagabia.org>

info@nimutsnialagabia.org

[@NiMutsNiGàbia](https://www.facebook.com/NiMutsNiGàbia)

[facebook.com/nimuts.nialagabia](https://www.facebook.com/nimuts.nialagabia)

ser responsables de fets pels quals els demana un total de 27 anys i 6 mesos de presó, penes-multa de 600 dies (substituïbles per 11.300 euros) i indemnitzacions de 5.670 euros.

Això es tradueix en el fet que 6 d'elles podrien ingressar a presó, mentre resta encara pendent la petició dels advocats de la Generalitat respecte a fets en què estan implicats agents dels Mossos d'Esquadra. Per part de la defensa, s'han realitzat escrits d'al·legació i 8 persones ja han fet la seva primera declaració; també s'han presentat una sèrie de proves (vídeos i fotos) i testimonis que demostren les falses acusacions contra les 9 persones imputades.

Com que a molta gent li sembla escandalós que 5 anys després dels fets encara hi hagi persones amb risc de ser empresonades, la campanya **Ni muts ni a la Gàbia** segueix vigent i continuarà mobilitzant-se perquè els processos penals siguin arxivats o les 9 persones siguin absoltes.

Resum de la temporada 2012

Que continuï la festa!

Per Sergi Pont

La tendència a l'alça del conjunt del món casteller s'està fent palpable any rere any i el 2012 no ha estat una excepció. El Concurs de Tarragona ha servit per posar en relleu aquest flux positiu, que la majoria de formacions han aprofitat en benefici propi. Un any més, doncs, són moltes les colles que han millorat registres i ben poques les que han perdut pistonada, gràcies en bona mesura a la creixent popularitat del fet casteller. Enguany, nou mil castellers s'han enfaixat i els límits s'han seguit superant.

L'elit dels castells deixa de ser cosa de quatre

L'aparició de noves colles de *gamma extra* ha contribuït a posar en dubte l'estatus del G4 casteller. Després de setze anys, la **Colla Jove de Tarragona** ha tornat a acompanyar els **Castellers de Vilafranca**, la **Vella de Valls** i els **Minyons de Terrassa** a la Diada de Sant Fèlix, deixant fora la **Colla Joves Xiquets de Valls**. La decisió dels administradors de la Festa Major de Vilafranca ha suscitat tota mena d'opinions i sembla obrir la porta de Sant Fèlix a altres formacions, com ara els **Capgrossos de Mataró**.

La Jove de Tarragona va haver de replantejar la temporada, des que a finals de juny va saber que el 30 d'agost seria a Vilafranca. Precisament per Sant Fèlix va aconseguir el primer gran repte de la temporada, descarregar la tripleta màgica. I a partir d'aquí, la Jove va tornar a fixar el punt de mira en el 5de9f, que enguany ha acabat descarregant per les Fires de Santa Teresa, al Vendrell. A la supercatedral hi han afegit el 9de8, el castell

de moda de la temporada.

A l'altra cara de la moneda, sembla evident que l'absència a Sant Fèlix no ha restat força a la **Joves**, sinó més aviat al contrari. Els muixerrillos han tret l'orgull ferit, després d'un mal 2011, per acabar la temporada signant la millor actuació de la seva història: 9de8, 5de9f i 4de9 sense folre carregat, per Santa Úrsula. L'excel·lent demostració de força, amb el 5de9f descarregat en dues ocasions, el 9de8 i els 14 castells de la gamma bàsica de 9 descarregats (només en van descarregar un el 2011), els hauria d'assegurar una plaça per al 30 d'agost del 2013 a Vilafranca. La **Vella**, tot i obtenir uns registres lleugerament superiors a l'any passat, i exhibir un gran domini sobre el 3de9f, s'ha vist aclaparada per la temporada de la Colla Joves. La llenya del 4de9 sense folre per Santa Tecla va marcar negativament el 2012 rosat. Però va ser l'empat tècnic vallenc al Concurs i, sobretot, la davallada per Santa Úrsula (tot i fer l'aleta a un 5de9f en cadascuna d'aquestes actuacions), el que va deixar un mal regust de boca a la Colla Vella.

Aliens a la rivalitat vallenc, els **Castellers de Vilafranca** han tornat a superar els sostres castellers, descarregant per primera vegada a la seva història el 4de9 net, una de les poques assignatures pendents que els quedaven. Els verds han aparcat la seva lluita amb el 3de-10fm i han reforçat el treball amb els castells nets, tornant a exhibir-se amb el 2de8 net i carregant el 2de9f. El pilar, tot i algun ensurt inesperat, els ha permès exhibir un ampli ventall de castells de gamma extra, que han completat amb el primer 7de9f de la història del món casteller. Les prediccions més optimistes segueixen quedant-se curtes amb els Castellers de Vilafranca.

7de9f dels Castellers de Vilafranca
Foto: C. Vilafranca

5de8 dels Xiquets de Reus
Foto: J. Maeso

2012 sense sostre casteller

A diferència dels verds, sí que s'han enfrontat al 3de10fm els **Minyons de Terrassa**. Però les bones intencions no s'han traduït en aletes en una temporada més aviat grisa per als egarencs. El 5de9f ha quedat en intent, només han descarregat un pilar de 6 i han tingut en el 2de9fm la seva principal arma. Malgrat tot, el domini de la gamma bàsica de 9, especialment del 3de9f, fa pensar que els Minyons podrien recuperar el seu millor nivell l'any 2013.

Els **Capgrossos de Mataró** han tornat a centrar els seus esforços en el 2de9fm, que han carregat dues vegades, les dues lluny del Maresme. Els ilurençs han mantingut els castells de 9 bàsics i han afegit al seu repertori el 7de8 (descarregat a **Esplugues**) i un prometedori pilar de 7.

La darrera colla que ha portat a plaça un castell superior al 3de9f han estat els **Xiquets de Tarragona**, tot i que no se'n van sortir. L'intent desmuntat de 5de9f per Tots Sants va evidenciar la manca de confiança en aquest castell, que hauran de seguir treballant per

poder completar-lo en un futur. La consolidació de les estructures bàsiques de 9 ha marcat positivament la temporada matalassera, amb l'elevat nombre d'intents desmuntats en castells límit com a principal taló d'Aquilles.

De nou Barcelona

La polèmica pel cartell de les diades s'ha traslladat també a la zona no tradicional, en un nou capítol de la pugna per actuar a la Mercè de colles convidades. Els **Castellers de Barcelona** han mantingut la seva condició preferent i els **Castellers de Sants** han renunciat a participar-hi com a colla convidada perquè no estan d'acord amb el criteri de selecció de la colla amfitriona.

Però la pugna més apassionant s'ha viscut a plaça, on tres formacions de la capital s'han plantejat castells de nou pisos. Els borinots mantenen l'honor de ser l'única colla de la Ciutat Comtal que descarrega un castell de nou. Els Castellers de Sants també han doblat el nombre de 5de8, han recuperat el 2de8f i han estrenat el 7de8.

Els Castellers de Barcelona no

5de8 dels Castelllers de la Vila de Gràcia
Foto: L'Independent

2de8f dels Castelllers de Sant Cugat
Foto: Rosa Gadea

han tingut tanta sort amb el 3de9f, que només han pogut carregar en dos dels quatre intents de l'any (amb tot, no el carregaven des del 2005). No obstant això, el domini amb el 5de8, el 7de8 i el 2de8f és una demostració de la tendència ascendent de la colla, que des del 2007 no feia l'aleta a cap castell de 9.

La tercera colla barcelonina que s'ha plantejat el 3de9f són els **Castellers de la Vila de Gràcia**. Aprofitant l'embranchida i el volum de gent que donen el Concurs, els de la camisa blau marí van atrevir-se amb el 3de9f a la plaça de braus de Tarragona. Un castell força verd, que es va desmuntar abans de col·locar-hi dosos. Un 2012 amb llums i alguna ombra per als graciencs, que han estrenat el 7de8 i el 5de8 (aquest últim carregat), tot i que han hagut d'aparcar el 2de8f després de carregar-lo durant el primer tram de temporada.

La catedral més habitual

La classe mitjana castellera s'està revolucionant i el que fins fa ben poc semblava a l'abast d'un nombre reduït de colles s'està con-

vertint en l'objectiu de moltes formacions. L'exemple més clar és el del 5de8: 12 colles han fet l'aleta a la catedral dels castells i dues l'han descarregat per primera vegada a la seva història. És el cas dels **Castellers de Sabadell**, una de les grans revelacions dels últims anys, que han estrenat el 5de8 (descarregant-ne 3), i el pilar de 6, i han descarregat els tres primers 2de8f del seu historial. Els **Xiquets de Reus** també han reeixit amb el 5de8, que van descarregar a Reus, en l'última diada de la temporada, setze anys després de carregar-lo. Els de la camisa marró avellana també s'han tret l'espina del 2de8f, descarregant-lo catorze anys després. Ho van fer per primera vegada al Concurs i ho van repetir a la 31a Diada de la colla.

El 2de8f dona ales

La torre de 8 també ha tingut un paper rellevant aquesta temporada i ha servit perquè moltes colles es retrobessin amb les millors sensacions i, d'altres, es folressin per primera vegada. Els **Castellers de Sant Cugat** i els **Marrecs de Salt** han entrat a la nova dimensió dels castells amb folre gràcies

a la torre. Els vallesans han completat un llarg camí des del primer 2de7 descarregat l'any 2000 fins als tretze descarregats i els dos 2de8f d'enguany. Els gausacs també han carregat el primer 3de8 de la seva història en una actuació estel·lar al Concurs de Tarragona. Els Marrecs de Salt han estrenat el 2de8f, carregat una vegada, i han recuperat el 3de8 cinc anys després. 4de8, 3de8 i 2de8f(c) de color blau Ter van unir-se en una sola actuació per les Fires i Festes de Sant Narcís.

Els Bordegassos, els Nens del Vendrell, els Castellers de Terrassa i els Xicots han trobat en el 2de8f i en el nou format de Concurs un estímul per tornar a assaborir l'èxit. Els **Bordegassos de Vilanova** feia deu anys que no assolien el 2de8f i al mes d'octubre hi van tornar, descarregant-lo i guanyant el Concurs de dissabte. La plaça de braus de Tarragona també va impulsar els històrics **Nens del Vendrell** a descarregar un 2de8f amb una base molt sòlida. Celebraven d'aquesta manera el 42è aniversari de la primera torre de 8 vendrellenca i del segle xx, després de trenta anys amb un sol 2de8f. Els **Xicots de**

Moixiganguers al Concurs. Fotos: Pau Corcèlles

Vilafranca, per la seva banda, han tornat a carregar la torre de 8 dos anys després, però no han assolit el gran repte de final de temporada: el 5de8. Els de Cal Noi-Noi, això sí, han fet un salt qualitatiu important en la gamma bàsica de 8. Els **Castellers de Terrassa** han sorprès tothom amb una temporada per emmarcar. Si l'any passat van fer un pas enrere important, perdent el 4de8 i amb el 2de7 com a màxim objectiu assolit, enguany han fet un pas endavant espectacular. Han recuperat el 4de8, han carregat el 2de8f, avalat per disset torres de 7, i han descarregat el pilar de 6 amb una solvència impròpia d'un primer intent. Els **Castellers de Lleida** mantenen la tripleta de 8 com a principal aval, augmentant el nombre de 2de8f i 3de8. El pas més esperat per als de la Terra Ferma, el salt als nou pisos, de moment es resisteix, amb un segon intent que es va desmuntar a l'entrada de dosos.

Els **Sagals d'Osona** són l'única colla del món casteller que, tot i descarregar el 3de8 en diverses ocasions i tenir el 2de7 i el 4de8 consolidats, no han portat a plaça el 2de8f. Els de la plana de Vic han treballat aquesta estructura i tot fa pensar que aquest serà el seu gran repte de cara al 2013.

Més estrenes de 8

Tres colles han estrenat el 4de8 aquest 2012, en una mostra més de l'alt nivell de les colles mitjanes. Els **Castellers d'Esplugues** són els únics que l'han descarregat al primer intent. **Minyons de l'Arboç** i **Castellers de la Sagrada Família**, dues formacions amb trajectòries ben diferents, l'han carregat per primera vegada. Els barcelonins, amb deu anys d'història, han experimentat un creixement rapidíssim amb molt poc temps. Enguany han estrenat el 4de8, el 3de7s (n'han descarregat set) i el 7de7. Els Minyons, una colla fundada l'any 1958 i refundada el 2002, disset anys després de la seva dissolució, s'enfrontaven a un repte històric. Dos anys després del primer intent de 4de8 a Vilanova, els arbocencs el carregaven a Vilafranca del Penedès. També han recuperat la torre de 7, descarregada per darrera vegada el 2006.

La fi de la maledicció de la torre

En aquest nivell, cal destacar especialment el 2012 dels **Moixiganguers d'Igualada**, que han trencat la maledicció de la torre de 7, descarregada al Concurs per primera vegada després de vuit in-

tents i només una aleta. Els morrats també han estrenat el 5de7a i el 9de7 amb una sola enxaneta, i han descarregat el 4de8 en tres ocasions; una temporada per emmarcar. La **Colla Jove de Castellers de Sitges** també ha guanyat la batalla a la torre de 7 i l'ha pogut descarregar per primera vegada a la història. La fita va tenir lloc al cinema Prado, en una actuació *indoor*, marcada per la pluja. Els del Garraf també han revalidat el 4de8, en aquest cas només carregat. Una altra colla que ha seguit una trajectòria ascendent són els **Xics de Granollers**, portant a plaça amb assiduitat castells que, els darrers anys, s'havien convertit en puntuals. La mostra més clara d'això, els set 4de8 i les sis torres de 7. Els **Margeners de Guissona** han acabat la temporada amb el 4de8 i la torre de 7 com a estructures límit. D'aquesta manera, s'estabilitzen després de cinc temporades de creixement meteòric.

A **Mallorca** la tramuntana ha bufat a favor de les formacions locals. Tant els **Castellers de Mallorca** com els **Al·lots de Llevant** han recuperat la torre de 7, després d'un any de sequera. Els de Palma, a més a més, han carregat el carro gros, estrenat el 2011. Els **Tirallongues de Manresa** han in-

4de8 dels Minyons de l'Arboç
Foto: www.minyonsdelarboç.cat

2de7 de Sant Pere i Sant Pau
Foto: www.webeasteller.cat

3de7 dels Xiquets de Hangzhou
Foto: www.noticiestgn.cat

tentat recuperar la torre, però només l'han pogut carregar. Fa més d'onze anys que no la completen.

Tres colles més han fet el salt qualitatiu que suposa descarregar una torre de 7. Els que feia més temps que ho perseguien són els **Castellers de Sant Pere i Sant Pau**, que ho havien intentat vint-i-quatre vegades sense èxit. La vint-i-cinquena va ser la vençuda i la fita es va celebrar amb eufòria desfermada a la plaça de la Font. Els **Castellers del Poble Sec** també han descarregat el primer 2de7 a les acaballes de la temporada, després de carregar-lo en tres ocasions. Els blau cel també van estrenar el 3de7s abans de l'aturada d'estiu. A **Badalona** també han estat d'enhorabona gràcies a la torre, descarregant-la a Premià, al Concurs i a Mataró. Els micacos van intentar el 2de7 per primera vegada el 2011.

El repte del 5de7

I si la torre de 7 representa un repte clau per a moltes colles, el

5de7 és una altra fita marcada a l'horitzó de les colles de set. Ha fet el salt a la gamma alta de set la **Colla Jove Xiquets de Vilafranca**, amb un 5de7 i dos 4de7a. Una altra **Colla Jove**, la **de Barcelona**, ha reeditat el 4de7a i hi ha afegit el 3de7a i el 5de7. Els **Xiquets del Serrallo** i els **Castellers de Cornellà** han mantingut el nivell de l'any anterior, amb el 5de7 com a principal aval. Els **Nois de la Torre** han fet un pas més, repetint 5de7 i 7de7 i ensopegant tres vegades amb el 3de7s. Els **Castellers de Figueres** i els **Castellers d'Altafulla** també han fet l'aleta al 5, però no l'han descarregat.

Els **Salats de Súria** i els **Castellers de Cerdanyola** tanquen la llista de colles de set i mig amb el 3de7a.

Noves colles de 7

El 3de7 ha estat el castell límit dels **Castellers de Caldes**, els **Castellers d'Esparreguera**, els **Xiquets de Hangzhou**, els **Nyerros de la Plana** i els **Matossers de**

Molins de Rei (en aquests dos últims casos, només carregat). Han descarregat el 4de7 **Castellers de Solsona** i **Castellers de Castelldefels**. Els **Castellers del Riberal** l'han carregat. El pilar de 5 és l'estructura límit dels **Castellers de Berga**, els **Castellers de Mollet**, els **Xerrics d'Olot** i els **Castellers de lo Prado**.

Cada vegada són menys les colles que tanquen la temporada sense fer castells de set. Enguany, aquest ha estat el cas dels **Castellers de Rubí**, els **Castellers de Sant Feliu** i els **Xiquets d'Alcover**, amb el 5de6 com a màxim castell; els **Torraires de Montblanc** i els **Castellers de Roquetes**, amb el 2de6; els **Castellers de Santa Coloma**, amb el 4de6a, i la **Colla Jove de l'Hospitalet** i els **Angelets del Vallespir**, amb el 3de6.

El Baix es fa més gran

Q.R.

El Baix Llobregat està en una situació d'impàs difícil de valorar de moment: la tendència és de creixement, tant en nombre de colles com en alçària, llevat d'algunes excepcions.

El Baix, altre cop de vuit

Una de les novetats ha estat l'aparició d'una nova colla de vuit, els **Castellers d'Esplugues**, com tots sabem. L'única colla de vuit al Baix havien estat els **Castellers de Cornellà**, que van carregar el darrer 4de8 fa just deu anys al **Prat**.

Els Castellers de Cornellà, els únics de set i mig

Després d'un 2011 més aviat fluix, els **Castellers de Cornellà** han recuperat tres construccions de set i mig: el **5de7**, descarregat a la seva Diada en la penúltima actuació, tot just dos anys després del darrer; el **3de7a**, en total completat en cinc ocasions, un castell que

havien estrenat al 2010; finalment, el **4de7a**, amb sis de descarregats i quatre intents desmuntats. Els de Cornellà han renovat i rejuenit força la base social i miren amb optimisme el futur immediat.

Colles que puguen

L'única colla que s'ha afegit als set pisos han estat els **Castellers de Castelldefels**, que els darrers anys han experimentat un avenç força important. El 2011 l'havien acabat amb un intent desmuntat de **4de7** a la seva Diada, i enguany han fet els deures i l'han pogut descarregar en el seu 30è Aniversari, el vuit de juliol. Han carregat també dos **pilars de 5** (el 2011 cap) i s'han apuntat set **2de6** (el 2011, un).

L'altra colla que ha avançat visiblement han estat els **Castellers de Sant Feliu**. A la seva Festa Major van descarregar el **5de6** per primer cop des del 2005 i han recuperat la major part de castells de sis, sense arribar al 2de6. Els

santfeliuencs van reprendre l'any passat l'activitat castellera, amb el 4de6 com a millor construcció. D'aquesta manera, amb els tres **3de6a** i els quatre **4de6a**, més aquell 5de6, sembla que de mica en mica els de color rosa es van consolidant.

Els **Castellers d'Esparreguera**, que han tornat a la **Trobada del Baix** enguany, han descarregat nou **4de7** i dos **3de7**, amb un de carregat; també han descarregat dos **pde5**. Segons en **Marc Tejedor** enguany la colla bordeus ha renovat molt els troncs, feina que de cara al 2013 els permetrà, si compten amb més pinya —motiu pel qual no han sovintejat més els sets—, col·locar pilars dins les estructures de set, així com plantejar-se el **5de7** i, fins i tot, per Festa Major, abans d'agost, el **2de7**. Objectius molt ambiciosos per a una colla que anava de baixa i que enguany ha millorat lleugerament els registres.

5de7 dels Castellers de Cornellà
Foto: C. de Cornellà

4de7 Castellers de Castelldefels
Foto: C. de Castelldefels

5de6 Sant Feliu
Foto: Manel Tineo

Castellers de Viladecans
Foto: C. Viladecans

Colles que baixen

Els **Matossers de Molins de Rei**, després d'estrenar la condició de colla de set (set castells en dos anys), enguany només s'han apuntat un **3de7 carregat**, per Festa Major de Molins el 30 de setembre. Els molinencs, que havien provat dos castells de set i mig els dos anys abans (5de7 i 4de7a), han passat un any de transició i de cara al 2013, amb renovació tècnica i directiva, i amb el caliu del nou local, esperen reprendre la progressió.

La **Colla Jove de l'Hospitalet** és la que ha experimentat una davallada més acusada. El 2011 havia estrenat el **3de7a** a Torredembarra i havia descarregat quatre castells bàsics de set, a més de nou pilars de 5. Enguany, arran d'una divisió interna, han tingut moltíssims problemes i han acabat amb només set castells bàsics de 6, amb el **3de6** descarregat dos cops com a millor construcció.

Nova fornada al Baix

Quatre noves colles han aparegut o estan en fase de gestació. Els **Castellers de Viladecans** són els que més feina han fet, amb uns deu pilars de 4 des de la seva presentació el 7 de setembre. Segons el cap de colla al programa *Quarta*

Ronda, **Joan Sànchez**, el projecte es va iniciar arran d'una actuació al poble per Sant Jordi de **Sant Feliu i Tirallongues**. Un grup de gent molt jove procedent de l'escoltisme i l'educació en el lleure va engrescar-se i va començar a organitzar tallers per crear una colla nova. Com a principals reptes els cal reclutar més gent i tecnificar-se per poder fer castells de sis el 2013.

Sobre els **Encantats de Begues**, el cap de colla **Vicenç Agulló** ens diu: «Ja feia anys que en **Josep Lluís Vendrell** (actual president) i jo teníem ganes de crear una colla a Begues, però teníem dos inconvenients: no hi ha tradició castelleria i som un poble molt petit (uns sis mil habitants). A principis d'aquest 2012 vam conèixer el director del nostre institut, antic cap de colla de **Gavà**, que va fer de catalitzador. El dotze de maig vam convocar el poble per copsar si hi havia ganes de fer castells amb un audiovisual del tema i amb membres de colles que ens donaven suport. L'èxit va ser gran, ens vam aplegar més de cent persones amb il·lusió i ganes de fer castells. No teníem local i assajàvem davant de l'església i això feia que més gent ens conegués i s'apuntés a la colla, que hem anomenat "Els Encantats", malnom històric de la vila». Segons **J.Ll. Vendrell** a *Quarts de Nou*, el malnom prové del fet que quan venien carros des de Begues als pobles veïns, com que el viatge era costerut per les muntanyes, acostumaven a arribar endormiscats a destinació. **Agulló** ens explica que milloren la tècnica castelleria amb colles del voltant com **Castelldefels**, amb els quals tenen molta relació: serà on faran la seva primera actuació fora de casa; la primera a casa va ser l'Onze de Setembre. La idea és que al 2013 puguin batejar-se, amb colles pa-

drines incloses.

Els **Castellers de Gavà**, que van començar a rodar per les places el 1994 però que van restar inactius a partir del 2004, han renascut. **Rosa Ferran**, membre dels gavanencs, explicava al programa *Amb G de Gavà* de **Ràdio Gavà** que l'entitat s'havia mantingut latent, amb els estatuts intactes. Un grup de joves que havien assistit a un taller de castells va voler reviscolar la colla: de moment són uns cinquanta, entre membres nous i antics, i cada cop en són més. Estan cercant un espai tancat on poder assajar tot l'hivern. La colla anava de color blau marí i els seus màxims castells van ser el 5de7 i el 4de7a, assolits entre els anys 1997 i 1999.

Finalment, els **Carallots de Sant Vicenç dels Horts** van presentar-se públicament el 9 de novembre i el seu primer assaig va ser el 16 de novembre. Segons **Joan Rull**, un dels impulsors i membre dels **Xiquets de Tarragona** —junt amb **Marc Pereira** del **Borinots**—, són uns quaranta a assaig i uns setanta en total, amb perfils d'edats molt diferents. Tot i que la majoria són del poble, també han tingut bona rebuda a la rodalia, com **Vallirana**, **Sant Boi** o **Torrelles**. El nom de «Carallots» es va decidir en assemblea per la «sonoritat de la paraula» i per ser un terme «gamberro» i simpàtic, segons declaracions a **Ràdio Sant Vicenç**. Porten camisa de color caqui. Segons el mateix Rull, per Festa Major d'estiu volen poder oferir tota la gamma de castells de sis; el primer **pde4** el veu a prop, tot i que no té data encara.

Veurem quina progressió tenen aquestes noves agrupacions, que representen un nou *boom* a la comarca: en total, som onze formacions, després d'alguns anys en què la tendència era més aviat la contrària.

Encantats de Begues
Foto: Encantats

Festes de la Magdalena

Jep Creu

amb el Torrent d'en Farré, però, aquella bóta quedava eixuta, amb gran desconhort dels experts barrallers d'Esplugues. Això no fou obstacle, tanmateix, perquè el nostre pilar suïcida s'alcés i avancés salvant entrebancs i impediments variats: mossens sorruts i artistes llampats, bigues i tofes d'arbres diversos. Durant aquest estadi de la professó, el baix va sortir i el pilar va avançar sense ell, a diferència de l'any anterior: un tronc més feixuc que el del 2011 i un baix que no es va canviar, a més d'uns assajos complicats, ens hi van menar.

I a la plaça de l'Església els **Diables** van cremar una mica i en acabat va haver-hi concert i sopar molt bells que van acabar una mica tard i que ens van aixecar els ànims per anar a totes l'endemà, dia que ens fotíem el tercer 3de7 per sota per barret al **Memorial**.

Així, diumenge, després de l'actuació, passàvem per la Closca a menjar al **Kardona Fried Chicken** i, durant la quarta ronda, al-

Com dèiem a la *Crònica dels Feyts*, aquest 2012 es van ajuntar en un sol cap de setmana els actes de l'**ofrena a la patrona** dels esmorzars amb llet, el diumenge vint-i-dos de juliol, amb els de la **Professó del Ferro** i l'actuació inserida en aquestes històries, el **Memorial David Carreras**, de què hem parlat a l'altra banda. Una «Festa Major petita» molt atapeïda de tres dies, a partir de la nit de divendres, en què vam fer el sopar d'estiu a la Closca mentre a Esplugues hi havia el cercatasques i *concertillus* a les Tres Esplugues.

El dissabte la colla organitzava una estupenda **paellada** popular; en acabat, la carajillada i partides de botifarra, en què aquest humil cronista va cantar una botifarra anihiladora que s'ho va endur gairebé tot.

I començava la **Professó del Ferro**, amb en **Marcel Casellas** eclècticament acaronant-nos les orelles amb ritmes tradicionals i electrònics, vetustos i venerables, arcans, futuristes i impossibles, mentre el seguici enfilava assedegat de licor de ginjoler pel carrer de Montserrat. Liderava la comitiva en **Ferru**, conductor de la bóta i en Casellas. A la cruïlla

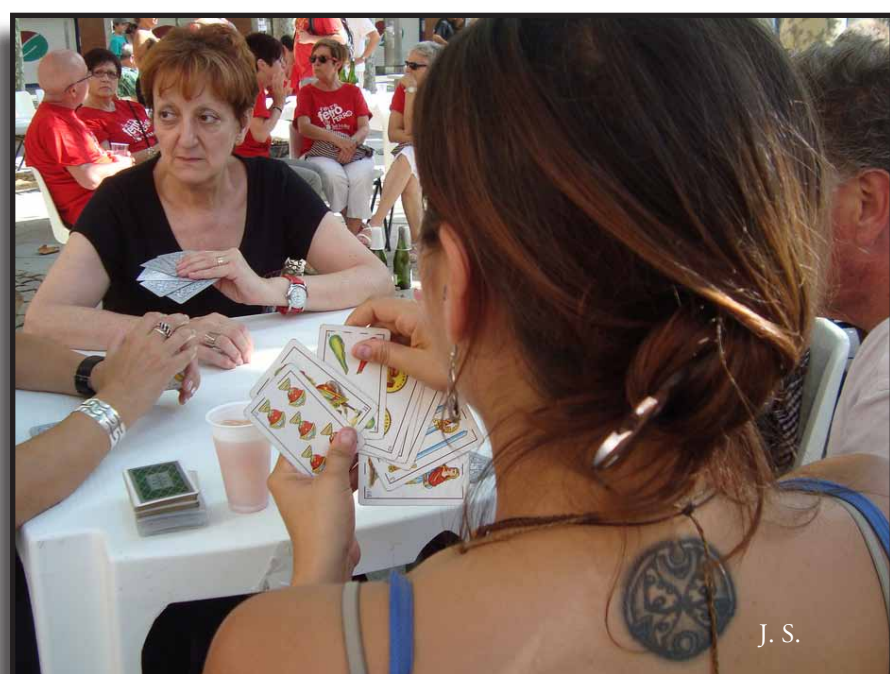
guns feien la becaïna o la cervesa per agafar forces per al **pilar de Santa Magda** de tot seguit.

Cap a les set o les vuit de la tarda o vespre, ens plantàvem novament al Brillas, ple de gom a gom. S'hi feien els balls típics, com el del **Babau**, etcètera, i en acabat el seguici començava a pujar xino-xano mentre plantàvem amb diligència pilarets aquí i allà. El mossèn ens va atorgar magnànimament la llicència d'entrar al temple de déu,

alabat sia tot, i vam poder fer-hi l'ofrena tradicional iniciada per en **David** fa un grapat d'anys. El pilar va ser molt emotiu, més que altres vegades, i molts en van sortir entre sanglot i sanglot...

A fora, els **Diables** van dir els seus versots, que enguany van excel·lir per damunt d'altres anys, tot i que van recitar menys diables que altres vegades. Després que en **Vinyoles** fes veure que llegia *El Pont* cagant a la tassa, l'**Isaac** re-

cordava en **Pau** i, finalment, cada cargolí enfilava cap a la seva closca particular a rumiar pel seu compte com havia anat una primera meitat de temporada marcada per les patacades i com ens aixecàriem al setembre amb pulsíó elèctrica.

J. S.

J. S.

Joan Sanagustín

Sobre la música i els músics de castells

En els ambients de cultura popular, i particularment del món casteller, és prou conegut el fet que els castells s'aixequen acompanyats del toc del castell, «no es poden aixecar castells sense el toc». La versió del toc de castells que es toca a les diades actualment ve de la transcripció que en va fer **Pau Casals** en el dinar que, el 18 d'octubre de 1900, li va oferir una colla d'amics del **Vendrell**, que li van demanar d'escriure la solfa del toc. Parlem de l'època d'or de la gralla.

Sens dubte, qualsevol expressió de cultura popular hem de fer-la amb dignitat i si es tracta de fets musicals amb més raó. Interpretar música en grup, igual que els castells, requereix un entrenament, un estudi i una disciplina perquè els resultats siguin dignes. Centenars de persones que aixequen castells, persones que comparteixen aquests moments, formen una comunitat difícil d'expressar, i la música, el toc, ha de sonar amb dignitat i força, sense por i amb el bon seny que ha de tenir qualsevol colla de grallers.

Sovint, els membres d'una colla de castellers no acaben de valorar prou l'esforç permanent que representa tocar un instrument musical, i en particular la gralla i el timbal, i la cosa queda com un element secundari. Això sí, si tens un mal dia i la cagues, segur que se n'adonen.

«Anècdotes» a part, el grup de gralles i timbals d'una colla de castellers ha de viure el moment i ha de sentir-se part del castell que s'aixeca, i ha de complir amb la seva funció, tocar el toc amb dignitat i ajudar al fet col·lectiu d'aixecar castells.

Per tocar amb dignitat el toc de castells és necessari un aprenentatge i un estudi de l'instrument, ja sigui la gralla o el timbal, permanent i progressiu. Difícil-

ment el primer dia que et poses una gralla a la boca podràs tocar el toc. Per tant, com qualsevol instrument musical, és necessari un temps d'aprenentatge de l'instrument i una disciplina per aprendre a tocar correctament. Sovint veiem exemples en colles en què la música no ajuda gens el fet casteller, tot al contrari, la descoordinació del grup, l'afinació deficient i els sons de les gralles amb els timbals descompensats i altres factors donen un resultat no digne i no ajuden gens el castell que s'aixeca en aquell moment. Qui comença a tocar la gralla o el timbal n'ha de ser conscient, tenir paciència i formar-se perquè, quan estigui preparat, ja podrà tocar amb la resta del grup.

El grup de gralles i timbals, per la seva part, també ha de sonar bé i això també requereix un treball en grup, assajos, prendre decisions, constància, regularitat dels músics. Interpretar música, en aquest cas el toc, en grup (cobla, banda, orquestra...) requereix un estat que va més enllà de la formació personal: formes part d'igual a igual de la resta de companys i companyes del grup. Només amb una bona preparació tècnica personal podem fer que el grup soni amb dignitat, i mitjançant l'assaig, el toc que sonarà a plaça ajudarà a aixecar castells.

Interpretar música, el toc, és una disciplina que no és immediata, necessita el seu temps, però alhora, quan estàs preparat, et dona sensacions difícils d'explicar. I si això ho lliguem, en el nostre cas, a un fet col·lectiu com és aixecar castells, les emocions que corren per dins del cos són espectaculars.

Dins l'expressió «aixequem castells» ha de quedar implícit que s'aixequen castells i que sona el toc amb el mateix grau d'importància que la pinya, les croses, els dosos o l'enxaneta, «no es poden aixecar castells sense el toc».

Quarta Ronda

Sergi Pont i Ramsès Herrero

Es fa difícil fer un balanç de l'any sense pensar en el **Pau**. Ell era un pilar indispensable per al **Quarta Ronda** i és evident que el programa, i especialment aquells que el tirem endavant, n'hem quedat ressentits. No obstant això, vam entendre que aquest no podia ser un motiu per llençar la tovallola sinó, ben al contrari, per agafar el relleu de l'esforç i la il·lusió que dipositava el Pau en el programa. Amb ell

vam començar aquesta aventura i la continuarem per ell.

Tot i la patacada, estem molt orgullosos de la feina feta durant el 2012. Han estat 8 programes en els quals hem comptat amb la presència al plató de 23 convidats: 19 castellers d'11 colles diferents i 5 periodistes i experts castellers. Amb ells hem tingut l'oportunitat de debatre, des de diferents punts de vista, aspectes diversos d'una activitat polièdrica. Perquè, per a nosaltres,

tan important és el naixement d'una nova colla a la comarca com un concurs tan multitudinari i mediàtic com el de Tarragona.

Aquest any també ens ha portat un reconeixement que agraiem molt: els **Castellers de Cornellà** ens van atorgar la Camisa d'Honor per la feina que duem a terme i, d'altra banda, en memòria del Pau. Un gest reconfortant i que ens demostra que el nostre esforç no és en va. Com se sol dir a la televisió, però, el millor reconeixement ha estat comptar amb un públic poc nombrós però fidel. No batem rècords d'audiència, però els comentaris dels que ens veieu, tant les felicitacions com les crítiques i els consells, fan sentir viu el programa i ens ajuden a progressar. També volem agrair a tots els cargolins que, d'una manera o una altra, heu posat el vostre gra de sorra.

Per tot això, seguirem endavant amb el programa. Quan les diades comencin, tornarem a col·locar la càmera, si fa falta damunt d'un cotxe, com per Festa Major; tornarem a fer entrevistes a peu de plaça quan l'autocar de la colla ja és a punt de marxar; seguirem convidant castellers, amb qui parlarem de castells, tant dins com fora del plató; cada quart dimecres de mes, a les 10 (si tot va bé), tornarem a emetre el programa per **ETV**... En definitiva, continuarem fent el que ens agrada.

Salut i Quarta Ronda!

PD: Aprofitem per enviar una salutació al **Banyes i al Baves** allà on siguin. Esperem que segueixin amb un sentit de l'humor tan agut i punyent. Moltes gràcies a ells i als seus creadors per ser-hi durant aquest any i mig!

Fotos

Les colles universitàries

Raquel i Andrea, arreplegades

4de8 dels Arreplegats, descarregat el 8 de maig del 2009. Foto: J. S.

versitària, s'ha d'estar matriculat a un grau superior o cursar estudis universitaris.

Com que tot el tronc pesa massa, molts cops, per fer grans construccions, s'han de folrar certs castells com la torre de 7 o el pilar de 6. Aquests castells, folrats, són impensables de llançar a plaça per una colla convencional, ja que la CCCC no els considera castells vàlids i, per tant, no puntuen. A més de la negativa de la resta de colles, que tampoc hi estarien d'acord, i ens trobaríem amb tot el món casteller en contra, amb la de crítiques que això suposaria.

Les diades, a diferència de les d'una colla convencional, són els dijous al migdia. Per què dijous? Doncs perquè la majoria d'universitaris tenen festa els divendres i així et pots fotre una bona festa postdiada sense haver-te d'aixecar amb ressaca al matí següent per anar a classe.

Les colles

Dins el món casteller ens trobem amb les següents colles:

Ganàpies de la Universitat Autònoma. Colla universitària fundada el 1994, va de color blau *azafata* i són de la Universitat Autònoma (UAB), que es troba a Bellaterra. Actualment estan fent 4de7, 3de7 i pilar de 5.

Arreplegats de la Zona Universitària (AZU's). La colla que

Tot i que formen part del món casteller, les colles universitàries no funcionen igual que les colles convencionals. Els assajos, per exemple, són al migdia de dues a quatre, coincidint amb l'hora de dinar dels universitaris, que parteix els torns de matí amb els torns de tarda. És molt usual veure la gent dinant amb les carmanyoles abans i després de l'assaig.

Els assajos de les colles universitàries són una molt bona oportunitat per provar la gent a pujar: s'ensenya als que no en saben, tant a les persones noves com a la gent que ja porta molts anys dins de colles convencionals, a les quals se'ls

dóna l'ocasió de provar-se, cosa que fa que molts cops acabin pujant i fent grans castells a les seves pròpies colles.

No és estrany, per tant, trobar-se una persona que fa de cossa, terç i gralla en una mateixa diada, ja que la gent no s'estanca en una mateixa posició i tothom té l'oportunitat de provar totes les parts d'un castell i dels músics.

Un dels grans reptes que una colla universitària ha d'afrontar és el fet que tots els castellers són universitaris i, per tant, ens trobem que els poms de dalt (la canalla) són gent «adulta». Això és una constant conseqüència del fet que, per formar part d'una colla uni-

Primer 3de7 descarregat dels Ganàpies el 5 de maig del 2011. Foto: J. S.

Pde5 dels Xoriguers a la diada d'hivern del 2005. Foto: J. S.

Intent de 3de8 amb fòlre dels AZU el 6 de maig del 2011. Foto: J. S.

du el color verd quiròfan a la camisa va ser fundada el 1995; aquest any, per tant, celebrarà el seu XVII aniversari. Actualment estan fent castells com la torre de 7 folrada, el pilar de 6 folrat, el 5, 4 i 3 de 7, junt amb pilars de 5 aixecats per sota. El seu sostre és el 4de8, descarregat a la primera el maig del 2009.

Xoriguers de la Universitat de Girona. La colla va ser fundada el 1998 i el color de la seva camisa és el blau cel. Actualment estan fent castells de 7, com el 4de7a carregat a la seva darrera diada.

Marracos de la Universitat de Lleida. La colla va ser fundada el 2001, el color de la seva camisa és gris fort i en la seva millor temporada van assolir el 3de6, el 2002, i al 2003 van aconseguir el 4de6, 3de6 i 4de6a.

Emboirats de la Universitat de Vic. Colla castellerà fundada el 2001, el color de camisa és el ver-

mell fort i en l'actualitat es troba realitzant castells de 6.

Pataquers de la Universitat Rovira i Virgili. La colla es va fundar el 2007, el seu color de camisa és taronja butà, són del camp de Tarragona i els seus millors castells són 5de6, la torre de 6 i el 3de6 aixecat per sota.

Passerells del TCM (Tecnocampus de Mataró). La colla va ser fundada el 2010, el seu color de camisa és el morat clar (malva), és la segona colla del Maresme, apadrinada pels **Capgrossos** de Mataró, i actualment es troben fent el 3de6, el 4de5n i la torre de 5.

Colla Castellera Gambirots de la UIB. Ratlles blaves i blanques, els de ses Illes avui en dia no realitzen cap assaig; és una colla desapareguda.

Actualment s'està gestant la colla **Llunàtics de la UPC de Vilanova**.

Una diada universitària

Sortint de classe al migdia, pantalons blancs i camisa, amb la faixa sota el braç i a la cara un somriure.

Tenim per costum trobar-nos al nostre lloc d'assaig, on ens recull un autocar que ens porta a la universitat on tenim la diada (Girona, Vic, Perpinyà...). Com és típic al món casteller, les diades comencen tard i s'allarguen força estona. Igual que a les convencionals, la diada es fa en tres rondes, tot i que, en algunes ocasions, les colles més petites fan rondes conjuntes. Una cosa curiosa que es veu a les diades és que els grallers i tabalers toquen plegats per a tots els castells.

En acabar la diada, prop de les 6 de la tarda, la colla amfitriona convida a dinar. El més comú es dinar «estil Valls», que consisteix que cada membre de la colla porta una carmanyola amb menjar per a tres persones (una de cada colla). En el moment d'anar a dinar, com a

bons universitaris, ens llancem per agafar el menjar i el beure, ja que si no corres et quedes sense. Tot just acabat de dinar, es reparteix més beguda (aigua de València, pomada i molta birra) i es fa animació a càrrec de la colla amfitriona, per a les convidades. Per exemple, a la diada de Ganàpies, **Jaume Barri** en va ser l'encarregat, i a la macrodiada de Girona va venir com a estrella convidada en **Josmar**.

Després de l'animació es fan gimcanes etilicosexuals / eroticofestives, que val a dir que són molt divertides, i es poden arribar a veure i fer coses inimaginables per al teu equip.

A més, ens donen sopar i ens porten en autocar a una discoteca on s'allarga la festa fins a altes hores de la matinada.

Experiència d'uns novatos arreplegats

Les primeres impressions que et formes del món casteller quan entres a una colla convencional no són ni de bon tros tan àmplies com quan entres en una colla universitària (el mode de vida universitari és un món a part). I és que ja ens ho van dir quan hi vam entrar: «ara que entreu a Arreplegats, aprendreu què són realment els castells». Ara som més conscients de la tècnica i l'esforç que requereixen certs castells. La nostra implicació ha crescut molt, fins al punt que es podria dir que la nostra vida gira al voltant, i entre, castells. Hi ha setmanes en què podem arribar a tenir fins a cinc assajos i dues diades.

El paper del novato en una colla universitària és molt més trans-

Jaume Barri al Poble-sec aquest 2012. Foto: J. S.

centent i notori. Quan entres a una colla convencional no notes diferències entre una persona veterana i algú nou (excepte l'entrega de camises en el cas de Cargolins), mentre que a Arreplegats hi ha moltes tradicions i «proves» que et recorden que ets novato.

El primer any novato d'Arreplegats no comença en els primers assajos a la *no-gespa* (lloc on assagem, la gespa davant d'Empresarials, herba que ja no creix després de tants assajos), sinó que es fa un sopar, el «Sopar del Novato», on et presentes davant la colla. També amb la teva generació de novatos has de trobar un nom, preparar una obra per a Perpinyà, fer un actuació únicament novata, dissenyar una samarreta (una que duràs tu i l'altra que li donaràs al teu padrí)...

El tema padrí es un tema important, ja que serà qui et guiï dins la colla i qui t'ensenyi el sentiment arreplegat. També t'haurà de batejar a la sortida anual de la colla a Perpinyà (dura tres dies i dos nits). Hi ha força polèmica respecte al fet de tenir padrí o no tindre'n. Se sent una pressió d'haver de buscar

un persona que t'hagi de servir d'exemple per a tot el temps que seràs dins la colla, i això fa que la gent es doni massa presa per triar-ne un i, tard o d'hora, molts s'adonen que no han escollit correctament.

És evident que hi ha diferències entre colles convencionals i universitàries, són mons totalment diferents, però hi ha una cosa que les uneix i a la seva manera les fa úniques, el més important, i això són els castells, són les ganes de pujar cada cop més alt, és el sentiment que sents en tirar un nou castell a plaça, és l'esforç, les ganes i la il·lusió que t'envaeix quan veus pujar cada cop més amunt la canalla i veus l'exaneta fer l'aleta, és el sentiment de pinya, són les experiències i nous valors que a poc a poc junts anem creant i aprenent, és la família i els amics que vas fent. Hi ha gent de tota mena, de tot arreu, de totes les alçades i edats, però amb uns mateixos valors:

Força, valor, equilibri i seny!

Kick-boxing casteller

Carlos Rillo

Companyys Cargolins,
Gràcies a l'èxit del passat
24 de novembre a la Mas-
ter Class que vam compartir
amb tots vosaltres a la nostra Nau, i
atenent la proposta d'en Josep, m'he
animat a fer-vos aquest article didàc-
tic en què espero poder resumir quins
són els paràmetres que defineixen
part de les diferents disciplines dels
esports de contacte i quines són les
seves virtuts socioesportives.

Origen de la boxa

Lluitar amb els punys com a competició i espectacle és una de les activitats esportives més antigues del món. Les competicions de boxa s'han practicat des de l'antiguitat en tots els continents a excepció d'Amèrica.

El seu origen és africà i es remunta a l'any 6.000 aC a la zona de l'actual Etiòpia, d'on es va difondre primer a l'antiga civilització egípcia i a les civilitzacions mesopotàmiques després, on es troben baixos relleus de boxejadors que daten de l'any 5.500 aC. D'Egipte va passar a la civilització minoica desenvolupada a Creta, mentre que de Mesopotàmia es va expandir a l'Índia.

Els púgils egipcis van utilitzar una mena de guant que cobria el puny fins al colze. El costum d'utilitzar guants es troba també a Creta i després a l'antiga Grècia, on ja hi ha referències a la boxa a la *Ilíada* d'Homer al segle VIII aC.

La boxa va ser inclosa als XXIII Jocs Olímpics de l'Antiguitat (688 aC) amb el nom de *pygme* o *Pygmachia* (en grec, 'baralla de punys'; *pyg* = 'puny' i *mahi* = 'baralla'); allà es va consagrar com a primer campió olímpic de boxa Onomastós de Smirna. A Grècia els púgils s'entrenaven amb sacs de sorra anomenats *korykos* i utilitzaven unes corretges de cuir anomenades *himantes*, que els cobrien les mans i canells i de vegades els avantbraços, encara que deixant els dits lliures. Al segle IV aC els *himantes* van evolucionar per transformar-se en *spahiras* primer i després en guants, anomenats *oxeis himantes*.

La boxa també va ser practcada en els primers temps de l'antiga Roma, però va ser pràcticament eliminada com a activitat a tot Europa amb l'aparició del cristianisme. Contràriament al que va succeir a Europa, la boxa va tenir una gran difusió a tot Àsia. S'estima que al començament de l'era cristiana va aparèixer el *muay laboren* o boxa ancestral al sud-est asiàtic.

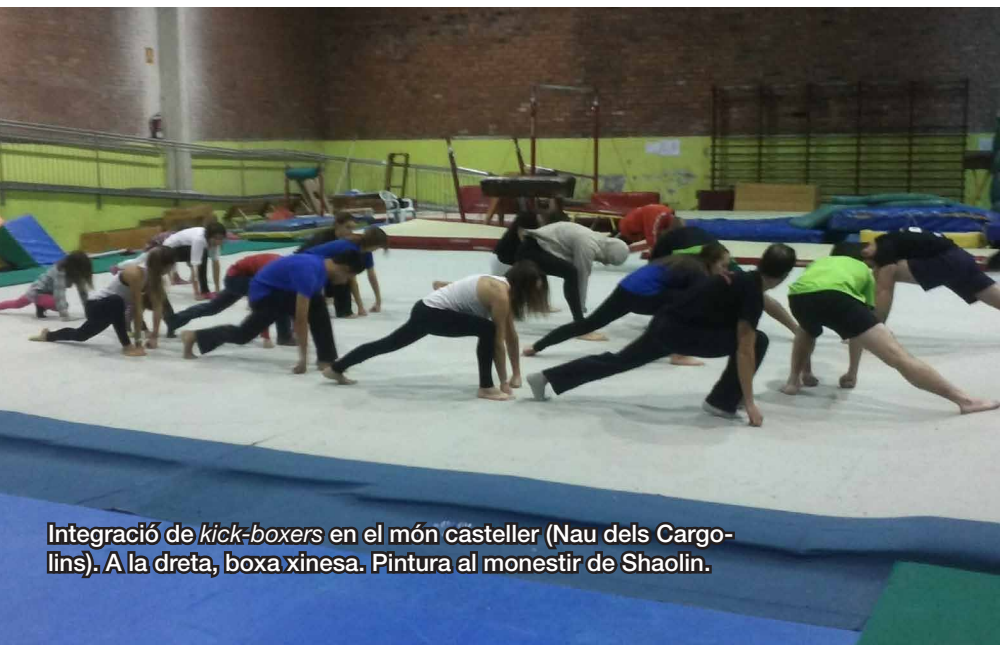
Legendàriament, s'ha atribuït a Bodhidharma, monjo hindú i patriarca budista que va viure al segle V, la creació de la boxa *shaolin* o boxa xinesa (Shao-Lin-Chuan), per la seva aparició al monestir de Shaolin, encara que moderns historiadors xinesos han qüestionat seriosament la veracitat

de la llegenda i han trobat proves de l'existència de la boxa a la Xina abans de l'expansió del budisme. Les formes definitives de la boxa *shaolin* van ser creades per Chueh-Yuan, Pai-Yu-Feng i Li-Ch'ing, probablement durant la dinastia Ming (1368-1644). Al *shao lin chuan* la pràctica de la boxa està íntimament relacionada amb el control del *gi* o *chi*, una energia interna que s'atribueix als éssers vius:

«Sense el *chi*, no existeix la força. Un boxejador que cridi i llanci la seva mà amb ferocitat no té veritable força en el seu cop. Un veritable boxejador no és espectacular, però el seu puny és pesat com una muntanya. Això és a causa que posseeix el *chi*. Després d'una llarga pràctica, el *chi* pot ser enfocad sobre qualsevol punt d'atac que es desitgi. La voluntat mana el *chi*, el qual pot ser col·locat sobre qualsevol punt instantàniament» (Chueh-Yuan).

Al segle XIII apareix el *muay thai* o boxa tailandesa a Siam, que es va convertir en esport professional al segle XVII. Des del seu origen, el *muay thai* es va practicar en un espai quadrat delimitat per una corda al pis. El 17 març de 1774 el boxejador tailandès Nai Khanomtom va vèncer deu campions birmans, gesta per la qual va ser premiat amb el títol de Pare del Muay Thai.

Al segle XVII, coincidint amb l'expansió a Àsia de l'Imperi Britànic i de França, el pugilisme va ingressar a Anglaterra, on rebria el nom de *boxing* o boxa anglesa, alhora que a Marsella mariners influenciats per la boxa del

Integració de kick-boxers en el món casteller (Nau dels Cargolins). A la dreta, boxa xinesa. Pintura al monestir de Shaolin.

sud-est asiàtic van començar a donar forma al *savate* o boxa francesa.

Esports de contacte

Kick-boxing

El *kick-boxing* és un esport de contacte d'origen japonès en el qual es barregen les tècniques de lluita o combat de la boxa amb les d'algunes arts marcials com el karate i el taekwondo. És similar al *muay thai*, però els cops amb el colze i genoll generalment no són permesos. Si bé no és l'art marcial per excel·lència, un lluitador ple pot ser una competència renyida per als altres adversaris que prefereixen un altre tipus d'arts marcials.

Full contact

El *full contact*, també anomenat *kick boxing americana*, *full contact karate*, o simplement *kick boxing* a Amèrica, és un esport de combat similar a la boxa en què els participants, a més d'usar cops de puny, empen puntades de diverses arts marcials com el karate. És similar al *kick boxing* japonès amb la diferència que no es permet expulsar les cuixes de l'oponent, de manera que tots els cops i puntades de peu només es permeten de la cintura en amunt.

Boxa

La boxa (de l'anglès *boxing*), també anomenada de vegades boxa anglesa o boxa irlandesa, i col·loquialment *box*, és un esport de contacte en el qual dos contrincants lluiten utilitzant únicament els seus punys amb guants, colpejant el seu adversari de la cintura en amunt, dins d'un quadrilàter especialment dissenyat per a aquesta finalitat, en breus seqüències de lluita denominades assalts o *rounds* i d'acord amb un reglament precís.

D'una manera més general, la boxa o pugilisme es refereix a un ampli gènere d'esports de contacte en què dos adversaris s'enfronten en lluita utilitzant els punys, de manera exclusiva o no. Segons les seves regles, hi ha diversos esports com la ja esmentada boxa anglesa, o boxa pròpiament dita, la boxa francesa o *savate*, la boxa xinesa o boxa *shaolin*, el *kick-boxing* o boxa japonesa i el *muay thai* o boxa tailandesa.

Tradicionalment ha estat considerada com una pràctica esportiva exclusivament masculina, afectada legalment i cultural per prejudicis de gènere. El reconeixement dels drets de les do-

nes i els avenços en la lluita contra la discriminació han permès que en les últimes dècades es registrés un auge de la boxa femenina.

Condicció física

Si per a la pràctica de qualsevol esport es requereix una preparació, en la boxa la cura del púgil té encara més importància a causa de la duresa de l'esport. La persona que vulgui practicar la boxa ha de tenir en compte una sèrie de cures per al seu cos, tant físiques com mentals. Com l'esport requereix, s'ha d'evitar tot hàbit perjudicial per a la salut, com el tabac i l'alcohol, ja que aquests disminueixen la condició a l'hora de realitzar els entrenaments o bé quan es fa un combat.

Dieta

La seriositat envers l'esport per part de l'atleta el portarà a vigilar la dieta i els hàbits en l'alimentació, ja que la ingesta de menjar i líquids i el temps de digestió són factors a tenir en compte abans de les baralles, per

tal com afectaran el pes i l'energia. El consum de carbohidrats i de potassi i la hidratació del cos són essencials a l'hora d'equilibrar la dieta planejada del púgil, la qual ha de procurar els resultats més convenients per a cada boxejador.

Entrenament

Per iniciar-se en l'entrenament de la boxa, es requereix un llarg període de preparació física, aprenent a respirar. Es comença corrent procurant que sigui d'hora al matí i per llocs amb arbres i terreny accidentat. Les primeres setmanes es poden córrer entre dos i quatre quilòmetres, de manera compassada i respirant pel nas.

Es poden realitzar exercicis complementaris amb els braços i efectuar petits esprints, que s'aniran allargant progressivament. En successives setmanes, s'anirà incrementant la distància total a recórrer. Es procurarà que no sigui esgotadora i que s'ajusti a la forma física del púgil.

Un cop acabada la cursa es passarà al gimnàs, on es practicaràn

Bloqueig sobre *low-kick* de dreta (*Kick-boxing*).
Entrenament al gimnàs Ribeth Fitness de València

Competició de *full contact* amateur

exercicis amb els diversos aparells, com la pera, la pera boja, el costal i la corda.

En què consisteixen les sessions d'entrenament?

Cada sessió es divideix en 3 fases:

1. Capacitació física: exercicis d'escalfament + estiraments + fons + potència.
2. Capacitació tècnica: exercicis tècnics + posicions defensives + tàctica.
3. Combat.

Integració social

L'esport de la boxa s'ha convertit en una teràpia per a molts joves de barris humils.

Per a molts la boxa no és un esport; és una lluita cos a cos, violència gratuïta, que s'assembla a l'eterna saga de Rocky Balboa. Però per a aquells que practiquen aquest esport és alguna cosa més, és un estil de vida; una manera d'escapar del dia a dia i el ring la millor via d'escapament.

La boxa és en molts casos una teràpia, especialment en barris humils. La recompensa de molts joves que abandonen el carrer, les drogues i la mala vida per entrenar diàriament. La disciplina que requereix aquest esport de contacte és en molts casos una de les millors maneres de centrar aquests nois.

«No acceptem *matons*»

Però a més de ser una teràpia, la salvació de nois que volen escapar dels problemes que dona el carrer, és una professió. Tot i que encara a Espanya no hi ha una afició que permeti a aquests esportistes viure únicament de la boxa, compaginen les seves feines amb aquest esport i es converteixen en autèntics professionals del ring. «Un boxejador ho és des que es lleva fins que se'n va a dormir, encara que no pot prendre-s'ho a broma i aprofitar-se de les seves qualitats.»

La força d'aquest esport, segons els seus amants, resideix en el caràcter del boxejador i en la forma com el ring «l'atrapa» i t'allunya dels problemes.

Realment la boxa és una teràpia per a molts nois; la majoria dels que s'hi apunten són de barris marginals i ho fan buscant una manera de sortir de la seva rutina. Quan arriben al

Competició de boxa olímpica

Armando Ferreira «La Bestia», a la dreta, entrenant amb un dels seus companys al Club de Boxa de Sevilla «Doming's Hell»

gimnàs, des que entren per la porta sabem què busquen i si s'ho prenen com una forma d'aprendre a pegar al carrer. Si no s'ho prenen seriosament se'ls fa fora.

Un gimnàs de boxa no és un centre de *matons*. A més de les hores d'entrenament, la resta de la jornada és una entrega diària, com la de qualsevol altre esportista, que no acaba amb un combat, sinó que continua durant tota la carrera del boxejador.

Vocabulari bàsic

Assalts

La baralla està dividida en episodis, els quals són anomenats assalts, coneguts també pel vocable anglès *rounds*. La seva quantitat està determinada pel tipus d'esdeveniment que sigui. El temps de cada un també és limitat. Els episodis estan separats per un període d'agrupament d'un minut de durada.

Les trobades de boxa van començar a realitzar-se sense limitació d'assalts. Van continuar en vint assalts i després en quinze. Actualment els campionats del món i continentals es realitzen a dotze assalts, els campionats amb títol nacional en joc són a deu assalts, i els combats sense títol en joc o amb algun títol de menor importància es realitzen a quatre, sis, vuit o deu assalts, segons es pacti.

En la boxa professional, els assalts tenen una durada de tres minuts. En la boxa amateur, fins al 31 de desembre de 2008 els combats es realitzaven a quatre assalts de dos minuts cadascun. A causa d'una reforma del reglament realitzada el 2008, la quantitat de *rounds* i la durada de cadascun és la següent:

- Homes sènior: tres assalts de tres minuts cadascun (vigent des de l'1/01/2009)
- Dones sènior: quatre assalts

Cecilia Braekhus, boxejadora noruega, campionat d'Europa femení 2005, disciplina welter lleuger (60-63 kg).

de dos minuts cadascun (vigent des de l'1 de gener de 2009)

- Homes junior: quatre assalts de dos minuts cadascun
- Dones júnior: tres assalts de dos minuts cadascun
- Homes cadets: tres assalts de dos minuts cadascun
- Dones cadets: tres assalts de minut i mig cadascun (vigent des de l'1 de gener de 2009)

En alguns espectacles professionals, abans de l'episodi, i durant el període de descans, el número de l'assalt és assenyalat amb un cartell indicant el següent *round* amb un número visible al públic. Generalment és portat per una ajudant de camp sobre el quadrilàter que en recorre la periferia interior.

Enderroc (derribe)

Durant el temps delimitat de batalla en l'assalt, un boxejador pot enderrocar o ser enderrocat. Un púgil pot

impartir un cop prou fort, un de ben col·locat, o un cop que hagi pres el rival sense una bona postura de peus i que li ha fet perdre l'equilibri o li ha fet perdre momentàniament la consciència, i el fa caure. El resultat d'això serà que l'àrbitre (*referee*) aplicarà el recompte de protecció. Hi ha hagut ocasions en què tots dos boxejadors han caigut a la lona simultàniament.

Recompte de protecció

En el transcurs d'un assalt, esdevingut un cop que enderroqui l'oponent, aquest últim té dret a un recompte de protecció, la qual cosa significa que durant diversos segons —indicats obertament pel personal d'arbitratge— no hi haurà ni cops ni aguait fins que el púgil indiqui que està llest per continuar. Però el recompte de protecció té un límit; per exemple, deu segons comptats i il·lustrats amb els dits per l'àrbitre. Així és que, si es completa el compte i el boxejador no s'ha recuperat, llavors la victòria del combat serà adjudicada al lluitador que ha imposat el cop devastador.

No obstant això, que el boxejador enderrocat s'aixequi abans que el període de recompte acabi no garanteix que l'esdeveniment continuï, és a dir, no és suficient que l'esportista s'incorpori físicament, sinó que el seu estat mental, que la seva vista estigui perduda, o que hagi patit greus ferides són factors que l'arbitratge sospesa en decidir la continuació de la baralla. Si cal, metges avaluen la condició actual del boxejador, opinió acceptada ja sigui per aturar o continuar l'esdeveniment.

En els assalts, el fet que un boxejador rebi un cop que el deixi fora de combat s'anomena *knockout* (KO), pel qual queda fora de la baralla. El *knockout* és un dels episodis més espectaculars (i polèmics) en un espectacle pugilístic, i és determinant en el resultat d'una baralla, ja que el boxejador que és *noquejat* perd el combat. La controvèrsia abasta si és sinònim de perdre la consciència. El *knockout* ocorre quan el compte ha arribat al límit i el boxejador no s'ha recuperat.

Hi ha *knockouts* tècnics, els quals també decideixen qui és el guanyador.

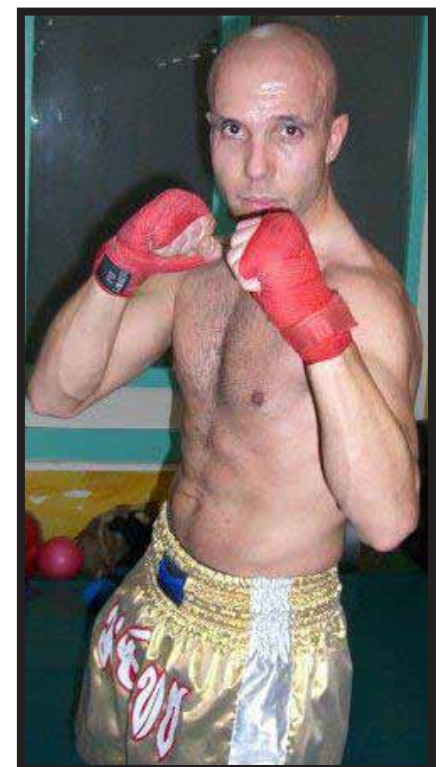
Victòria per decisió

Si la baralla compleix el transcurs de tots els assalts acordats i un dels

boxejadors no queda *noquejat* fora de la baralla o desqualificat, llavors el combat disputat serà decidit pel recompte total de punts que cada lluitador anota en cada un dels assalts. És a dir, que en cada assalt un boxejador possiblement s'haurà exercit de millor manera que el seu contrincant, la qual cosa significa que els jutges d'arbitratge de l'esdeveniment hauran observat la qualitat de la baralla de cada púgil i l'hauran valorat amb punts depenent de la certesa dels seus cops, la quantitat de cops, l'eficiència dels seus cops, el fet que el boxejador s'hagi mantingut amb una actitud esportiva i competitiva, etc. Les anotacions que els jutges hauran fet en les seves targetes els indicaran la puntuació amb què han valorat cada boxejador i les seves qualificacions seran indicades a l'àrbitre de l'esdeveniment, que llegirà els resultats per declarar el vencedor. Si hi ha tres jutges i cadascun observa que un boxejador ha mantingut una millor baralla, la decisió es considera unànime.

Carlos Rillo Lizán

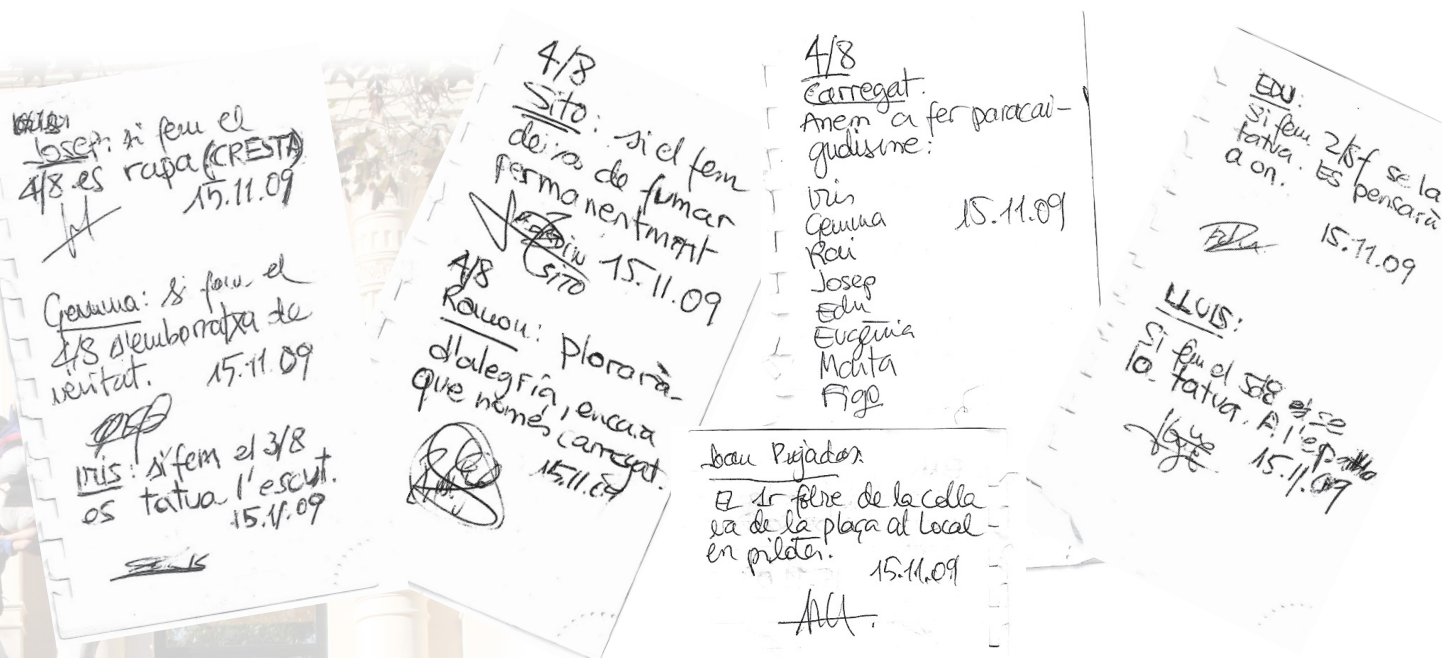
Membre vocal del Club Kick Boxing Patrick, alumne i estret col·laborador de l'entrenador nacional de Kick boxing+ Full contact + Boxa, Patricio Mora, vocal de la FCKBMT (Federació Catalana de Kick-boxing i Muay thai)

Som gent de paraula

Sergi Pont

Al **Peus Negres de la temporada 2009** apareix un article titulat «Apostes» que té el seu origen en la tarda del 15 de novembre, just després de carregar la primera torre de set de la nostra història al **Clot**. Diversos membres de la colla es van aventurar a deixar escrites les seves promeses en el cas que la colla aconseguís alguna fita concreta. Segur que molts d'ells se'n van anar de la llengua i potser fins i tot alguns han negat el que van afirmar aquell dia. Però, com va dir **Shakespeare**, «és millor ser rei del teu silenci que esclau de les teves paraules», una frase que encara és més certa quan aquestes paraules han quedat plasmades sobre el paper:

Com podeu veure, hi ha apostes per a tots els gustos, però moltes fan referència al 4de8. Tenim paraula els cargolins? Comprovem-ho.

—**Josep**. Va prometre que substituiria la melena heavy per una cresta. Efectivament, tenim un punky més a la Colla.

—**Gemma**. Va dir que s'emborrataria de veritat amb el primer 4de8 i, tot i que ella assegura que va complir, el resultat no va convèncer del tot als cargolins. Alguns han començat a especular de passar al mètode **Obèlix**, que consisteix a fer-la caure *accidentalment* a una marmitta de cervesa.

—**Ramón Segon**. Va assegurar que ploraria d'alegria després del primer carro gros. La redacció de **Peus Negres** fa una crida als lectors perquè els n'enviïn proves gràfiques. Aquest cas queda pendent de proves conclouents.

—**Iris, Gemma, Rai, Josep, Edu, Eugènia, Marta i Figo**. Van apostar que anirien a fer paracaigudisme després del primer 4de8 blau elèctric. Però es veu que no van consultar els preus abans de prometre-ho i ara resulta que són prohibitius. Però això no pot passar per alt i, des de **Peus Negres**, us demanem que ens envieu noves idees de proves a superar. *Vendetta!*

—**Sito**. Va jurar que deixaria de fumar permanentment quan assolís el 4de8. Ja fa temps que no se li veu gaire el pèl per la colla (tampoc en tenia gaire, però vaja...). Si algú se'l troba pel carrer, que l'hi recordi.

És cert que les promeses poden no complir-se, com en el cas de **Mariano Rajoy** que, en dotze mesos com a president del govern espanyol, l'únic que ha complert són 57 anys. Però com que els cargolins estem fets d'una altra pasta i no volem que se'ns posi al

mateix sac que al bo d'en Mariano, no caurem tan baix com ell. Som gent de paraula!

Per cert, com que sempre és bo refrescar la memòria, recordem altres apostes que, de ben segur, s'hauran d'anar complint en els propers anys:

—**Pujo**. Quan fem el primer folre, anirà de la plaça a la Closca en pilotes (el primer folre a **Buñuel**? És una proposta...).

—**Iris**. Si fem el 3de8 es tatua l'escut. El volem ben gran i a tot color!

—**Edu**. Si fem la torre de 8 amb folre se la tatua (crec que es refereix a la torre).

—**Lluís**. Si fem el 5de8 se la tatua a l'espatlla (en aquest cas, per discordança de gènere, queda clar que no es refereix al 5de8...).

Quina serà la propera gran fita cargolina? Facin les seves apostes!

*Reflexions
d'un cargolí exiliat*

Cartes d'Eivissa

Ferran Moreno "Ferru"

Des de sa borda des vaixell que m'acosta a ma estimada terra, que aviat serà un país (no us imagineu com m'atrau sa idea de tenir permís de treball i passaport per tornar-hi), contempl mandrosament —em queden encara hores de viatge— s'aigua. I la mar immensa es va transformant en un sentiment blau intens, elèctric, potent. I allò que salta, què és...? Serà un dofi...? Serà una balena...? No, no, és una enxaneta!! I ho veig, veig una enxaneta, i una altra, saltant en una marea blava... I aquell dofi tan gros? Però si és en **Marquès** omplint la mar de llàgrimes! Com és possible, però si... sí, sí, és **el 4de8 cargolí**.

Sé que es vesins me miren com si estigués engatat, però jo me sento ingràvid, feliç, de recordar aquell moment immens (com tants d'altres que hem passat junts) i no puc deixar d'agrair que m'esperéssiu per fer realitat es somni de tots, un somni que és un cúmulo d'esforços, d'il·lusions, d'amargors, de plors i de rialles, un

somni que hem fet entre tots i en qual tots sou importants.

Seguisc mirant la mar i veig que és com naltros, cargolins, gran, bonica, feréstega quan convé i dolça sa majoria de vegades, que puja sense descans i que sempre té força per anar amunt cercant es cel, aquest lloc on també hi ha cargolins que ens miren i ens animen a seguir endavant.

He copsat clarament des d'es meu exili, per si no ho havia descobert encara o no ho tenia clar, que ser cargolí és un sentiment, que s'és cargolí o no se n'és, però que no se n'aprèn, que segurament se neix cargolí com se neix bo.

I malgrat que costi viure sense es cargolins, hi ha esperança en tot allò que sigui blau, es cel, la mar... I d'això, per sort, en tinc a cabassos allà on sóc. I més ara que sóc davant des Solei que es

pon i enrojola la mar cada vesprada. I me veig molts cops assegut a sa terrassa, amb unes herbes i ella vora meu, amb sa Lluna que me parla de castells, d'aquests moments que duré sempre gravats en es meu cor blau: es 3de7s, es 4de8, es p5cabdfdg (que vol dir pilar de 5 caminat amb bóta de ferru de ginjoler), ses ofrenes a s'església, es tiberis i sa quarta ronda, sa gent que hi és i es que, malauradament, ja no hi són...

I resulta que vagi on vagi en aquesta petita illa que ara és es meu món (i es vostre si voleu venir-hi), trob coses que me fan pensar en cargolí: sa torre de defensa de sa Sal Rossa, imponent, forta, sempre atenta i ferma com es 4de7a, o es contraforts potents de s'església de Sant Rafel de Forca, que ben bé semblen sa pinya des 4de8, o es vol graciós i ràpid des corb marí per sobre ses ones de la mar, ben

«Vagi on vagi en aquesta petita illa que ara és es meu món, sempre trob coses que me fan pensar en es Cargolins»

bé semblants a ses nostres enxanetes fent s'aleta i baixant pitant no fos cas que..., o aquelles oliveres centenàries que amb esforç han sobreviscut a es temps i encara donen fruit, que me recorden en es més vells de sa colla (i no pas per edat, que també) que han aguantat carros i carretes per fer-nos arribar on som.

Però es que més m'agrada és veure sa bellesa des camps conreats de Sant Joan de Labritja quan apareixen ses primers brots de verd o es ametllers florits de Corona, i m'agrada perquè se'm fa present es somriure net i es ulls brillants de ses cargolines (nois, ho sento, però malgrat que es vostre riure m'acompanya, es somriure brillant de ses cargolines em subjuga...), sobretot quan es castell es descarrega.

Sant Joan de Labritja (Eivissa).
Foto de Ferran Nogués

Així que ja ho veieu, sóc un privilegiat per ser part de valtros i, malgrat ser tan lluny, s'enyor no em prem es cor fins a fer-me sagnar de pena perquè sa natura, piadosa, me fa avinent sa meva colla a cada pas que donc, a cada mirada que veig i a cada respir que faig.

Gràcies, doncs, per deixar-me ser part de valtros i per haver-me donat tot es que he rebut, que m'ha convertit, per sempre, en cargolí, exiliat, però cargolí de cor blau i orgull de pinya!!

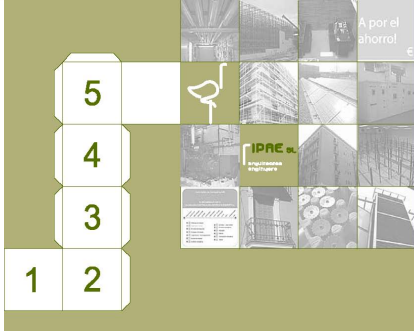
Ferru

solucions als mots de la p.78

O	L		V	W	S	U	X		V	I	S	O	C
R	V	T	T	V	L	V		S	T	T	E	I	R
	N	E	T	L	V	R	U	W		L	I	S	V
T	V	L		S	E	S	E	V	S		R	V	R
O		S	E	R	I	E	N	R	A	S	A	C	A
G	N	A	F	P				S	I	C	O	S	
A	I	P	I	R	A	R	J	E	R	E	O		E
R	R		O	T	C	E	A	R	A	T	A	V	D
A	D	A	V	A	N	I	P	A	T	A	R		A
C		T	N	A	N	O	D	A	S	E	R	V	T
	S	V	U	A	V	C	A	R	A	N	A	V	A
S	E	T	T	P	U	A	T	E	R	I	E	A	M
A	N	E	V	A	O	I	A	V	A	I	M	I	I
R	O	O	C	O	M								C

C/ Narcís Monturiol, 10-12, 1A 08960 Sant Just Desvern (BCN)
 T 934 730 953 F 934 731 189 www.ipae.es ipae@ipae.es

A por el ahorro!

- Oficina Técnica
- Energías Renovables
- Eficiencia Energética
- Consulting Tecnológico
- Construcción e Instalaciones
- Solución Integrada

Técnicas de deportes de contacto e introducción a la Defensa Personal
 Especial para **MUJERES** y Hombres

SEMINARIO DE 3 HORAS
 Ven con ropa cómoda

Grupo cerrado 10 a 20 personas
¡Aprende a defenderte!

EDAD PARA ASISTIR AL SEMINARIO a partir de 15 años
 Envía un e-mail a cri.rillo@gmail.com o llama al 617 084 571

qüestionari als nous

Jordi Adalid

a) Com et dius? b) Quants anys tens? c) On vius? d) Com has arribat a la colla? e) Estudis o treballes? f) Quina va ser la primera impressió que et vas emportar de la colla? g) Quina va ser la teva primera diada? h) Quines altres aficions tens? i) Com veus la colla en un futur?

(Les respostes poden no estar en aquest ordre. Si hi falta ningú, és culpa del becari! N.R.)

Carlos Rillo

La Verneda, 37 anys, arquitecte tècnic i mestre de kickboxing. M'hi va portar el Xavi Fuentes i em vaig sentir molt acollit i còmode. Vaig entrar per diada d'Arenys de Mar. Toco música (piano, guitarra) i faig alpinisme. Com que el grup està molt cohesionat, creixerà, i si seguim treballant així farem coses molt grans.

Josep «Pepins»

Sóc d'Esplugues i tinc 19 anys. Estudio. Vaig entrar a la Colla per Festa Major gràcies al Macià. Vaig veure un grup molt unit i bon rotllo. Faig alguna cosa d'esport, lo típic. En el futur, la Colla, alta!

Rubèn Lozano

Sóc d'Esplugues, Can Vidalet, i tinc 25 anys. Vaig entrar per Festa Major, per la Nancy, i vaig veure la Colla molt familiar. M'agrada l'esport en general, la bici de muntanya i el senderisme. El futur: ambiciós.

Paula

30 anys, Barcelona, barri de Sant Antoni. Treballo a Correus. Vaig entrar pel Txami. Vaig estrenar-me a Manresa. Abans d'entrar a castells el meu hobby era l'Scalextric però ho he deixat. Vaig veure-hi gent molt oberta. M'agradaria que continuem sent colla de vuit i que ho demostrem.

José Andreu

25 anys, Castelldefels. Mecànic. Vaig entrar per l'Aleix. Molt companyerisme i bon ambient. Per la Trobada del Baix. M'agraden les motos. Anirem a més!

Nancy

21 anys, Esplugues. Estudio periodisme i estic treballant a RAC1. Vaig ser-hi de petita i hi volia tornar. Vaig veure-hi un ambient molt acollidor. Vaig tornar per Festa Major. Fer esport. Farem grans castells.

Laura Felguera

21 anys, Cornellà. Estudiant d'Empresarials. Vaig prometre a la Sandra i l'Erika que si per FM es descarregava el 4de8 m'hi quedava i vaig veure-hi gent involucrada i un gran equip. Viatjar. Si ens esforcem podrem fer castells molt grans, com el 4de8.

Jaqueline Cera

16 anys, Sant Just. Estudio. Sempre m'havia picat la curiositat i en conèixer la Sara m'hi vaig decidir i vaig veure que es comporta tothom com una família molt oberta. Per de Sant Just. Ballar. Quan ens proposem una cosa ho aconseguim, així que amb esforç farem grans coses.

Xan

26, Poble-sec. Treballo a Silliker com a tècnic d'anàlisi sensorial. Sortint de festa amb la Júlia i coneixent més la Colla, a més d'algun assaig especial. Esteu bojos i m'encanta! Sou bona gent i teniu ganes de fer grans coses. La 1a actuació amb camisa, el Concurs, i la 1a diada, Sant Feliu. M'encanta tocar la campana a un grup de percussió. Depèn de la gent i les ganes que tinguin, però hi veig molt de futur.

Ignasi

27, Barcelona. Treballo en estampacions metàl·liques i estudio Enginyeria Tècnica. Vaig entrar amb l'Aina i la Xan i vaig notar-hi germanor, molt bona acollida, implicació, ganes de superar-se i de fer les coses ben fetes. M'agrada el món del foc, els diables i les motos. Si seguim igual podem arribar lluny, però l'important és seguir sent un grup unit amb un objectiu: fer grans castells sent una família.

David Cuatrecasas

37 anys, visc a Esplugues i sóc informàtic. Vaig entrar pel Frutos i vaig veure-hi molt bon ambient i molt agradable i hospitalari. La primera actuació, al Raval. Faig esport i m'agrada la música, el Rock 'n' Roll. El futur bé, si ve més gent; si no, com fins ara.

Jordi Guerra

26 anys, d'Esplugues. Ara no faig res de res. Em va enganyar per entrar-hi el meu cosí Oso, i l'ambient era bo, bo. M'agrada caçar bolets, pescar i el billar a tres bandes. Porto massa poc temps per opinar del futur.

Puri G.

37 anys, Sant Boi, analista de laboratori. Vaig entrar pel meu home. Vaig veure la Colla molt familiar i acollidora. La primera diada, Sant Feliu. Faig bici i miro la tele. Futur: de mica en mica.

Òliver

37 anys. Sóc d'Esplugues però visc a Sant Boi. Sóc consultor d'empresa. Vaig entrar pel Txus per Festa Major. La primera impressió, bona. Faig bici, escolto música, etc. El futur, bé; hi confio.

Sergi Muñoz

20 anys, Cornellà. Estudio Enginyeria Electrònica. M'hi va portar el Macià abans de Concurs i vaig veure-hi gent oberta i acollidora. Els esports. Fer millors i nous castells.

Ton Gasull

62 anys, Sant Just. Emprenedor d'Internet. M'hi va portar el Joan Pujadas i vaig veure que la Colla és com una gran família. Vaig venir per Santa Magdalena. M'agrada la fotografia. Que creixi molt la Colla.

Felipe Amézaga

35 anys, Esplugues (from Cuba). Tècnic d'aparells de fred i calor. M'hi va portar la Laura Murillo i vaig veure-hi una gran família que volia créixer a poc a poc. Vaig entrar-hi l'any passat, a la diada de Granollers. Música. Si la Colla treballa, farem castells de 9!

Ayose Falcón

34 anys, l'Hospitalet. Recerca de microprocessadors. L'Àlex D. m'hi va portar i em va agradar tant que m'hi vaig quedar. Em va agradar molt com em van rebre, gran ambient. Vaig estrenar-me al Memorial de l'any passat. Ballar salsa. L'any que ve assajarem folres!

Alfons

38 anys. Sant Just. Comercial. Feia temps que volia venir, vaig veure la Colla i em vaig animar. La primera impressió, bona; la primera diada, a Terrassa. M'agrada el bàsquet. És massa aviat per saber com anirà, de moment pel bon rotllo anirà bé, i a més els castells estan de moda.

Clàudia Fabra

28 anys, Sant Just. Professora de castellà al Villena. Impressionada i atabalada per formar part d'una cosa tan gran. He anat a tantes diades amb l'Edu que no sabia dir la primera com a castellera. M'encanta llegir i anar al cinema. Crec que si seguim igual, el futur és prometedor.

Nuri Adalid

46 anys, Esplugues. Treballa d'administrativa. Al meu fill, el Jordi, li encanten els castells i com que a casa només sentia «4de8, Closca i assaig» em va acabar «enganyant». Vaig veure-hi molt de companyerisme. La meua primera diada va ser Centelles. Viatjar. Cada vegada més forta.

Manel Tineo

66 anys, Esplugues, jubilat. Vaig entrar per la meua dona, la Lina; amb camisa, a la Tarraco Arena. Ambient molt bo, molt bon rotllo. M'agrada el cinema i mirar les dones boniques. Amb bon rotllo i molt treballar, cada cop més amunt

Txetxu

38 anys, Sant Joan Despí, operari d'una cadena de producció. Vaig entrar-hi per l'Antonio Villanueva abans de la Diada de Cornellà (a l'Ajuntament) i l'ambient era molt bo. La Colla va a més.

Ferran Jané

44 anys, Sant Just. Enginyer. Vaig entrar al novembre per uns amics de Sant Just. La primera impressió va ser molt bona. Vaig estrenar-me a Terrassa. M'agrada la bici. El futur bé, creixent.

David Sabaté

36 anys, Sant Feliu. Enginyer. Abans de Festa Major el Fuentes i el Rai em van fitxar. Vaig veure-hi gent molt maca. Vaig estrenar-me al Concurs. M'agrada conrear l'hort. Com més gent, castells més grans.

Lina Benet

Esplugues, Jubilada. Vaig entrar el dia de la calçotada. Molt bona impressió, amb gent molt acollidora. La primera diada, Cornellà. Sóc secretària de les Dones Actives Espluguines, m'agrada el futbol, la gimnàstica i els esports, la política i el Face! Amb moltes ganes de tirar amunt, sempre amunt!

Irene Villanueva

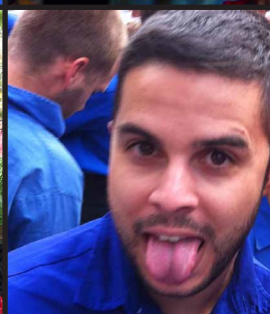
26 anys, Sant Joan Despí. Educadora infantil. Per la insistència d'un membre de la meua família que porta molts anys a la Colla, ma germana. El primer assaig em va transmetre bones vibracions, tot i que sempre m'ha semblat una secta. Arenys de Mar. Llegir en les poques estones que tinc i fer manualitats. Tenim moltes ganes d'arribar lluny i amb esforç i constància podem arribar a ser una de les millors colles.

David Jovellar

Em diuen David, d'altres Jovellar i els més atrevids simplement «Jove». 20 anys, santjustenc de tota la vida. Sempre m'ha cridat l'atenció aquest món i amb l'excusa d'un assaig especial algun amic t'enreda i caus en la temptació. Estudio i treballa. Acollidora. No hi ha res millor que estrenar-te en la millor de la història: el primer 4de8 a FM d'Esplugues; Va ser un dia que mai oblidaré. L'escoltisme i a vegades músic. Superant nous reptes.

Jordi Adalid

15 anys, Esplugues. Estudiant. Feia castells a Sant Feliu però sempre havia volgut venir aquí. Vaig flipar amb els castellassos que s'hi feien. La primera, per Sant Jordi. M'agrada escriure, el periodisme i sobretot gaudir de la vida! Sempre amunt, consolidant els castells de vuit.

Pau Torras

29 anys, Barcelona. Treballa a Correus i estudio Grau Superior d'Enginyeria. Tenia curiositat pels castells i la Paula m'hi va portar. Em va sobtar molt com era el món casteller. La primera va ser per la Trobada del Baix. M'agrada llegir. Creixent, en progressió.

Aina Montseny Serres

26 anys, Esplugues, tècnic comercial en una empresa d'ingredients alimentaris. Vaig arribar perquè una amiga meua molt pesada que toca la gralla em va fer anar als assajos d'abans de Festa Major per poder fer el tan esperat 4de8. Un cop passada Festa Major i celebrar amb tots vosaltres la gran fita, em vaig animar a seguir venint als assajos, em va venir molt de gust aprendre a fer castells i introduir-me en aquests món, em vaig sentir molt a gust i acollida i la meua impressió va ser de sorpresa, de com un grup tan gran de gent s'organitzava per donar forma a un castell i com cada un dels components sabia perfectament el que havia de fer. Em va cridar molt l'atenció i vaig pensar «jo també ho vull saber fer!». La primera actuació va ser el Concurs. Fer pastorets, fúting, anar amb bici, fer birres amb els amics. Veig una colla que no parará de créixer i farà coses molt grans, i les farà com fins ara, tots units fent força, amb equilibri, valor i seny.

KARGOLÍ

Dissabte 1 de gener del 2013

El teu diari

Edició: Esplugues

Any:MMXIII Número 12

Diari independent del matí - Fundaten 2009

Preu: 10 euros (*que estem en crisi*)

Eleccions al Parlament cargolí!

Tot i que encara queda un mes i escaig perquè l'**Home del Nas** deixi el seu mandat de terror, comencem a revelar certa informació que ens ha arribat a la seu del *Diari Cargolí*.

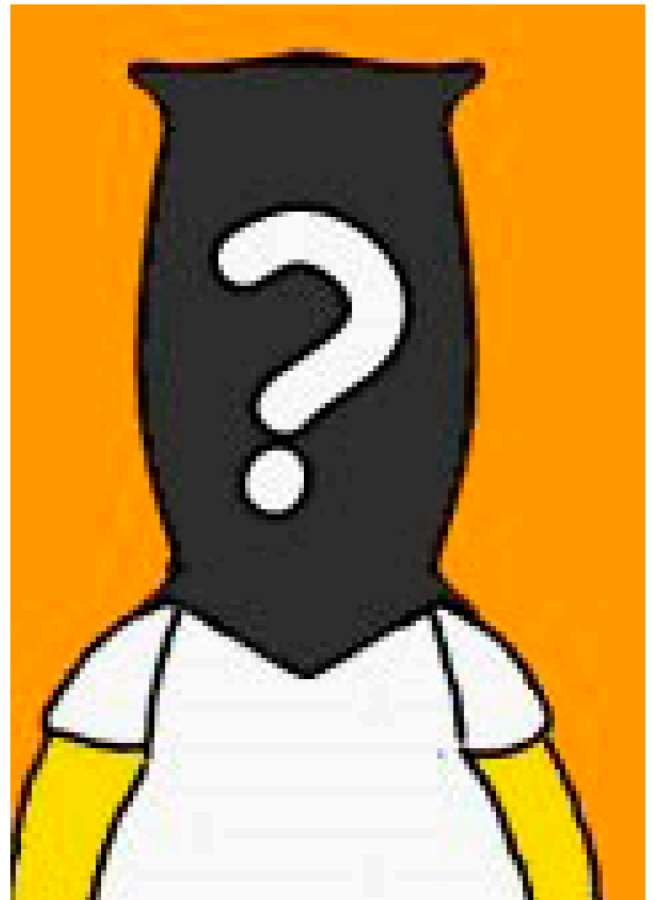
La gent està lluitant per guanyar el sobresou que correspon al càrrec de cap de colla, 1.700 € al mes.

Aquest tema preocupa la **Junta**, ja que no queda lloc a Finestrelles ni a Ciutat Diagonal per a més cases d'excaps de colla. **Gerard Piqué** amb **Shakira**, Arantxa **Sánchez Vicario** i **Adriano Correia** han realitzat diferents denúncies a l'Ajuntament d'Esplugues, a causa que al contenidor del vidre només hi ha ampolles de ginebra i cervesa, fins a arribar al punt d'haver de posar-ne tres més per al vidre.

Per demostrar la nostra professionalitat, hem contrastat informació amb *La Gaceta*, *La Razón*, els directius de Bankia, *El Mundo*, Federico **Jiménez los Santos** i **Rouco Varela** i, amb l'ajuda de les enquestes de *La Vanguardia* (que sempre tenen la raó), creiem que el següent cap de colla hauria de ser **EL VEÍ**.

La seva campanya electoral es basa a fer els dos pitjors anys de la nostra història per tal que no

organitzem més festes al local. Seguint l'exemple de **Cornellà**, realitzarà a la primera diada els següents castells: Pde2 amb folre, 3de4fm, 2de3fmp i 5de1 net. **SALUT I BARRA LLIURE!!!**

ARA AMB AUDIO A:
<http://www.youtube.com/watch?v=uaDgMmEDt58&feature=youtu.be>

48 RUE DEL CARGOL

REGIDOR, ARA QUE HAN DESNONAT L'ALCALDESSA, QUÈ ET SEMBLA SI ELS CASTELLERS MUNTEM AQUÍ EL LOCAL?

POBRA ALCALDEÇA! AM LU POC QUE COBRABA Y LES RETAYADES... ON ANIRÉ M A PARA

QUINA FESTASSA! UN MUNT DE FRESQUES PUJADES A LA BARRA. CARINYO! AQUEST ANY EM DEIXES QUE M'APUNTI A CASTELLS?

TRANQUIL HOME, QUE JA T'APUNTO JO!!

VA REINA ABANYA'T, QUE ARRIBAREM TARD AL CAMPIONAT DE LA BOTIFARRA
sííí... BOTIFARRES

ARA VINC. VAIG A COMPRAR TABAC
SEMPRE VA A COMPRAR TABAC QUAN HI HA FESTA A LA CLOSCA

S'HA ACABAT EL XIVARRI! AQUEST ANY TINC MERDA PER OMLPR-LOS EL LOCAL SENCER

LA QUE VAN LIAR PEL SOPAR DE NADAL! VAIG HAVER DE RECOLLIR UN QUE ES VA QUEDAR DORMINT AL LAVABO!

AMB AQUEST TÚNEL PODREM ANAR A FER CASTELLS I ELS PARES NO SE NADONARAN

UN PIS MÉS!
UN PIS MÉS!

LA CLOSCA

PAQUIS QUE ENTREN I SURTEN A TOTES HORES. I CADA DIUMENGE BOSSES I BOSSES DE POLLASTRES...
JEFE, A MI EM SEMBLA QUE AIXÒ ÉS UNA TAPADORA

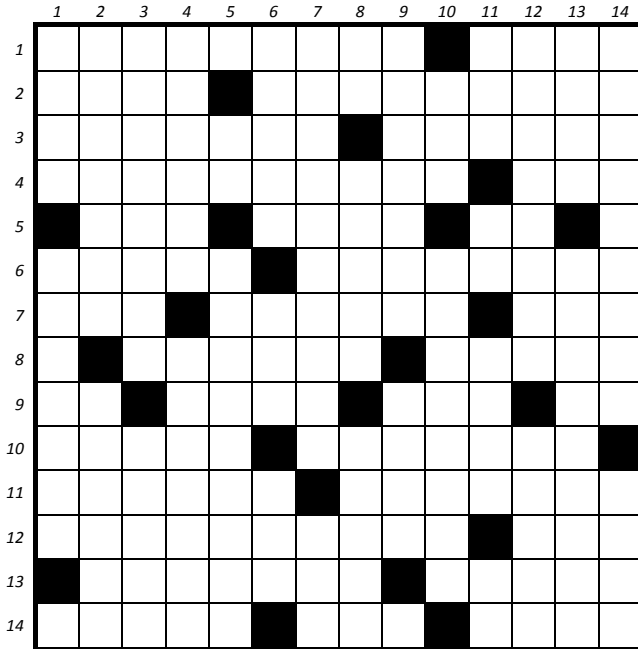
JO VULL UNA RASTA DEL SERGI!

Matatemps

per Senkreu

Mots encreuats (solucions p. 72)

Horizontals. 1. Vehícle tirat per cavalls o mules que duia els castellers pels pobles per fer el 4de8. Beguda per deixondir-se de matí. 2. Però ja no sou. Escrigueres un rètol a l'entrada de la Cloisca. 3. Calibrarem la feixuguesa d'alguna cosa. Casteller de Salt. 4. Moviments bruscos d'un castell que sembla que vol perdre la verticalitat. En català es pronuncia velaritzada. 5. Composició trobadoresca narrativa en vers. Estat laboral en què es troba molta gent. Article indeterminat. Llengota. 6. Determinar o causar la tara d'una mercaderia. Sorrenca. 7. Un art desordenat. Lliçó que se sap. Associació Nacional Republicana. 8. Fa por, molta por. Sols mallorquins. Peix d'aigua dolça aliè a les nostres aigües. 9. Una identitat escassa. Anirà amb una afèresi. El punt més alt del Puig d'Ossa. Preposició, pronom feble i article personal. 10. Treuen, prenen, segons Ausiàs March. Tenen una marca. 11. Sortí a la superfície del mar. Ciutadana francesa amb nata que està molt bona. 12. Estudis i amant de Samoa. Arran. 13. Tota cosa nada. Cou molt a la pell, però diuen que amb gust no pica. 14. Arrasat. Joc de taula i daus que només té gràcia amb alcohol pel mig. Extens, ampli, dilatat, etcètera.

Verticals. 1. Bolets comestibles molt apreciats per fer truites. Castells amb dues o tres aletes que es poden fer amb ceps o servir amb un pinxo. Fa vibrar. 2. Dividit en arèoles o espais petits. Amanirà, domtarà, reduirà la resistència d'un castell. 3. Et quedaràs quiet mentre fas sostraccions aritmètiques. Contrasenyes utilitzades pels participants de certs concursos literaris, etc. 4. Arrugaria un mallorquí. Taxa que imposa una càrrega pecuniària molt forta. 5. Una gran sorpresa. Déu del Sol. Cosint la ralinga d'una vela. 6. Helena. Preposició subvencionada. Vaig anar de cul. 7. Tornàriem a occir. Orella grega prefixada. 8. Nom propi. Trigués, romangués inalterat. Banc de sorra format a l'Ebre. 9. Ruques. Tingui criatures i en tingui cura. Anarquia. 10. Cansat, ujat, esfreixurat. Naps rodons que semblen cols. 11. Atès que no és barat el cotxe anglès. No estava prou bé per acabar a la UAB. Emano un balear. Contracció molt típica. 12. Es pot fer amb cebes dins un autocar. Lloc on arrelen els pins i altres arbres diversos, com els verns o els baobabs. 13. Un fidel en temps de Ramon Llull. Que no cessa mai. 14. Deixaran d'estar a l'abast d'algú, alliberant-se d'una reclusió o d'un perill. Anés a Manacor a fer castells.

On és en Wally?

Aviam si us hi trobeu! (si és que es veu res a la revista impresa)

Partit Catalunya-Nigèria

*Tu també hi eres.
Aquesta revista és
per a tu*

Castellers d'Esplugues

*Truita de ceps
descarregada
el 24 de setembre
a la XVII Diada
dels Castellers
d'Esplugues*

*www.cargolins.cat
twitter.com/cargolins
facebook.com/cargolins
youtube.com/cargolins*

FOTO Manel Tineo